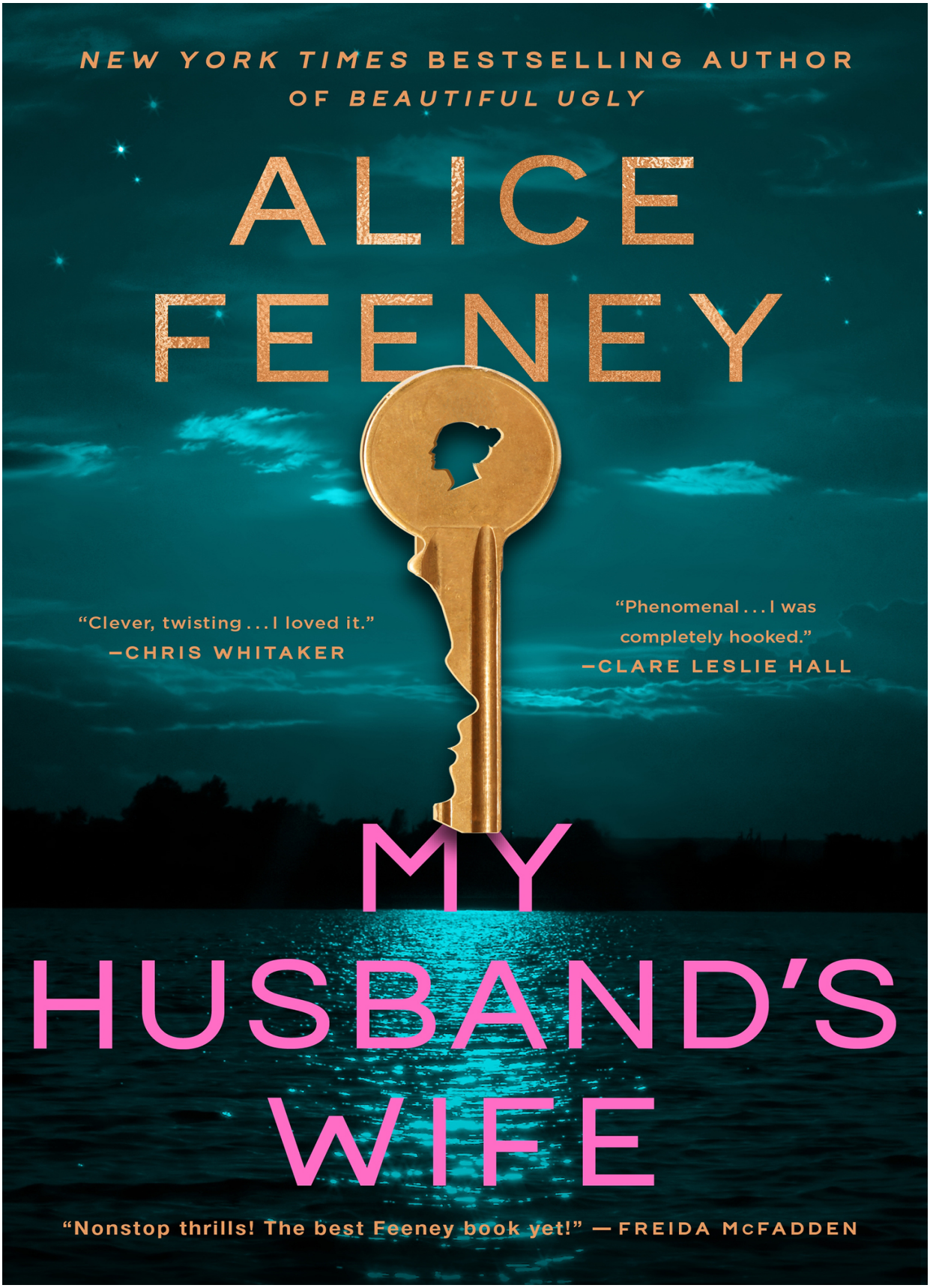

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF BEAUTIFUL UGLY
ALICE FEENEY
"Clever, twisting . . . I loved it."
—CHRIS WHITAKER
"Phenomenal . . . I was completely hooked."
—CLARE LESLIE HALL
MY HUSBAND'S WIFE
"Nonstop thrills! The best Feeney book yet!" — FREIDA McFADDEN

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

Kitapların olduğu kanalımız

https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubu

https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRl

Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

https://t.me/kitapterimleri

Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

https://t.me/cevirigilleryorum

Instagram Sayfamız

https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ლ

MY HUSBAND'S WIFE

A Novel

ALICE FEENEY

PINE &
CEDAR
New York

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Flatiron Books e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler, Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin: us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillan.com/piracy .**

Sevgili eşim Daniel için.

1

EDEN

30 Ekim

Herkes yalan söyler ve herkes ölür. Belirsiz bir dünyada emin olabileceğiniz tek iki şey bunlar. Yarı karanlık benim mutlu yerim. Geceyi gündüzden, gündüzü geceden ayıran o incecik zaman dilimi. Alacakaranlık. Gün batımı. Gece çöker. Şeylere farklı isimler verirsek, aynı olmadıklarını varsaymak daha kolay olur. Aşk ve kalp kırıklığı gibi. Hiçbir sevinç sonsuza dek sürmez. Hiçbir keder de sonsuza dek sürmez ve zaman boşa harcanamayacak kadar kıymetlidir. Bu yüzden, geç olmasına ve gökyüzü alacakaranlığa hazırlanmaya başlamasına rağmen, geceye doğru yola koyulup koşuyorum.

Serin akşam havası yüzüme çarpıyor, tenimi yakıyor ve önümde kendi nefesimin buharını görüyorum, ama soğuğu

neredeyse karanlığı sevdiğim kadar seviyorum. Denizin kokusu duyularımı sarıyor ve uzaktan amansız dalgaların çarpışmasını duyabiliyorum, yaklaştıkça ses daha da yükseliyor. Sonraki altmış dakika benim. Sonraki bir saat boyunca sadece eş, anne ya da giderek kaybolan bir dünyada yolunu bulmaya çalışan bir kadın değilim. Sonraki bir saat boyunca sadece benim. Endişelerimi, telefonumla birlikte geride bırakıyorum, biliyorum ki eve döndüğümde tüm sorunlarım beni bekliyor olacak.

Uzun sarı saçlarım, spor ayakkabılarım kaldırımda yankılanırken, tepeden köye doğru koşuyorum. Genç ve özgür hissetmenin bu anları için yaşıyorum. Otuzlu yaşlar yaşlı değil, ama büyük bir doğum günü dönüm noktası beni birkaç değişiklik yapmaya motive etti. Koşmak da bunlardan sadece biriydi. Sahip olduğum her şey için minnettarım - kocam, evimiz, sağlığım, özgürlüğümüz- ama bazen gençken farklı seçimler yapsaydım işlerin nasıl sonuçlanabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Hayat, kayan kapılar ve çıkmaz sokaklarla dolu ve eminim herkes zaman zaman *"ya şöyle olsaydı"* diye düşünür. Biraz daha hızlı koşuyorum, sanki aramıza yeterince mesafe

koyarsam düşüncelerden kaçabileceğim gibi. Gerçek hayat çok gürültülü olduğunda dünyadan kaçmakta iyiyim.

Son zamanlarda evimiz haline gelen pitoresk balıkçı köyü küçük, şirin ve sessiz. Hope Falls, bir tarafında Cornwall kıyıları, diğer tarafında ise vahşi bozkırlarla çevrili. Köye adım atmak, zamanda geriye gitmek gibi hissettiriyor ve ben bu kadar tarihi olan bir yerde yaşamayı seviyorum. Modern yerlerin, tıpkı modern insanlar gibi, anlatacak iyi bir hikayesi nadiren olur. Dar sokaklar ve Arnavut kaldırımlı caddeler, küçük, sıralı evler ve ilginç bağımsız dükkanlarla dolu bir ağ, aşağıya doğru sahile iniyor. Yılın bu zamanında turistler geldikleri şehirlere geri döndükleri için neredeyse tüm dükkanlar, kafeler ve restoranlar kapalı. Limanın kenarında güzel pastel tonlarında boyanmış eski balıkçı kulübeleri sıralanıyor, ancak bunların çoğu artık tatil evi olduğu için kışın boş kalıyor. Hayalet kasaba havası bazı insanları rahatsız edebilir, ama ben huzur ve sessizliği seviyorum. Bana sakinleştirici geliyor.

Koşmaya devam ediyorum, sadece sanat galerisine vardığımda yavaşlıyorum, ama yine de durmuyorum.

Vitrindeki posterde adımı görsem bile.

EDEN FOX Yerel sanatçı sergisi bu akşam saat 20:00'de

İlk sergim hâlâ gerçekleşmiş bir rüya gibi geliyor.

Çok uzun zamandır kurduğum bir hayal. Çok uzun

zamandır.

Kendi hayalleriniz yerine başkasının hayallerini yaşadığınızda işte böyle olur.

Genç yaşta evlendim. Yıllarca eş ve anne olmak tüm zamanımı alıyor gibiydi, ama kızımız artık bizimle

yaşamadığı için nihayet kendim için bir şeyler yapacak boş

zamanım oldu. Kendimi bir kez olsun önceliklendirmenin ilk

suçluluk duygusunu atlattıktan sonra, hırsımı yeniden

canlandırmak iyi geldi ve resim benim tek gerçek tutkum.

Yaşlandıkça hayaller sönüyor. Bazen tamamen

kayboluyorlar, gerçek hayat tüm havayı içlerinden çekiyor,

ama ben hayallerimi yeniden canlandırmaya çalışıyorum. Bu

gece ilk kez eserlerimi sergileyeceğim ve eşimle birlikte yeni

komşularımızla ilk kez tanışacağız. Umarım arkadaş olurlar,

çünkü çok fazla arkadaşım yok. Nedenini hatırlamak acı

veriyor, bu yüzden nefesime odaklanıyorum, ritmimi

buluyorum ve endişelerimden kaçıyorum.

Çok geçmeden tekrar bana yetişiyorlar.

Kızımız evden ayrılıp buraya taşındığımızdan beri kocam eskisi gibi değil. Bunun sadece boş yuva sendromu mu

yoksa daha fazlası mı olduğuna karar veremiyorum.

Şehirden taşınmak benim fikrimdi, ama Londra'daki işine

rağmen Cornwall'a taşınmak onun fikriydi. Harrison

şehirdeki eski dairemizi tuttu ve bazen eve gelmek yerine

orada kalıyor. Buna aldırmıyorum; işi önemli. Ama beni

rahatsız eden şey, kızımızı benden habersiz gizlice görmesi

ve benim bilmediğimi sanması; ama ikisi her zaman daha

yakın bir bağa sahipti. Her ne kadar onun çok meşgul olması

nedeniyle hayatını feda edip kızımızı büyütmüş olsam da.

Manzarasıyla büyüleyici limana vardığımda neredeyse tamamen kararmıştı ve beni okyanusun panoramik

manzarası karşıladı. Yüksek, siyah granit liman duvarları bu

köyü iki yüz yıldan fazla bir süredir koruyordu ve şüphesiz

ben gittikten çok sonra da ayakta kalacaklardı. Sağlam.

Güçlü. Güvenli. Bu duvarlar, benim olmadığım ama olmayı

dilediğim her şeydi ve şans getirmesi için taşa dokundum,

gerçi böyle bir şeyin olmadığını biliyordum. Sahil şeridini

süsleyen, farklı renkleri gölgelerle örtülmüş balıkçı tekneleri

sıralanmıştı ve gece havası durgun, serin ve sessizdi. Sahil yoluna döndüğümde, son ışık da ufukta kaybolmuştu ve denizi aydınlatan tek şey dolunayın yansımasıydı: kararmış dalgaların üzerinde dans eden parıldayan gümüş bir yol. Yıldız şeklindeki pullarla kaplı sonsuz bir siyah gökyüzü örtüsü, sonsuz olasılık ve harikalarla dolu bir evren vardı ve bu bana bizlerin ve bazen aşılmaz gibi görünen sorunlarımızın ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu hatırlattı.

Çok utangaç biriyim. Bu akşam galeride o kadar çok yabancıyla karşılaşacağımı, hepsinin sadece eserlerimi değil, *beni* de sessizce yargılayacaklarını bilmek beni korkutuyor. Bazı insanlar iyi bir partiyi sever; ben şahsen iyi bir kitabı tercih ederim. Yıllarca evde yalnız başıma kızımıza baktım. Eğer *normal* olsaydı işler farklı olabilirdi, ama bana yirmi dört saat boyunca ihtiyacı vardı ve sonuç olarak sosyal ortamlarda pratik yapma konusunda tecrübesizim. Bu günlerde koşu dışında neredeyse hiç evden çıkmıyorum. Harrison tam tersi. Her zaman yabancıları nasıl etkileyeceğini ve onları kendine nasıl aşık edeceğini biliyordu. Tıpkı bana yaptığı gibi. Ben hiçbir zaman sosyal bir

insan olmadım. Hayatım boyunca uyum sağlayamadığımı ve ait olmadığımı hissettim, ama buraya taşındığımızdan beri işlerin değişebileceğini umuyorum.

Yepyeni bir ben için yepyeni bir başlangıç.

Yüzüme vuran deniz tuzu rüzgarı ve kulaklarımda okyanusun yatıştırıcı sesiyle koşuyorum ve kıyı yolunun en dik kısmından tepenin zirvesine doğru ilerliyorum; burada şelale, uçurumdan aşağıya doğru çağlayarak akıyor. Harrison ile yakın zamanda burada gün batımını izlemek için romantik bir piknik yaptık. Buraya *"özel yerimiz"* dedi, ancak Hope Falls'a adını veren bu manzaralı nokta aynı zamanda birçok insanın umudunu kaybettiği yer. Dikkatlice yerleştirilmiş intihar yardım hattı posteri her zaman moralimi bozuyor. Sanırım bazen umut tükeniyor. Yaklaşık bir mil boyunca dairesel rotamda devam ediyorum, sonra kıyı yolundan ayrılıp daha iç kesimlere, bozkıra doğru ilerliyorum. Her şeyden uzaklaşmak için koşuyorum ama her zaman başladığım yere geri dönüyorum. Bu ironi gözümden kaçmıyor.

Evimiz köyün hemen dışında, dik bir tepenin üzerinde, kelimenin tam anlamıyla Hope Şelaleleri'ne bakan

kayalıkların içine inşa edilmiş, tek başına bir yapı. Satın

aldığımızda adı Spyglass'tı ve bu isim, gözlere benzeyen

devasa pencereleriyle tuhaf binaya çok yakışıyor. Evin

beyaz, eğri büğrü, dalgalı duvarları var ve buranın sonsuza

dek evimiz olacağını bilmek beni çok mutlu ediyor. Uzun

zamandır hissetmediğim bir duygu ve hala üzerime yakıştığı

için rahatladım. Umarım daha sonra giymeyi seçtiğim

vintage siyah kadife elbise de üzerime yakışır.

Spyglass on altıncı yüzyılda inşa edilmişti; daha önce neredeyse yüz yıl boyunca orada yaşamış bir kadına aitti.

İçeriye ilk girdiğimizde bir evden çok bir müzeye benziyordu,

Londra'daki modern dairemizden çok farklıydı ve Harrison'ın

da emin olmadığını anlayabiliyordum. Potansiyel maliyet

onu neredeyse kör etmişti, ama ben bir şeye aşık

olduğumda ona sahip olmak zorundayım. Tadilat benim işim,

onun değil—kocamın sabrı yok—ama bazen en basit değişiklikler bile bir yeri—veya bir kişiyi—neredeyse tanınmaz hale getirebilir.

Ön kapıya vardığımda Harrison'ın orta yaş krizinden kalma arabasının garaj yolunda olduğunu görüyorum. Sergi

için Londra'dan zamanında eve döndüğüne o kadar

sevindim ki, onu görmek için heyecanla bahçe yolundan

aşağı koştum. Yıllar boyunca fazlasıyla zor zamanlar ve kalp kırıklıkları yaşadık, ama bunların hepsi artık geride kaldı. Hope Falls, sadece benim için değil, evliliğimiz için de yeni bir başlangıç ve umarım bu gece benimle gurur duyar. Belki de eskiden, sadece ikimiz olduğumuz zamanlardaki gibi bana bakar. Eskiden olduğum kişiyle olmak istediğim kişi arasında sürekli bir mücadele var.

Koşuya giderken yanıma aldığım tek şey ön kapının anahtarı.

Kilide takmaya çalıştığımda uymuyor gibi görünüyor, bu yüzden tekrar deniyorum.

Hâlâ girmiyor ve anlamıyorum.

Sanki yanlış anahtar ya da yanlış evmiş gibi, ki bu mümkün değil. Bu, köye bakan bu sakin kırsal yol üzerindeki tek mülk.

Önce anahtara, sonra kapıya bakıyorum. Anahtar, Harrison'ın evi aldığımız gün bana verdiği bir anahtarlığın üzerinde. Şelalenin yanındaki özel yerimizde, gün batımını ve ay doğuşunu izlerken bir şişe şampanya paylaştık ve bana güzel bir hediye kutusu verdi. Kutunun içinde, ön tarafında yıldızlarla çevrili ismim—Eden—yazılı ve diğer tarafında *"Seni aya kadar ve geri seviyorum"* yazılı gümüş

bir anahtarlığa takılı evin anahtarı vardı.

Kapıyı tekrar açmayı denedim ve anahtar hala işe yaramayınca, tilki şeklindeki kapı tokmağına üç kez vurdum.

Mutlaka basit bir açıklaması olmalı. Harri muhtemelen

anahtarı elimden alıp doğrudan kilide sokacak ve beni aptal gibi hissettirecek. Bu düşünce beni tekrar gülümsetti, ama gülümseme kısa sürede yerini kaş çatmasına bıraktı.

Kocam kapıyı açmıyor.

Bir kadın yapar.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama onda tanıdık bir şeyler var.

Bana çok benziyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ve onun da bana ne kadar benzediğine şaşırıyorum.

İlk başta konuşmuyorum. Konuşamayacakmışım gibi

hissediyorum. Bunun yerine, sadece durup bakıyorum.

Bu akşam giymeyi planladığım siyah kadife elbisemi giymiş.

"Kimsiniz?" diye soruyorum ama sesim fısıltı gibi çıkıyor.

"Ben Eden Fox. Burada yaşıyorum."

2

EDEN

Ben Eden Fox. Neyden bahsediyorsunuz?

Kadın, hâlâ elimde tuttuğum anahtara sanki bir silah sallıyormuşum gibi bakıyor. Her açıdan beni küçümsüyor,

benim evimde, *benim* elbisemi giymişken koşu

kıyafetlerimle kendimi garip bir şekilde rahatsız hissetmeme

neden oluyor. Sonra da bana sanki deli, tehlikeli ya da her

ikisi birden olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyor.

Bir an acaba öyle miyim diye düşünüyorum.

Ama ben Eden *Fox'um* ve *burası* benim evim.

Birkaç hafta önce taşınmış olsak da, o zamandan beri Spyglass'tan neredeyse hiç çıkmadım. Önceki sahibi burada

neredeyse yüz yıl yaşamış. Evin bakımsız durumda

olduğunu söylemek kibar bir ifade olurdu, ancak kırılan

şeyler genellikle biraz sevgi ve emekle tamir edilebilir.

Kocamın Londra'daki bir şirketin CEO'su olarak etkileyici

maaşına rağmen, taşınmadan sonra fazla paramız kalmadı,

bu yüzden işlerin çoğunu kendim yaptım. Harrison hala

şehirdeyken halıları sökmeyi, yerleri zımparalamayı veya

duvarları boyamayı tek başıma yaptığımı unutmadım. Oraya

kanımı, terimi ve ruhumu verdim.

Bu ev benim.

"Sanırım bir hata yaptınız," diyor, bunun kendisine ait olduğunu ve *kendisinin ben* olduğunu iddia eden kadın.

Bana biraz benziyor.

Benim kıyafetlerimi giyiyor.

Hatta benim parfümümün kokusunu bile üzerinde taşıyor.

Kadın kapıyı kapatmaya başlıyor ve ben kendimi garip ve dengesiz hissediyorum, tıpkı kötü bir rüya gördüğümü

bildiğim ve kendimi uyandırmaya çalıştığım zamanki gibi.

Ama bu bir rüya değil ve neler olduğunu anlamıyorum.

Kapının girişine ayağımı koyarak kapıyı kapatmasını engelledim ve o da koşu ayakkabılarıma dik dik baktı. Ağzı

mükemmel bir O şeklini aldı. O kadar şok olmuştu ki

neredeyse özür dileyecektim.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama burası *benim* evim,"

diye ısrar ediyorum.

"Anlaşılan kafanız karışmış. Ben buraya birkaç hafta önce taşındım," diyor korkmuş bir ses tonuyla.

Ama yalan söylüyor.

O birkaç hafta önce buraya taşınmadı, *ben* taşındım.

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor, ama hiçbiri mantıklı değil.

Bunun karmaşık bir kimlik hırsızlığı türü olmasından endişeleniyorum, ancak içeride değerli pek bir şey yok.

Harrison'ın iyi maaşlı bir işi var, ancak ipotek ve kızımızın okul masraflarını ödemek zorunda olduğumuz için nakit açısından zengin değiliz. Kimsenin adımı, hayatımı veya eşyalarımı çalmak istemesinin mantıklı bir nedeni yok. Biz sadece normal bir evde yaşayan, normal hayatlar süren normal insanlarız. Keşke telefonumu mutfak tezgahında bırakmasaydım. En azından birini arayabilirdim, gerçi kim olduğunu bilmiyorum. Kadının yüzünü inceliyorum, ne kadar benzediğimizden rahatsız oluyorum. Uzun sarı saçları bile benimkiyle aynı şekilde şekillendirilmiş, teni aynı minimal makyajla boyanmış ve bunun benim elbisem olduğunu biliyorum. Londra'daki küçük bir butikten almıştım ve yıllardır bende, bir partide yırtıldığında kendim tamir etmiştim. Hayatımda her şeyi idare etmeye ve tamir etmeye meyilliyim.

Gerçekten de bana benziyor. Biraz daha yaşlı, daha bakımlı bir versiyonuma. Dış görünüşüme daha çok önem

verseydim olabileceğim halime. Son on yılı ailemle değil,

sadece kendimle ilgilenerek geçirebilseydim olabileceğim

halime.

Kadın ön kapıyı sıkıca tutuyor ve elinde tanıdığım başka bir şey daha görüyorum.

Nişan ve evlilik yüzüklerimi takıyor.

Koşarken onları her zaman çıkarırım. Gece yalnız başıma koşarken asla dikkat çekmek istemem. Savunmasız olduğum

zamanlarda değerli olan her şeyi üzerimden atarım, çünkü

sevdiğim, elde etmek ve korumak için çok çalıştığım şeylerin

elimden alınmasından derinden korkuyorum.

Yüzüğüme bakıyorum. Elbiseme. Evime. Onun yüzüne.

Kafa karışıklığı öfkeye dönüşüyor ve korkum hiddete bürünüyor.

"Neler oluyor böyle?" diye patladım.

Kapıyı tekrar kapatmaya çalışıyor. "Sizden mülkümden ayrılmanızı istedim."

“ *Senin* malın değil, deli kadın!” diye sesimi yükselterek söylüyorum. Birden korkmuş bir ifadeyle omzuma bakıyor,

sanki karanlıkta arkamda biri duruyormuş gibi. Ben de

bakıyorum, yok ama dönüp baktığımda Harrison'ın arabasını

yine garaj yolunda görüyorum. “Kocam nerede?”

"Kim olduğunuzu ya da kocanızın kim olduğunu

bilmiyorum," diyor sakinleşerek. "Ama hemen gitmezseniz

polisi arayacağım."

“Güzel. Hadi ara onları,” dedim ona. “Telefonum yanımda olsaydı kendim arardım.”

Sonra onun sesini duyuyorum ve bu büyük bir rahatlama

oluyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Harrison, arkasından koridorda aceleyle yürürken ve bana doğru bakarak. Hâlâ

ofisten kalma takım elbisesiyle – siyah Armani takım

elbisesi, siyah gömlek ve kravatıyla – giyinmiş. Benden on

yaş büyük olmasına rağmen, bakımlı görünümü ve kusursuz

giyim tarzı onu genellikle yaşından daha genç gösteriyor.

Bazı erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı olur ve kocam da

onlardan biri. O benim dayanağım. Sevgilim. En iyi

arkadaşım. Her ne olursa olsun, o burada olduğuna göre

artık her şey yolunda olacak.

Ben cevap vermeden önce o cevap veriyor.

"Bu *kadın* burada yaşadığını sanıyor," diyor adama. "Her türlü tehditte bulunuyor ve kapıdan bir adım bile atmıyor."

Onun bu *kadının* kim olduğunu öğrenmek isteyeceğini ve beni içeri alacağını tahmin ediyorum.

Ama Harrison kapımızın eşiğinde duruyor, daha önce hiç

görmediğim bir kadının omzuna koruyucu bir kolunu

koyuyor, sonra konuşmadan önce bana dik dik bakıyor.

"Burası bizim evimiz. Sizi tanımıyorum. Lütfen gidin,"

diyor.

Sonra kocam kapıyı yüzüme çarptı.

3

EDEN

Kapalı kapılar ardında olup bitenlerle, kapı benim olana

kadar hiç ilgilenmemiştim.

Öylece durup inanamayarak ona bakıyorum, sonra da yumruğumu kapıya vuruyorum.

Kimse cevap vermiyor ve kapı açılmıyor.

Çaresizlik içinde anahtarımı tekrar denedim ama tabii ki uymadı.

Ben koşuya çıktığım sırada biri kilitleri mi değiştirdi?

Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil. Bu akşam ilk sergim var, bunun için vaktim yok, her neyse *bu* . Duş alıp

giyinmem ve hazırlanmam lazım. *Eve* gitmem lazım. Birinin

bana neler olup bittiğini açıklaması lazım.

Kapı zilini defalarca çalıyorum, sonra posta kutusunu iterek açıyorum ve içeriye bakıyorum, ama görebildiğim tek

şey bomboş bir koridor.

Bu gece hava soğuk ve koşmayı bıraktığımdan beri donuyorum.

Ve titriyorum, ama bunun sıcaklıktan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Şu lanet olası kapıyı açın!" diye bağırdım.

Kimse cevap vermiyor.

Bunun hiçbir mantığı yok. Cep telefonuma ihtiyacım var ama cüzdanım ve araba anahtarlarımla birlikte evin içinde. Köye yürüyebilirim ama nereye gideceğim ki? Burada henüz kimseyi tanımıyorum. Sanat galerisi sahibiyle sadece e-

posta üzerinden ve bir kere de telefonda konuştum. Bu

akşam onlarla şahsen tanışıp iyi bir izlenim bırakmayı

umuyordum.

Kapıyı tekrar yumrukluyorum. Bu sefer kimse cevap vermeyince, evin arka tarafına doğru yürüyorum. Arka

kapıyı deniyorum ama kilitli, pencereler de öyle. Kapalı

perdeler ve panjurlar içeriyi görmemi engelliyor ama ışıklar

açık. İçeride olduklarını biliyorum. Çok üşüyorum ve kafam

karışık, çökmeye başladığımı hissediyorum. Bu kötü bir rüya

gibi ama uyanamıyorum. Bu gece benim için, bizim için

önemliydi. Harrison'ın neden böyle bir şeye razı olduğunu

anlamıyorum.

Ve sonra gerçekle yüzleşiyorum. Bunu yapmazdı. En azından isteyerek yapmazdı.

Tekrar evin önüne doğru ilerledim ve uzaktan bir araba sesi duyduğumda durdum. Köyün tepesinde, adı olmayan bir

sokakta yaşıyoruz, neredeyse hiç trafik olmuyor ve sürücüyü

durdurup bana yardımcı olup olamayacaklarını merak ediyorum. Ama onlara ne diyeceğim? Beni deli gibi göstermeyecek ne söyleyebilirim ki? Gerçekten yapmam gereken şey polisi aramak. Hope Falls'ta küçük bir polis karakolu var - eski bir balıkçı kulübesinin içinde - ama yirmi dört saat açık olduğundan şüpheliyim. Burası tam olarak suç yuvası değil. Harrison bunu açıkça kendi isteği dışında yapıyor, bu da kadının tehlikeli olduğu anlamına gelmeli. Telefonum yanımda olsaydı 999'u arardım, ama telefonum olmadığı için polis karakoluna koşmak en iyi seçeneğim gibi görünüyor.

Buna gerek yok.

Duyduğum ses bir polis arabasıydı ve içgüdüsel olarak araba eve girerken gölgelerde kaldım. Karanlıkta çömeldim ve üniformalı bir polis memurunun ön kapıya doğru ilerleyişini izledim. Çok genç, çok yakışıklı ve kesinlikle bu durumu idare edecek kadar deneyimli görünmüyordu. Sanki bir çocuk oyun oynuyordu. Harrison kapıyı açana kadar bekledim ve izledim, sonra da yalanını dinledim.

"Sizi aradığım için özür dilerim ama başka ne yapacağımızı bilemedik. Kapıya vuran bir kadın vardı,

burada yaşadığını ısrarla söylüyordu," diye açıklıyor kocam

polis memuruna. "Kafası karışık ve dengesiz görünüyordu.

Karımı tehdit etti."

Ben onun karısıyım.

Kocamın böyle yalan söyleyebileceğini hiç bilmiyordum.

Onun böyle konuşmasını duymak beni dengesiz

hissettiriyor.

Genç subay güzel başını salladı, dağınık saçlarını eliyle düzeltti, ardından defterine bir şeyler karaladıktan sonra

isimlerini sordu.

"Ben Harrison Woolf, eşim ise Eden Fox."

Bu benim adım, onun değil.

Kafamın içindeki öfkeli bir ses bana oraya gidip bir şeyler söylememi, gerçeği anlatmasını talep etmemi söylüyor. Ama

daha sakin bir ses bana saklı kalmamı, şimdilik sessiz

kalmamı, burada neler olup bittiğini anlamaya çalışmamı

söylüyor.

"Ve bu kadını daha önce hiç görmediniz mi?" diye soruyor polis memuru.

“Hayır. Asla,” diyor Harrison ve yalan o kadar inandırıcı ki neredeyse ben de inanıyorum. “Eşimle birlikte birkaç hafta

önce buraya taşındık ve bu bölge şimdiye kadar çok

güvenliydi.”

"Sizi temin ederim ki Hope Falls, ilçedeki yaşanabilecek en güvenli yerlerden biridir. Cornwall'ın tamamında en

düşük suç oranlarına sahibiz," diye gururla anlatıyor çocuk

polis memuru, sanki bu istatistiğin sorumlusu kendisiymiş

gibi. Harrison'ın ona anlattığı her şeye inanıyor gibi görünüyor, ama neden inanmasın ki? Kocam onu zekasıyla alt etti, ama zaten kocam herkesi zekasıyla alt eder, işte o böyle biri.

"Eşinizle konuşmak mümkün mü?" diye soruyor polis memuru Harrison'a ve içimde küçük bir umut ışığı beliriyor.

"İkinizden de kadının tarifini almak faydalı olurdu."

“Eşimin migreni var ve hap alıp uzanmak zorunda kaldı.

Bu akşam mutlu bir gün olacaktı – ilk sanat sergisi – ama

kendi kapısının önünde, açıkça dengesiz bir kadın tarafından

tehdit edilmesi onu biraz kötü hissettirdi.”

Memur başını salladı. "Anlıyorum—"

“Ama tarif etmek gerekirse, kadın ufak tefek, otuzlu yaşlarında, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Baştan

aşağı siyah giyinmişti. Onu sadece kısa bir süre gördüm ve

hatırlayabildiğim tek şey bu.”

Başım dönüyor.

Göğsüm, kalbim gerçekten kırılacakmış gibi acıyor.

Kendi öz kocam neden beni tanımıyor gibi davranıyor?

"Bu işin aslını ortaya çıkaracağız. Endişelenmeyin.

Dediğim gibi, burası çok güvenli bir bölge ve işlerin böyle

kalmasını sağlamak için yarın yeni bir kıdemli dedektifimiz

göreve başlayacak," diyor polis memuru.

“Belki onunla konuşabilirim?” diye soruyor Harrison. O, her zaman odadaki en kıdemli kişiyle muhatap olmak

isteyen bir adam; sanki sadece onunla ortak noktası

olabileceğine inanıyor.

“Elbette. O zamana kadar ben Çavuş Carter ve cep telefon numaram bu kartın arkasında. Eğer kadın geri

gelirse veya bu arada başka bir şey hatırlarsanız—”

Harrison, "Bir şey vardı," diyor. "Bu garip gelebilir ama karıma biraz *benziyordu* . Sanki onun daha genç bir

versiyonu gibiydi. Ve sesi... neredeyse onu taklit etmeye

çalışıyormuş gibiydi."

Polis memuru kaşlarını çattı. "Şey, mülkün etrafını kontrol edeceğim, ama sizi ve eşinizi temin ederim ki Hope Falls

güvenli bir yer. Ben burada tüm hayatımı geçirdim..."

Çocuk polis memuru böyle diyor.

“…Bununla birlikte, belki de tüm pencerelerinizi ve kapılarınızı kilitlemelisiniz. Bu bana kişisel bir mesele gibi

geliyor.”

Bu bana da kişisel bir mesele gibi geliyor.

Kendimi ait olmadığım bir dünyaya, adeta bir tavşan deliğinden aşağı düşmüş gibi hissediyorum.

Benim var olmadığım bir dünya.

Evimizin kapısında duran kocamı ve not defterine benim hakkımda notlar yazan polis memurunu görünce panik

bedenimi ve zihnimi ele geçirdi. Sakinleşmeye, nefes

alışverişimi yavaşlatmaya çalıştım ama ciğerlerime

yeterince hava çekemiyordum.

Tökezledim, ayağımın altındaki bir dal kırıldı ve ikisi de bana doğru baktı.

Eğilip saklandım ama polis memuru el fenerine uzandı ve anladım ki gölgeler beni uzun süre gizleyemeyecek.

Bu yüzden gerçek hayat çok gürültülü hale geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Koşuyorum.

4

KUŞ

Altı ay önce

Artık kimse kendisi olmak istemiyor, herkes başkası olmak istiyor.

Ben de dahil.

Keşke onun yerinde olabilseydim.

İncecik bir hastane önlüğü dışında hiçbir şey giymeden soğuk metal yatakta yatıyorum. Beyaz bir odadayım ve yine yalnızım. Her zaman olduğu gibi. Sahte dost canlısı hemşire, geldiğimde takılarımı çıkarmamı istedi. Hepsini. Yüzüklerimi çıkarmak beni daha da çıplak hissettirdi ve parmaklarım onlarsız çok hafif geliyor. Bu anda tüm benliğim ağırlıksız, çok gürültülü bir gerçekliğe bağlı değil ve hayalimde tavana doğru yükselip kendime bakıyorum. Kendime benzemiyorum. Ya da ona. Uzun siyah saçlarım –her zaman

bu renkte değildi– normalde taktığım örgülerden kurtulduğu için vahşi ve dağınık görünüyor. Cildim çok solgun, çok uzun süre güneş ışığından mahrum kalmış. Benimle ilgili tanıdık tek şey, sağ kolumun üst kısmından bileğime kadar uzanan dövmelerim. Sağ elimdeki kırlangıç dövmesinin hatlarını parmak uçlarımla bir evcil hayvanı okşar gibi takip ediyorum. Yüzüklerim olmadan, ince parmaklarım ve kısa, bakımlı tırnaklarım bana annemin ellerini hatırlatıyor ve bir an için keşke o burada benimle olsaydı diye düşünüyorum.

Kırk yaşındayım. Annem hayatımın büyük bir bölümünde ölüydü, yine de onu her gün özlüyorum.

Bencil kaltak.

Kendime, aslında özlediğim *kişinin* o olmadığını söylüyorum. Özlediğim şey onun fikri. Koşulsuz sevgi kavramı. Beni o şekilde terk ettiği için ona lanet olsun. Bazı ilişkiler diğerlerinden daha zordur, ancak bazen şaşırtıcı derecede basit bir şeyi tanımlamak için *karmaşık* kelimesini kullanırız. Ebeveyn her zaman ebeveyndir, çocuk her zaman çocuktur. Zaman ve yaş bu kuralları esnetmemeli, çünkü esnetildiğinde işler bozulabilir. Hala hissettiğim kayıp duygusu mantıksız görünüyor—sahip olmadığınız bir şeyi

kaybedemezsiniz—ve ben küçük bir kızken etrafta yeterince sevgi yoktu. Ayrıca, olanlar bir ömür önceydi—başka bir hayat, başka bir zaman, benim başka bir versiyonum—ve anılarımız hepimizi yalancı yapabilir.

Dövmelerimi sevmezdi. Hayatımda yaptıklarımı da sevmezdi.

Annem hayatta olsaydı, acaba benden nefret eder miydi diye sık sık düşünüyorum.

Onu o kadar çok sevdim ki, hâlâ canım acıyor.

Duvarda bir saat var ve yüksek sesle tıkırdıyor, randevumun bir saat önce başlaması gerektiğini hatırlatıyor.

Hastanelerden nefret ediyorum. Bir hastaneye adım atmamın tek nedeni, eğer gitmezsem ölebileceğimi düşündüren belirtiler ve gerçeklerle karşılaşmam olurdu. Bu düşünce korkumu körüklüyor, bu da kısa sürede öfkeye dönüşüyor; öfke konusunda oldukça yetenekliyim. Önce beni, adı üstünde bekleme odasında beklettiler, şimdi de burada, beyaz duvarlı bu odada. İnsanların zamanlarının benimkinden daha önemliymiş gibi davranmalarından nefret ediyorum. Sanki dünyanın tüm zamanı bana aitmiş gibi.

Belki de yapmam.

Ağlamak istiyorum ama ağlamayacağım.

Gitmek istiyorum ama gidemiyorum.

Bende neyin yanlış olduğunu bilmem gerekiyor çünkü bir

şeylerin ters gittiğini biliyorum.

Bu yüzden kalıyorum. Ve saat zamanımı geçiriyor. Ve biraz daha bekliyorum.

Sahte güler yüzlü hemşire odaya geri dönüyor ve

gülümsüyor. Güzel, genç ve açıklanamaz bir şekilde neşeli

ve ben ondan hoşlanmıyorum. Sesi çok tiz ve lanet olası bir

fare gibi geliyor. Yine de yüzüme gülümsemesini söylüyorum

ama normal şekilde işlev göremeyecek kadar korkmuşum,

bu yüzden dinlemiyor. Hastanelere dayanamam. *Buna*

dayanamam. Ayağa kalkıp buradan defolup gitmek için karşı

konulmaz bir istek duyuyorum—

"Gecikme için çok özür dilerim," diye kısık bir sesle söyledi.

"Hiç sorun değil. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

Sen samimiyetsiz bir kaltaksın.

Kendi sesimin, kafamın içindeki daha alışkın olduğum ses yerine, yüksek sesle çıkması beni şaşırtıyor. Herkesin sandığı

gibi kibar ve arkadaş canlısı biri gibi konuşuyorum. Benden

olmamı bekledikleri kişi gibi. Sanırım hepimiz kendi

hayatlarımızın sahnesinde birer oyuncuyuz, sadece

bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyi. Hemşirenin

nefesindeki sigara kokusunu alabiliyorum. Muhtemelen uzun

bir sigara molasından yeni çıkmış ve bu yüzden de ondan

nefret ediyorum. Yıllar önce bırakmış olsam da şu an bir

sigara için canımı verirdim. Tansiyonumu ölçmek için koluma

bir alet sarmaya başlıyor ve tansiyonumun yükseldiğini

hissediyorum. Parmakları tenime değiyor ve irkiliyorum.

"Özür dilerim. Ellerim soğuk, kalbim sıcak," diye neşeli bir şekilde söylüyor.

İrkilmemin sebebi bu değildi. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Kimseden.

Birinin bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyorum ve bu düşünce bile içimi biraz daha küçültmeme neden

oluyor.

Hemşire, tüm dişlerini göstererek gülümseyerek, "İnanın bana, hiç acımayacak," diye yalan söyledi.

Ne kadar da kalpsiz bir kaltak.

Eskiden şimdiki kişi değildim. Suç dolu bir hayat beni bambaşka birine dönüştürdü. *Kalbimin* eskisine göre daha

soğuk, katı ve küçük olduğunu ve kimseye güvenmediğimi

düşünüyorum. İnsanların birbirlerine neler yapabileceğini

bizzat gören biri olarak, kimsenin size çok yaklaşmasına asla izin vermemek mantıklı geliyor. Benim yaptığım işi yapabilen, gördüklerimi görebilen veya hissettiklerimi hissedebilen çok az insan var. Hiçbir şey hissetmediğimde işim daha kolay oluyor. Kendimi korumak, duygularımı bir ışığı kapatır gibi kapatmak anlamına geliyordu ve karanlıkta görmeyi öğrendim. İşim yüzünden yaptığım ve hala geceleri uykumu kaçıran şeyler var, ama işimde iyiyim. Bazen iyi olduğum tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

"Çok endişeli görünmemeye çalışın," diyor hemşire ve ben de cebinden kalemi çıkarıp gözüne saplayacağımı hayal ediyorum. Keşke konuşmayı bırakıp işine devam etseydi. "MR cihazı göründüğünden ve sesinden daha korkutucu," diye ekliyor, kısa süre sonra içine gireceğim devasa aletin üzerindeki düğmelere basarken.

İnsanların bana çocukmuşum gibi davranmasına alışkın değilim. Hiç kimse bana böyle davranmadı. *Çocukken* bile. Annem ölmeden önce sık sık yaşlı doğduğumu söylerdi.

Acaba bu, genç yaşta ölebileceğim anlamına mı geliyor?

Durdurun bunu.

Kırk yaş genç sayılır mı?

Öyle değil mi?

Olumsuz düşünceleri zihnimden atmaya çalışıyorum ama

onlar da diğerlerinin arasına karışıp kalıyorlar. Korku, insanı gerçek her şeyden çok daha hızlı öldürebilir, bu yüzden onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Keşke kırk yaşıma girdiğimde doktorumdan gelen rutin sağlık kontrolüne davet mektubunu görmezden gelseydim,

hâlâ hiçbir şeyden habersiz olurdum ve bunların hiçbiri

yaşanmazdı. Bu bir yalan. Hasta olduğumu biliyordum ama

bunun sadece vücudumun kederle verdiği bir tepki olduğunu

düşünüyordum. Keder, umudun Azrail'idir ve umut olmadan

hiçbir şeyiz. Kan testleri daha fazla kan testine yol açtı.

Ardından bir BT taraması yapıldı. Sonra da doktordan gelen

o telefon geldi, o telefonu o zamandan beri zihnimde

defalarca tekrar tekrar canlandırdım.

“Konuşmak için uygun bir zaman mı?” diye sordu birkaç hafta önce. Cevap hayırdı, ama zaten evet de olmayacaktı,

bu yüzden ona bana anlatmasını söyledim. “Korkarım ki BT

taraması bazı uğursuz görünümlü gölgeler ortaya çıkardı,”

dedi ve sonra bir sessizlik oldu. Ne diyeceğimi bilemedim,

bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Hayat bana tüm dünyanın

uğursuz görünümlü gölgelerle dolu olduğunu ve insanların

neredeyse her zaman bunlara neden olmaktan sorumlu

olduğunu öğretti. Uykusuzluktan dolayı gözlerimin altında

uğursuz görünümlü gölgeler vardı. Bunun göründüğü kadar

kötü olmayabileceğini düşündüm—

"Sizi kanser tedavi yoluna alıyoruz," diye ekledi, düşüncelerimi bölerek.

Bu hiç de iyi bir fikir değildi.

“Daha fazla test yapmamız gerekecek. Bir MR ve birkaç biyopsi.”

Bu da hiç iyi gelmedi.

Sonra beni bekleme listesine aldı ve kötü şeyin ne kadar kötü olabileceğini öğrenmek için bekleme süreci başladı.

Son birkaç aydır süren randevuları, kaygıyı ve bitmek bilmeyen *bekleyişi* düşündükçe kalbim daha hızlı atıyor.

Sanki biri göğsüme bastırıyor ve nasıl nefes alacağımı hatırlamıyorum. Tutunmaya çalışıyorum ama parmaklarım yumruk olmuş ve hastane önlüğümün alt kısmına yapışmış

durumda. Yatağımdan kalkıp buradan koşarak çıkma

isteğiyle doluyum.

Ama o zaman bile bende neyin yanlış olduğunu

bilemeyeceğim.

Ya da tamir edilebilir miyim?

Bu işlem daha ne kadar sürecek?

Hemşire, sanki aklımı okuyormuş gibi, "Başlamadan önce

birkaç soru daha sormamız gerekiyor," dedi. Bana baktı,

sonra elindeki not defterine. "Tam adınızı tekrar söyleyebilir

misiniz?" diye sordu.

“Olivia Bird.”

"Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim, ama ben bunu seçmedim."

Yüz ifadesi, yanlış bir şey söylediğimi ima ediyor ve ben de bunu telafi etmek için doğru bir şey söylemek istiyorum.

Onu kendime sevdirmeye çalışmak için. Ona arkadaşlarımın

bana Birdy dediğini söyleyebilirim ama bu yalan olurdu. Hiç

arkadaşım yok.

"Hamile olma ihtimaliniz var mı?" diye soruyor.

Ancak bakire doğum söz konusuysa olabilir.

"HAYIR."

“Ve sakinleştirici almayı tercih *etmediniz* , doğru mu?”

Başımı sallıyorum. “Sadece hatırlatmak isterim ki, makineye

girdikten sonra fikrinizi değiştirirseniz –ki insanlar sık sık

değiştirir– yine de sizi sakinleştirebiliriz. Ama eve kendiniz

araba kullanamayacaksınız ve yirmi dört saat boyunca

yanınızda kalıp sizi izleyecek birine ihtiyacınız olacak.”

"Benim için sorun değil. Teşekkür ederim."

Bir sakinleştiriciye çok ihtiyacım var ama beni eve götürüp benimle kalacak kimsem yok. Burada olduğumu

kimse bilmiyor bile. Scooter'ım dışarıda park halinde.

"Pekala, her şey hazır. Hazır mısınız?" diye soruyor hemşire. Omzuma dokunuyor ve biliyorum ki sadece nazik

olmaya çalışıyor, ama yine de irkiliyorum.

"Arkanıza yaslanın ve rahatlamaya çalışın. Bunu işten izinli bir gün gibi düşünün. Ne yapıyorsunuz?"

Seni hiç ilgilendirmez.

"Çoğunlukla idari işler," diyorum ona. Tamamen yalan değil.

Cevabımdan yeterince sıkılmış görünüyor ve buna

sevindim. İnsanlara ne iş yaptığımı asla söylemem. Bariz

nedenlerin dışında, nedenini bilmiyorum. Sanırım, insanlar

ne iş yaptığımı bilirse bana farklı bakıyorlar ve ben hiç

bakmamalarını tercih ederim.

Hemşire, beni dev bir mıknatısın içine kaydıracak düğmeye basmadan önce, "Takılarınızın hepsini

çıkardığınızdan emin olmak istiyorum, değil mi?" diye

soruyor. Tekrar başımı sallıyorum, ama o sanki yalan

söylüyormuşum gibi ellerime bakıyor, çıkarmayı unuttuğum

bir evlilik yüzüğü olup olmadığını kontrol ediyor. Gerek yok.

O, asla yüzük takmadığım tek parmağım.

"Şimdi odadan çıkıyorum, ancak tarayıcının içinde bir interkom ve kamera var, bu yüzden sizi her zaman

görebileceğim ve sizinle konuşabileceğim."

Tam da işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini

düşündüğüm anda...

Acaba bunu kaç defa söylüyor? Acaba bugün kaç hasta bu durumdan geçti ve nöbeti bittiğinde bunlardan herhangi

birini hatırlıyor mu? İlgileniyormuş gibi yapanlar,

ilgilenmeyenlerden bile daha kötü. Sanki daha önce binlerce

kez tekrarladığı bir metni ezberden okuyor gibi.

"İçeri girince biraz rahat hissedeceksiniz," diyor, oysa bu durumun hiçbir yanı bana rahat gelmiyor. "Ve biraz gürültülü

olacak, o yüzden size şu kulak tıkaçlarını takayım."

"Teşekkür ederim."

Siktir git, senin gibisi yok.

Hemşire bir düğmeye basıyor ve üzerinde yattığım

motorlu metal yatak geriye doğru hareket etmeye başlıyor.

MR cihazı beni baş aşağı içine çekiyor, ta ki derinlere kadar.

Ve haklıydı, çok gürültülüydü. Yüzüksüz parmaklarım tekrar

yumruk haline geliyor ve cihaz vücudumu tararken nefesimi

tutuyorum.

İnterkomdan gelen ses, "Çok iyi gidiyorsun Olivia," diyor. "İçeride iyi misin?"

HAYIR.

“Evet,” diye yalan söylüyorum.

“Güzel. Sadece yirmi dakika kaldı.”

Etrafımda inanılmaz bir hızla uçuşan mıknatısların kükremesi kulaklarımı çok rahatsız ediyor. Mekan çok küçük, bir tabut gibi, bu yüzden gözlerimi kapalı tutuyorum. Çocukken en mutlu olduğum yer olan Hope Falls'ta, denizin kıyısında olduğumu hayal ediyorum ve duyduğum sesin, kaderimi ve geleceğimi tahmin edecek insan yapımı bir makinenin sesi değil, o güzel küçük limanın etrafındaki kayalara çarpan dalgaların sesi olduğunu kendime söylüyorum.

Sonrasında farklı bir bekleme odasında bekliyorum. Hastanenin bunlardan çok sayıda olduğu anlaşılıyor. Diğer hastalara bakıyorum ve neden burada olduklarını, ne sorunları olduğunu merak ediyorum, sanki birine bakarak ciddi bir hastalığı olup olmadığını anlayabiliyormuşsunuz gibi. İnanın bana, anlayamazsınız. Kendimi onların gözünden görmeye çalışıyorum: uzun, koyu saçlarım şimdi özenle

örülmüş bir topuzda, kaplumbağa kabuğu desenli

gözlüklerim, tüvit ceketim, beyaz gömleğim, dar kot

pantolonum, cilalı bağcıklı ayakkabılarım. Yüzüklerim tekrar

parmaklarımda ve kibar gülümsemem yüzümde sabit. Her

gardırobu açtığımızda giyeceğimiz bir kostüm seçiyoruz ve

bu benim zırhım. Onsuz kendimi savunmasız hissediyorum. Kırlangıç dövmesi hariç dövmelerim gizli ve tekrar kendim gibi görünüyorum. Kendim gibi hissetmesem bile.

Doktor belirdi, adımı çağırdı ve onu özel bir muayene odasına kadar takip ettim. Oturmamı rica etti ve oturdum.

Bir masanın arkasına oturdu ve yüz ifadesi, sözlerinden önce

teşhisi bana verdi, ancak yine de doğrulandığında şok

oldum. Meğer önceki taramada görünen o gölgeler sadece

kötü *görünmekle* kalmıyor, gerçekten de kötüymüş.

“Korkarım vücudunuzda birden fazla tümör büyüyor…”

diyor ve oda daha da küçülüyor, soğuyor, kararıyor. Kafamın

içinde dalgaların sesini tekrar duyuyorum, o kadar yüksek ki

doktorun söylediklerinin çoğunu bastırıyorlar. Dudaklarının

hareket ettiğini görüyorum ama başka bir kelime

duymuyorum. Yapamam. Yapmayacağım. Sanki deniz beni

eve çağırıyor ve önemli olan tek şey bu.

"Ne kadar vaktim var?" diye sordum sözünü keserek. Her şey birden sessizleşti, sanki odanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

"Söylemesi zor."

"Öyleyse en iyi tahmininizi söyleyin."

Gözleri şefkatle doluyor. "Çok uzun sürmeyecek."

Sanki biri hayatımın Etch A Sketch oyuncağını sallamış gibi; bir dakika önce oradaydı, şimdi yok oldu. Seçeneklerden ve fırsatlardan bahsediyor ama bunların hiçbiri gerçek bir fırsat değil. Sanki hâlâ seçim hakkım varmış gibi seçimlerden bahsediyor. Sonra özür dilediğini söylüyor ve ben neden ve ne için diye merak ediyorum. Ağlamıyorum.

Lanet olsun.

Ve onu siktir et.

Ve bu hayatın da canı cehenneme, çünkü başından beri bana karşı komplo kuruyor.

Kalan zamanımı kendime acıyarak geçirmek istemiyorum.

Bazen hayatın sana verdiği berbat kartları kabullenip yine de kazanmak için oynamak zorundasın.

Çok geç olmadan yapmam gereken şeyler var.

5

EDEN

30 Ekim

Polis memuru gidene kadar gölgelerde saklandım, içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışırken, gözlerim sonsuza dek evimiz olması gereken evin kapısına dikilmişti. Kaçmaya çalışmak sadece daha fazla dikkat çekmeme neden oldu, bu yüzden saklandım, tamamen hareketsiz kaldım ve nefesimi tuttum. Tehlikeli bir şeyden kaçmak, onu sizi kovalamaya daha da kararlı hale getirebilir. Hope Falls'a taşınmak bir hayalin gerçekleşmesi olmalıydı ama şimdi bir kabus gibi geliyor.

Kocam benim kim olduğumu bilmiyormuş gibi nasıl davranabilir?

Evimde benim olduğumu iddia eden kadın kim?

Bunu neden yapıyorlar?

Şimdi zifiri karanlık ve dondurucu soğuk. Uzun zamandır aynı yerde çömelmiş durumdayım ve her yerim ağrıyor. Buz

gibi hava tenimi donduruyor, dişlerim takırdıyor ve vücudum

titriyor ama olduğum yerde kalıyorum. İzliyorum.

Bekliyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Telefonum

yanımda olsaydı birini arayabilirdim ama her zaman koşuya

çıkmadan önce yaptığım gibi mutfak tezgahında bıraktım.

Telefonum yok, param yok, kimliğim yok; sahip olduğum her şey evin içinde. Düşünmem gerekiyor ama o kadar üşüyorum ki fiziksel olarak acıyor. Arayabilseydim kimi

arardım? Ve onlara ne söylerdim? Arkadaş edinmekte ya da

arkadaşlıkları sürdürmekte hiç iyi olmadım ve arkadaşlıklar

söz konusu olduğunda "bulanlar" her zaman "sahip olanlar"

anlamına gelmiyor. Kocamın Londra'da arkadaşları var -

çoğunlukla birlikte çalıştığı insanlar, benim çok az ortak

noktam olan veya hiç ortak noktam olmayan insanlar - ve

nadiren onları görmeye sürüklendiğimde yüzüme zorla bir

gülümseme taksam da, onun arkadaşları benim

arkadaşlarım değil. Ben sadece karısıyım.

Spyglass'ın ön kapısı açılıyor ve onları görüyorum.

Önce Harrison, sonra *o* . Onun Porsche'sine doğru yürüyüşlerini hayranlıkla ve şaşkınlıkla izliyorum. Onun için

araba kapısını açıyor—bunu benim için asla yapmaz—sonra

sürücü koltuğuna oturuyor ve motoru çalıştırıyor. Ne

yapacağımı bilmiyorum. Kendimi arabanın önüne atmayı

düşünüyorum ama biraz abartılı geliyor ve farkına bile

varmadan uzaklaşıyorlar.

Nereye gidiyorlar?

Tekrar koşmaya başladım, uzaktan arabanın peşinden koştum ama yetişemedim.

Tepeden aşağıya, köye doğru adımlarımı geri atarken, aynı zamanda düşüncelerimi de gözden geçiriyorum.

Anlamsız olan bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Limana

vardığımda nefesimi tutmak için duruyorum. Yorgunluk ve

korkudan iki büklüm olmuş, kendimi teselli ve sıcaklık için

kucaklıyorum, midem bulanacak gibi hissediyorum. Siyah su

gökyüzünü yansıtıyor ve mükemmel bir şekilde durgun, ayı

yansıtıyor ve Hope Şelalesi bu gece ürkütücü derecede

sessiz. Etrafıma bakıyorum ama her yer kapalı. Barlar ve

restoranlar turistler geri dönene kadar açılmıyor. Yerel pub

olan Smuggler's Inn bile her zaman boş görünüyor. Burada

henüz kimseyle tanışmadım, sadece sanat galerisinin sahibiyle telefonda konuştum, ama belki o bana yardımcı olabilir. Başka nereye gideceğimi bilmeden o yöne doğru

yürümeye başlıyorum.

Uzaktan bile galerinin insanlarla dolu olduğunu

görebiliyorum. Açık kapı ve pencerelerden taş döşeli sokağa

yayılan sohbetleri ve kahkahaları beni çok kızdırıyor, çünkü

bu gece planladığım gibi gitmedi. Bu sergi benim için çok

şey ifade ediyordu. Durumu kurtarmanın bir yolu olup

olmadığını merak ediyorum, ama olanları veya görünüşümü

tamamen deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı

bilmiyorum. Koşu kıyafetlerimle gelmek, umduğum ilk

izlenim değildi, ama belki de serginin devam etmesi için

hala bir yol vardır. Galeri sahibini bulup, koşuya çıktığım

sırada evimin kapısının kilitli kaldığını açıklayabilirim. Bu bir

yalan değil.

Galerinin içinden gelen yüksek sesli konuşmalar, girişe varmadan hemen önce aniden kesiliyor. Mekan, hiç

tanımadığım insanlarla dolup taşıyor ve katılım

beklediğimden çok daha fazla. Kaldırımlı sokakta dışarıda

kalıyorum, derin bir nefes alıyorum ve nefes alışverişimi

sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu gece için gergin olmamda haklıydım ama nedenini anlamakta yanılıyordum. Bir konuşmanın başlayacağını işaret eden bardakların şıkırtısını duyuyorum ve galeri penceresinden içeriye baktığımda birinin konuşma yapmaya hazırlandığını görüyorum.

O, o.

Az önce evimde olan kadın, galerinin ortasında, benim siyah kadife elbisemi giymiş halde duruyor. Parlak ışıklar altında onu şimdi daha net görebiliyorum. Kırk yaşlarında olduğunu, benden on yaş büyük olduğunu ve çok daha özgüvenli olduğunu söyleyebilirim. Uzun sarı saçları, yüzünü çerçeveleyen gevşek dalgalar halinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve dudakları asla sürmeye cesaret edemeyeceğim bir kırmızı tonunda boyanmış. Bir elinde şampanya kadehi, diğer elinde de kocamın eli var ve herkes -ben de dahil- ona bakıyor.

"Daha fazla uzatmadan, hepinizi çok sevimli ve çok yetenekli Eden Fox ile tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyuyorum," diyor tanımadığım başka bir kadın. *Benden* bahsediyor ama *ona* bakıyor -hepsi öyle- ve benim yerime geçen kadın konuşmaya başladığında sanki yumruk yemiş gibi hissediyorum.

“Harrison ve ben Hope Falls'a taşındığımızda, buranın ailemiz için çok özel bir yer olacağını biliyordum. Geçtiğimiz

birkaç hafta boyunca bizi bu kadar sıcak karşıladığınız ve bu,

ilk sanat sergim için teşekkür ederim. Eserlerimden de

anlayabileceğiniz gibi, denize takıntılıyım. Saltwater

Gallery'ye, bu akşam geldiğiniz için hepinize ve son olarak,

ama asla en az değil, beni tekrar resim yapmaya teşvik

eden ve dünyanın en iyi kocası olan Harri'ye çok

minnettarım. Hepinize selamlar. Umarım harika bir akşam

geçirirsiniz ve lütfen eserlerimi satın alın!”

Gerçekte ne—

Tıklım tıklım dolu salonda birdenbire alkış ve kahkahalar yükseldi ve sanki hepsi bana gülüyor gibiydi. Çünkü bu

kesinlikle bir şaka olmalı.

Harrison ona gülümsüyor. Çok gururlu görünüyor.

Anlamıyorum.

Bu benim gecemdi. Benim resimlerim. Benim sergim.

Bu kadının işimi, kocamı, hayatımı çalmasına izin vermeyeceğim.

Onun bana ait olanı almasına izin vermeyeceğim.

Alkışlayan kalabalığın arasından sıyrılıp Harrison'a ve ona ulaşmaya çalışırken, her ikisiyle de bu durum hakkında

yüzleşmeye hazırdım ki bir el kolumu kavradı. Böyle bir muameleye alışkın değildim ve şok içinde yukarı baktığımda daha önce evimde bulunan polis memurunu gördüm. Gülümsedi ama bu nazik bir gülümseme değildi.

"Sanırım gitme vakti geldi."

6

KUŞ

Altı ay önce

Doktorun söylediklerini hâlâ anlamaya çalışırken, kendimden geçmiş bir halde hastaneden ayrılıyorum. Ölüm hayatın bir gerçeği, ama yine de birçok insanı şaşırtmayı başarıyor. Beni de dahil. Teşhis gerçek gibi gelmiyor, belki de gerçek olmasını istemediğim için. Her zaman gürültülü olan Londra, birdenbire çok gürültülü hale geliyor. Çok fazla gürültü, çok fazla insan var ve hepsi sanki dünyanın sonu gelmemiş gibi davranıyor. Kendime çekiliyorum, otomatik pilota geçiyorum, kaskımı takıyorum ve kırmızı Vespa'yı çalıştırıyorum. Aslında scooter'ı sürmemeliyim—bu haldeyken—ama gitmem gereken yer çok uzak değil. Önümdeki yola, trafiğe, turistlere, insanlara dikkatlice

odaklanıyorum. Zaman uzayıp kısalıyor, artık ayırt

edemediğim bir şeye dönüşüyor ve sadece birkaç saniye

sonra, yaşadığım Soho'daki küçük sokak olan Cecil Court'a

vardığımda kendimi çok şaşkın hissediyorum. Burası on

yıldan fazla bir süredir evim ve ev, olmam gereken yer

olduğunu bildiğim yer.

Cecil Court, kitapçılar için Diagon Alley gibidir. Leicester Meydanı'na sadece bir taş atımı uzaklıkta, gizli kalmış bu

küçük yaya sokağı, tuhaf Viktorya dönemi binaları ve eski moda gaz lambalarıyla, birbirinden güzel bağımsız kitapçılara ev sahipliği yapıyor. Bunlardan biri tamamen

Alice Harikalar Diyarında serisine adanmış ve ben de onun

üstündeki dairede yaşıyorum. Kitapçı şu an kapalı. Hepsi

kapalı. Ve bu normalde günün en sevdiğim kısmı, kitaplarla

dolu bir sokağa eve gelmek, belki de kendi hikayemden

daha mutlu sonla biten hikayeler okumayı sevdiğim için.

Evim dediğim dairenin anahtarını çıkarıp kilide takıyorum ve eşikten içeri adımımı atıp kapıyı arkamdan kapatınca

rahat bir nefes alıyorum. Ama rahatlama uzun sürmüyor.

Gerçek hayatın gürültüsünden uzak, sessiz bir sığınak

özlemi çekmiştim; burası çok sessiz. Bir şeyler ters gidiyor.

Biri kayıp.

"Neredesin?" diye soruyorum ayakkabılarımı çıkarırken.

Çok uzun süre dışarıda kaldığımda bunu yapıyor.

Yalnız kalmaktan hoşlanmıyor.

Bugün birlikte izin günü olmalıydık, ama bunun yerine hastanedeydim. Bunu o bilmiyor tabii ki. Kimse bilmiyor.

Ceketimi çıkarıp kapının yanına astım, sonra dairenin içine doğru yürüdüm, yumuşak halıları, parke zemini ve yıllar boyunca topladığım ve içine sakladığım tüm hikayelerle dolu kitaplıkları takdir ettim. Kendi hikayem daha az ilham verici. Hayatımın el yazmasını okusaydım, silmek isteyeceğim çok fazla sahne olurdu. Ama belki de kendime çok yükleniyorum. Hepimiz zaman zaman repliklerimizi unuturuz ve bazen en iyi ve tek seçenek doğaçlama yapmaktır.

Şöminenin üzerindeki aynada yansımama şöyle bir bakıyorum, sonra en sevdiğim koltuğa çöküp bir kitap okuyorum. Çok zayıf, çok solgun, çok güçsüz görünüyorum. Sanki...

Nasıl ve neden sürekli unuttuğumu bilmiyorum.

Sanki zihnim teşhisi silmeye kararlı.

Bir şeyler yemem gerekiyor, bu beni daha iyi hissettirecek. Aksine, hâlâ benimle konuşmuyor olması beni çok üzüyor.

“Lütfen surat asma. Çok kötü bir gün geçirdim ve bana iyi davranacak birine ihtiyacım var,” diyerek ayağa kalkıp

mutfağa doğru yürüdüm, ama o orada da yoktu. “Biliyorum,

bir yerlerdesin,” diye seslendim, oyun oynamaya niyetim

yoktu.

Doğru. Kokusunu alabiliyorum. Sonra da sesini

duyuyorum.

Buradaki gıcırdayan tahta zeminler herkesi ele veriyor.

Yatak odasından başlayan sessiz adımların sesi

koridordan aşağı doğru devam ediyor ve sonunda tam

önümde duruyor. Çok üzgün ve kendine acıyor gibi

görünüyor, sanki kendisine sandığından daha az zamanı

kaldığı söylenmiş gibi.

"Uzun süre yok olduğum için özür dilerim," dedim ona.

"Akşam yemeği ister misin?"

Sonra Sunday'in gözleri parlıyor, kuyruğunu sallıyor ve ben affediliyorum.

Sunday, tanıştığımızda henüz bir yavruydu. Bir sabah onu kitapçının önündeki bir ayakkabı kutusunun içinde ağlayıp

titrerken buldum. Terk edilmişti, sanki çöpe atılmış gibiydi.

Onu ısıtmak için daireye taşıdım, amacım onu bir veterinere

veya hayvan barınağına götürmekti. Köpekleri her zaman

çok sevmiş olsam da, küçük bir Londra dairesinde yaşarken

ve yoğun bir işiniz varken Sibirya kurdu beslemek ideal

değildi ve biliyordum ki o minik yavru bir gün kurt

büyüklüğüne ulaşacaktı. Bu yüzden onu veterinere

götürdüm ama orada bırakmadım. Bırakamazdım. Kontrol

ettirdim ve sonra sahiplendim. Bu dünyada gerçek olan tek

şey sevgidir ve ruh eşinizle karşılaştığınızı anlarsınız.

Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Bensiz ne yapacağını bilmiyorum ve ben gittikten sonra ona bakacak ve hak ettiği gibi sevecek kimsenin olmaması

düşüncesi beni mahvediyor. Bacaklarım titriyor ve mutfak zeminine yığılıp ağlamaya başlıyorum. Ölmek için çok gencim. Hazır değilim. Ama hayat güvenilmez bir garson.

Bazen dondurma sipariş edersiniz, hayat ise size üç katlı bir

bok sandviçi ve yanında tamamen berbat bir durum sunar.

Sunday beni herkesten daha iyi tanıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyor. Başını kucağıma koyuyor ve ben de

kendime gelene kadar yumuşak tüylerini okşuyorum.

İçimden geriye kalanları toparlamam gerekiyor. Bundan

sonra yapmam gereken her şey için güçlü olmalıyım, ama

her şey yarına kadar bekleyebilir. Bugün kendime normal

davranma izni verebileceğim son gün, sonra onu görmem gerekecek. Hayatımda yapacağım en zor şey olsa bile ve bunca yıldır bundan kaçınmış olsam da. Sunday havlıyor ve beni melankolik halimden çıkarıyor.

“Evet, akşam yemeği istediğini biliyorum,” diyorum ona. “Hadi o zaman, bakalım nelerimiz var.” Buzdolabının kapağını açtığımda ikimiz de içeriye göz atıyoruz. Görecek pek bir şey yok. Dolaplar da aynı şekilde boş. Bu yüzden sadece bir bıçak, bir çatal ve bir kaşık bulunan bir çatal bıçak çekmecesi açıyorum. Onları çıkarıp bir tepsiye koyuyorum ve sahip olduğum tek tabağı da ekliyorum. Daha fazla tabak alma gereği hiç duymadım – tek başıma yaşıyorum ve hiç misafirim olmuyor.

"Paket servis olsun o zaman. Bana çizburger ve patates kızartması, sana da tavuk nugget?"

Sunday havlıyor ve kuyruğunu sallıyor.

Bir saat sonra, doyurucu bir ziyafetin ardından kanepede yan yana oturuyorduk. En sevdiğim film olan *"The Shining"* i izlemek üzereydik ki kapı çalındı. Jack Nicholson'ın arabasının orman içinden kıvrımlı bir yolda ilerlediği sahneyi görünce filmi durdurdum. Özellikle filmin başındaki müziği

çok severdim; "Öfke Günü" adlı ortaçağdan kalma ölüler için yazılmış bir ilahinin uyarlamasıydı. Bu yüzden filmi kesmek havayı bozdu ve beni daha da kötü bir ruh haline soktu.

"Bu da kim lan?" diye mırıldandım kendi kendime, kumandadan durdurma tuşuna basarken.

Gecenin bu saatinde kimsenin kapımı çalmaması gerekiyor.

Kimseyi davet etmedim. Bu gece de, hiçbir zaman da.

Bazen böyle şeyler olur. İnsanlar alt kattaki daireme çıkan kapının aşağıdaki kitapçıyla bir ilgisi olduğunu düşünür.

Hiçbir ilgisi yok. Çoğu zaman, dükkan kapandıktan sonra gelen ama havaalanına gitmeden önce nadir bir kitap almak için can atan bir turist olur. Üzerimde kısa Winnie-the-Pooh pijamalarım ve tüylü çoraplarım, dövmeli kolum ve uzun çıplak bacaklarım var; yabancılarla konuşmak için uygun bir kıyafet değil. Koltukta rahatım. Köpek de rahat. Benimle hiçbir ilgisi olmayan biriyle uğraşmak için aşağıya kadar inmeye gerçekten üşeniyorum. Bu yüzden bekliyorum, kim olursa olsun ipucunu anlayıp defolup gitmesini umuyorum.

Tekrar kapıyı çalıyorlar.

Ayağa kalkıp koridorda ve merdivenlerde öfkeyle

yürüdüm, kapıyı hızla açtım ve kötü geçen günüme müdahale etmeye cüret eden herkesten intikamımı almaya hazırlandım.

“Kitapçı kapalı,” diyorum, sözlerim sinirle dolu.

Ucuz bir takım elbise giymiş bir adam bana gülümsedi. "Görüyorum. Olivia Bird'ü arıyorum."

Bir adım geri çekildim, birdenbire bu durumu yanlış değerlendirdiğimin farkına vardım ve normal kıyafetlerim olmadan kendimi savunmasız hissettim. Orta yaşlıydı—ilk bakışta her şeyin ortası gibi—ve bir elinde deri bir evrak çantası, diğer elinde ise büyük siyah bir şemsiye taşıyordu, sanki Mary Poppins gibi çatıların üzerinden uçarak gelmiş gibiydi. Tehlikeli *görünmüyordu* , ama bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Dünya, senin ve benim gibi normal insanlar kılığında gizlenmiş canavarlarla dolu.

Kimse burada yaşadığımı bilmiyor. Bu yüzden bu adamın kim olduğunu veya beni nerede bulacağını nasıl bildiğini anlamıyorum. Tehditkar görünmüyor, ama yine de risk almak istemiyorum. Yüksek bir nota, ardından da alçak bir nota ıslık çalıyorum ve saniyeler içinde Sunday yanımda beliriyor.

Adam, kendisine dik dik bakan iri beyaz kurt benzeri yaratığa biraz tedirgin bir şekilde bakarak, "Akşamınızı

bölmekten dolayı özür dilerim," dedi. "Ama siz Olivia Bird

misiniz ?"

“Kim bilmek istiyor?”

"Eğer aradığım Olivia Bird sizseniz, size üzülerek bildirmeliyim ki bir aile üyemiz vefat etti."

Hiç akrabam yok.

"Büyükanneniz birkaç hafta önce vefat etti ve ben de onun işlerini yürütmek üzere görevlendirdiği avukatıyım."

"Benim bir büyükannem yok."

“Herkesin bir büyükannesi vardır,” diyor kibarca.

“Biyolojik olarak olmaması imkansız. Tıpkı herkesin bir

annesi olduğu gibi. Üzgünüm,” diye ekliyor sonra, sanki

benimkine ne olduğunu biliyormuş gibi, ki bu pek olası

görünmüyor. Tabii söyledikleri doğruysa. “Anladığım

kadarıyla ailenin bazı üyeleri birbirinden uzaklaşmış, ancak

çok kapsamlı araştırmamıza göre, büyükannenizin hayatta

kalan tek akrabası sizsiniz ve, şey, size Hope Falls adında bir

yerde küçük bir şey bırakmış. Dürüst olmak gerekirse, size

oldukça fazla şey bırakmış. İçeri girebilir miyim?” diye

soruyor, daha öncekinden daha umutlu görünerek.

“Hayır,” dedim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Çünkü yalan söylediğini biliyorum.

7

EDEN

30 Ekim

“Size doğruyu söylüyorum,” dedim beni sanat galerisinden çıkarıp Hope Falls'taki karakol olarak kullanılan eski balıkçı kulübesine götüren genç polis memuruna. Kendini Çavuş Carter olarak tanıtan genç adam, hayatta farklı bir yol seçmiş olsaydı vasat bir film yıldızı olabilirdi gibi görünüyordu. Dağınık saçları iri kahverengi gözlerinin üzerine düşme eğilimindeydi ve yakışıklılığı da bir o kadar dikkat dağıtıcıydı.

İçini çekti, birden yaşından daha yaşlı görünmeye başladı ve yaşına göre yorgun bir ses tonuyla konuştu.

"Bana Eden Fox *olduğunu* mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Tepedeki evde mi yaşıyorsunuz?"

“Dürbün. Evet.”

"Bu akşam galerideki sergide *sizin* eserlerinizin sergilendiğini ve içerideki sanatçının sizin kimliğinizi taklit

ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Ve kocanızın, açıklayamadığınız nedenlerle bu karmaşık kimlik hırsızlığına göz yumduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu doğru."

Biraz şaşkın görünüyor ve sanırım Hope Falls gibi kırsal bir balıkçı köyünde bu tür şeyler çok sık yaşanmaz.

Uzun ve dayanılmaz bir sessizliğin ardından, "Bir fincan çay ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı salladım ve muhtemelen eskiden bir balıkçının oturma odası olan, şimdi ise büyük bir masa, iki sandalye ve

bir dosya dolabının hakim olduğu odaya oturdum. Çavuş

Carter bitişik odaya girdi ve orada kupaların birbirine

çarpma sesini ve bir çaydanlığın sesini duydum. Bana

inanmadığı açıktı, bu da bana yardım edemeyeceğini

düşündürdü, ama en azından sıcak içecek için minnettardım.

Masaya koyduğu fincandan bir buhar şeridi yükseldi ve

ağzımı yakarak ama umursamadan çayı hızla içtim.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor. "Belki de en baştan başlayabiliriz?" diye öneriyor, sonra da sanki kafam karışmış, kaybolmuş veya hasta olabilirmişim gibi başını hafifçe yana eğerek anlayış gösteriyor.

Ama ben bunların hiçbiri değilim.

“Sana zaten söyledim,” dedim ona, hayal kırıklığımı gizleyemeden. “Benim kimliğimi taklit eden bir kadın var. Her perşembe akşamı yaptığım gibi koşuya çıktım ve eve, *evime* döndüğümde, o içerideydi. Anahtarım kapıda işe yaramadı – kilitleri değiştirmiş olmalı – ve bir şekilde kocamı da kandırıp bu işe ortak etmiş. Ve sanat galerisindeki tüm o insanlar da onun ben olduğumu düşünüyor gibi görünüyor! Neler olduğunu anlamıyorum, ama tutuklamanız gereken kişi o.”

“Kimse tutuklanmıyor. Sadece sohbet etmek için buradayız. Umarım bunu kısa sürede halledebiliriz. Ne yazık ki, bu günlerde tüm polis işlerinde çok fazla bürokratik işlem var, o yüzden evrak işleriyle başlayalım.” Masasının üzerindeki kutudan kemirilmiş kapaklı siyah bir kalem alıyor, ardından eli boş bir formun üzerinde duruyor.

"İsim?" diye soruyor, sayfaya bakarak.

“Eden Fox.”

Kaşlarını çattı. Başını kaldırdı. "Şey, işte ilk sorunumuz. Spyglass'ta yaşayan ve bu akşam sergisi olan hanımefendinin adı Eden Fox. Aradığım isim *senin* adın."

" *Bu* benim adım."

“Peki o zaman. Bir an için öyle olduğunu varsayalım. Yanınızda bir kimlik belgeniz olmalı, değil mi? Belki ehliyet?”

"Koşuya çıktığımda cüzdanımı ve diğer her şeyimi evde unuttum."

"Peki ya çevrimiçi?" diyor, dizüstü bilgisayarını açarak. "Sosyal medya hesabınız olmalı, değil mi? Adınızın ve fotoğrafınızın olduğu bir şey?"

"Sosyal medya kullanmıyorum," diyorum ona.

“Bakalım, ne dersin?” Adımı bir arama motoruna yazmaya başladı. “Günümüzde dijital ayak izi, parmak izinden daha faydalı olabiliyor.”

Umarım parmak izlerimi taramaz.

“Bu zaman kaybı. Zaten size söyledim. Gizliliğime değer veriyorum ve Facebook veya Twitter kullanmıyorum—”

“Ama bir Instagram hesabınız *var* ,” diye sözümü kesiyor, dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirerek ekranı görmemi

sağlıyor. “Ya da en azından bu akşam sanat galerisinde olan Eden Fox’un var.” Daha önce hiç görmediğim Instagram hesabına bakarken göğsüm sıkışıyor. “Eden Fox Artist” adlı birine ait ve en üstte benimmiş gibi davranan bir kadının fotoğrafı var. Ne gördüğümü anlamıyorum. “Ve görünüşe göre bu yeni bir hesap değil,” diye ekliyor, kare resimlerden oluşan yamalı bir ekrana bakarak. Sayfayı aşağı kaydırıyor ve resimlerimin ve yeni evimizin fotoğraflarının sonsuz sayıda fotoğrafını görüyorum. Tüm tadilatların öncesi ve sonrası fotoğrafları. Hatta mutfakta duvarları boyarken merdivende tulumumla çekilmiş bir fotoğrafım bile var, ama yüzüm görünmüyor. Ve arkadan bakınca, sanırım biraz ona benziyorum. Harrison fotoğrafı benim haberim olmadan çekmiş olmalı, ama geri kalanların hepsi benim ve yüzlercesi olmalı. Hepsi son birkaç haftadan. Hepsi telefonumdan.

Ama ben onları paylaşmadım.

Instagram hesabım bile yok.

"Anlamıyorum-"

“Bana oldukça kesin görünüyor. Bunlar onun iş yerinin, evinin, hayatının fotoğrafları. Eden Fox'un iddia ettiği kişi olmadığına dair hiçbir nedenim yok,” diyor. “Sen ise, diğer

yandan—”

"Bunlar, *telefonumla* çektiğim, iş yerimden ve evimden fotoğraflar."

“Ama bana telefonunuzu gösteremezsiniz, değil mi?”

“Çünkü ben—”

"Yani bu fotoğrafları internette *paylaşmadığınızı* mı söylüyorsunuz?"

“Hayır. Öyle olmalı.”

İçini çekti. “Bunu neden yapsın ki? Nasıl yapabilir? Bu fotoğraflar birkaç haftadır yayınlanıyor. Hatta kocasının da

bir fotoğrafı var—”

“ *Kocam* .”

Sempatiden kaynaklanan baş eğikliği, yerini sinirli bir ifadeye bırakıyor.

“Şey, birkaç hafta önce köydeki barda birlikte çekilmiş bir fotoğrafları var. Ve onun Eden Fox olduğunu söyleyen tek

kişi o değil. Galeri sahibi de bunu doğruladı. Eden'in haftada

bir taze ekmek almak için uğradığı fırındaki kızlar da öyle.”

"Ne?"

“Yeni sahipler birkaç hafta önce Spyglass'ı satın aldığından beri köyde görülen tek Eden Tilkisi o. Ben de

Eden'le geçen hafta tanıştım. Kendini tanıtmak için polis

karakoluna geldi ve vitrine asmam için sergi posteri verdi,”

diyor. “Bu yüzden *onun* gerçek Eden Tilkisi olduğundan oldukça emin olabiliriz. Bulmamız gereken şey *senin* kim olduğun.”

"Anlamıyorum-"

"Gerçek adınızı söylemek istemiyorsanız arayabileceğimiz biri var mı? Bir arkadaşınız ya da akrabanız?"

"Kocam," diye fısıldadım.

“Harika. Adı ne?”

“Harrison Woolf.”

Çavuş başını salladı. "Başka kimse var mı?" Cevap vermedim çünkü yoktu. "Koşuya çıktığınızı söylediniz. Kayıp

düşüp başınızı çarpmış olma ihtimaliniz var mı?" Kollarını

sıvadı ve kaslı kollarını görebiliyordum. Ne kadar yakışıklı

olduğunun farkında olup olmadığını anlayamadım. Eskiden,

ben gençken, onun gibi erkekler benim gibi kadınlara

bakarlardı. Gerçekten bakarlardı. Artık değil.

“Hayır, kafamı çarpmadım,” dedim ona. “Biliyorum bu kulağa çılgınca geliyor, ama sana doğruyu söylüyorum.”

“Böyle düşündüğüne inanıyorum. Ama şunu anlaman

gerekiyor ki, olmadığın biri gibi davranıp insanları tehdit

edemezsin, evlere girmeye çalışamazsın.” Kaşlarımı çattım

ve yanaklarımın yandığını hissettim. “Hope Falls'ta

neredeyse hiç suç yok ve bunu böyle tutmayı planlıyorum.

Bu da demek oluyor ki, bu işi halledene kadar buradan

ayrılmana izin verememem. Peki, arayabileceğin başka biri var

mı? Kimliğini doğrulamaya yardımcı olabilecek biri?”

"HAYIR."

"O zaman sizi Falmouth'a götürmekten başka seçeneğim

yok. Orada daha büyük bir istasyon, daha iyi imkanlar ve

daha fazla personel var. Sizi orada bir gece konaklatacaklar."

“Ne? Hayır. Durun bir dakika. Beni hapse atamazsınız, hiçbir yanlış yapmadım.”

"Üzgünüm, bu benim yetki alanımın çok ötesinde."

"Lütfen. Bunların neden olduğunu bilmiyorum. Ben kötü bir insan değilim."

"Öyleyse bana arayabileceğim birini söyleyin.

Anlattıklarınızı doğrulayabilecek birini."

Tanıdığım kişilerin tüm iletişim bilgileri telefonumda kayıtlı. Ezberden bildiğim tek numaralar eşimin ve...

“Gabriella. Kızım.”

“Pekala, güzel. Şimdi bir yere varabiliriz sanırım. Kaç yaşında?”

"On sekiz."

“Harika. Şimdi onu aramak ister misin?”

“Telefonum yanımda değil.”

"Benimkini kullan," diyor ve cep telefonunu bana

uzatıyor.

"Yapamam."

Tamamen sabrı tükenmiş gibi görünüyor. "Neden olmasın?"

"Benimle konuşmuyor."

8

KUŞ

Altı ay önce

Yabancılarla konuşmaktan kaçınmaya çalışırım ve asla yabancıları evime almam, bu yüzden kapımın önündeki adama üzerimi giyerken orada beklemesini rica ettim, sonra da sokağımın köşesindeki barda konuşmayı önerdim. Bazı özel konuşmalar halka açık yerlerde yapılır; bu şekilde daha güvenlidir. Avukat olduğunu iddia ediyor, ama adam takım elbise giymiş sarkık bir memeye benziyor ve ona güvenmiyorum. Bununla birlikte, kimseye güvenmiyorum. Sessizce ne iş yaptığımı açıklıyorum ve bunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyorsam, onu mahvedeceğime söz veriyorum. Bunu söylediğimde korkmuş görünüyor -insanlar genellikle ne iş yaptığımı öğrendiklerinde korkarlar- ve bana kimliğini ve bazı evrakları göstermekte acele ediyor. İşimin

büyük bir kısmı birinin yalan söylediğini anlamaktır, ama

bildiğimi sandığım her şeye rağmen, bu garip küçük adam

doğru söylüyor. Meğer bilmediğim bir büyükannem varmış

ve vasiyetinde bana bir ev bırakmış.

Bazen bilmediğimiz şeyler, bildiklerimizden daha çok şey öğretebilir bize. Bardan alkolsüz bir kokteyl alıyorum ve

avukat zencefilli bira yudumlarken ve benim hakkımda,

birkaç eksik bölümü de içeren bir hikaye anlatırken kendimi dinlemeye zorluyorum. Hope Falls eskiden evimdi, bunu zaten biliyordum. Küçükken orada yaşıyorduk, on

yaşındayken annem orada öldü ve o zamandan beri bir daha

hiç geri dönmedim. Bilmediğim şey ise aynı köyde yaşayan

bir büyükannem olduğuydu. Ve şimdi öğrenmek istediğim

şey, on yaşındayken neden koruma altına alındığım ve hâlâ

ailem varken neden bir dizi koruyucu ailede kalmaya

zorlandığım. Bütün hayatımı bu kadar yalnız hissederek

geçirdikten sonra bunu öğrenmek, yıkıcı olmaktan başka bir

şey değil.

Avukat, gayet sakin bir tonda, "Büyükanneniz ve anneniz araları bozuktu," diyor. Sebebini söylemiyor. Büyükannemi

tanımadım ama annemi tanıyordum ve kendi annesini

hayatından çıkarmasının mutlaka geçerli bir sebebi olması

gerektiğini düşünüyorum. Ev her zaman kalbin olduğu yer değildir; bazen ev, acının yaşadığı yerdir.

Annem ölmeden önceki çocukluğumu düşündüğümde –ki bunu nadiren yapmaya bilinçli bir çaba harcarım– Hope Falls'taki yatak odamın penceresinin dışındaki denizin sesini hatırlıyorum. Suyun ninnisi, rüyalarımın ve kabuslarımın fon müziğiydi. İkimizin de deniz kızı olduğumuzu ve bir gün kimsenin bize zarar veremeyeceği dalgaların altındaki gizli bir dünyaya döneceğimizi söylerdi. Sonra o beni yanına almadan oraya gitti. Denizin anısı, aradan geçen bunca yıl sonra bile sık sık beni bir rahatlık battaniyesi gibi sarıyor ve kulağa garip gelse de –hatta bana bile– Hope Falls'ın bir şeyinin beni her zaman geri çağırdığını hissettim. Sonunu bilmek zorunda olduğunuz bitmemiş bir hikaye gibi. Benim kitabımın son sayfası yırtılmış. Kayıp. Eksik. Tamamlanmamış.

Köpeğime Pazar adını verdim çünkü Pazar en sevdiğim gün ve o da her şeyim. Ertesi sabah, daireme döndüğümde, yatakta oturup giyinirken beni izliyor ve onu bu kadar çabuk tekrar yalnız bırakmaktan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Giydiğim kıyafetlerin dışarı çıkacağım anlamına geldiğini anlayacak kadar zeki ve

onun da gelip gelmeyeceğimi
merak ettiğini görebiliyorum. Gardırobumda on beyaz gömlek, beş aynı kot pantolon, üç çift parlak brogue ayakkabı ve birbirine çok benzeyen bir dizi tüvit ceket var. Ben de köpeğim gibi alışkanlıklarına bağlı bir yaratığım. Her zaman insanlardan çok köpekleri tercih etmişimdir. Köpekler sadıktır ve güvenilirdir. İnsanlar dünyanın ouroborosu gibidir. Daireler çizerek, kendilerini yiyerek, tarihte ve kendi önemsiz, anlamsız hayatlarımızda aynı hataları tekrar tekrar yaparak. İnsanlar evrim geçirmiş olabilir ama insanlık evrim geçirmemiştir. Öğrenmiyoruz. Bunun yerine, yok olana kadar kendimizi tekrar tekrar yok ediyoruz ve bunu göremeyecek kadar aptalız.

Köpeğim normalde her yere benimle gelir, ama bu yolculuğu tek başıma yapmam gerekiyor, bu yüzden Pazar gününü alt kattaki kitapçıda bırakıyorum. İnsanlara güvenmekte hiç iyi olmadım ama kitapçılar, ben bakamadığımda köpeğime her zaman mükemmel bakıyorlar. Kitapçılar neredeyse her zaman en iyi insan türüdür. Her şeyin son dakikaya kalmasından endişeleniyorum; ben

spontane bir insan değilim, plan yapmayı seven biriyim;

ama sanırım bazen hayat bizi planlayamayacağımız

beklenmedik yollara sürüklüyor.

Araba kullanmıyorum ve Hope Falls da scooter için çok uzak, bu yüzden Paddington İstasyonu'na gidip trene

biniyorum. Londra'dan, işimden ve kendime kurduğum

hayattan çok uzaklaşınca korkmaya başlıyorum. Kitapçının

üstündeki küçük dairemden uzaklaşınca. Köpeğimden

uzaklaşınca. Doktorun dün bana söylediklerinden

uzaklaşınca. Her şeyden uzaklaşınca. Bilinmeyene ve

görünüşe göre artık bana ait olan Spyglass adlı bir eve

doğru gidiyorum. Zaman şaşırtıcı derecede hızlı geçiyor;

kendi düşüncelerime ve pişmanlıklarıma dalmışken, tren Blackmoor Milli Parkı'ndan hızla geçerken her şey garip bir şekilde tanıdık gelmeye başlıyor.

Park çok büyük. Elli mil kareden fazla açık bozkır, koyunlarla dolu, sarp granit tepeler, gizli vadiler ve

şelalelerle bezeli. Güzelliği her yöne uzanıyor ve ben tren

penceresinden dışarı bakıp her şeyi içime sindirmeye

çalışıyorum. Blackmoor ayrıca birkaç küçük, oldukça izole

köye de ev sahipliği yapıyor ve bunların hiçbiri Hope Falls

kadar ıssız değil. En yakın tren istasyonu kilometrelerce

uzakta, başka bir kasabada. Hope Falls'a sadece bir giriş ve bir çıkış yolu var, bu yüzden trenden indiğimde taksiye biniyorum ve sonunda vardığımda geç oluyor. Liman duvarı köyü bir taraftan Atlantik Okyanusu'ndan koruyor, diğer taraftan ise eski bozkırlarla çevrili. Blackmoor'a yapılaşma yasak, bu yüzden köy birçok yönden korunuyor. İnsanları korumak yerlerden daha zor diye düşünüyorum ve sonra bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Hope Falls üzerinde batan güneşin manzarası nefes kesici ve beklenmedik bir anılar dalgası ve duygular tsunamisiyle karşılaşıyorum.

Annem beni burada terk etmişti.

O zamandan beri yalnızım.

Olmadığım zamanlarda bile.

Annemin sesi eskiden hayatımı anlatırdı. O öldükten çok sonra bile zihnimde yaşamaya devam etti. Ancak büyüdüğümde kapatma düğmesini buldum ve kendi hayatımı yönetmeyi öğrendim. Ebeveynlik hakkındaki görüşlerim yıllar içinde değişti. Bugünlerde bence bir ebeveynin görevinin bir kısmı, kendinizi nasıl iyileştireceğinizi öğrenmeniz için sizi nasıl inciteceğini

bulmaktır.

Köy hâlâ çocukluğumdaki gibi görünüyor ve daha önce hiç ayak basmamış olsam da, tepedeki Spyglass adlı evi

hatırlıyorum. Devasa göz şeklindeki pencereleri ve kavisli beyaz duvarlarıyla, üzerinde bulunduğu kayalıklara inşa edilmiş, Hope Falls'ın üzerindeki silüetin ikonik bir parçası.

Taksiye binip, hiç tanımadığım büyükannemden miras

aldığım eve bakıyorum. Var olduğumu biliyor olmalıydı.

Muhtemelen beni görmüştür. Tepenin zirvesinden aşağıda

her şeyi ve herkesi görebiliyorsunuz. Ülkenin bu küçük

köşesinde güneş hızla batıyor ve ön kapıya vardığımda

neredeyse karanlık oluyor. Yukarı bakıyorum ve ışık yılları

ötesinden üzerime parlayan ilk yıldızları görüyorum. Aynı

anda hem şaşırtıcı hem de rahatlatıcı bulduğum bir zaman

yolculuğu çeşidi. Bu kadar çok gökyüzü görebileceğiniz

başka bir yeri hiç ziyaret etmedim; muhteşem.

Spyglass, köyün diğer evlerinden uzakta, yüksekte, isimsiz bir sokağın sonunda yer alıyor. Uçurumun içine inşa

ediliş biçimi ona biraz gerçeküstü bir hava katıyor ve hala

çok çarpıcı olsa da, yakından bakıldığında biraz yıpranmış ve

yıkık görünüyor. Ama ben her zaman kusurlulukta çok fazla

güzellik olduğuna inanmışımdır. Parlak, pirinçten yapılmış

kuş şeklinde bir kapı tokmağı olan ahşap ön kapıya giden patikayı lavanta çalılıkları süslüyor. Bunu görünce adeta donup kaldım, nedenini bilmiyorum. Çok güzel. Burası o kadar huzurlu, sakin ve sessiz ki, Londra ile tezatı çok büyük. Komşu yok. Trafik yok. Hiç kimse ve hiçbir şey yok. Uzaktan gelen denizin sakinleştirici sesi dışında, tamamen sessiz.

Bu yerin sahibi olma fikrine bir türlü alışamıyorum. Avukatın verdiği anahtarı kilide sokmaya çalışıyorum ama sonra duruyorum. Nedense yanlış geliyor, bu yüzden tereddütle kapıyı çalıyorum, parmaklarım soğuk pirinç kuşa dokunduğunda irkiliyor ama kimse cevap vermiyor. Avukat boş olduğunu ve benim olduğunu söylemişti ama hayat bana bir şey çok iyi görünüyorsa neredeyse her zaman doğru olmadığını öğretti. Kendi kendime konuşuyorum ve onun verdiği anahtarı kullanıyorum.

Yerine oturuyor, dönüyor ve kapı açılıyor.

Karanlık kapı aralığında, neyle karşılaşacağımı bilemeden tereddüt ediyorum. Korkuyorum ve nedenini bilmiyorum, bu yüzden şaşırdım. Bu benim için alışılmadık bir duygu. Ayaklarım sanki yere yapışmış, içeri girmeye hazır değilmiş

gibi, sanki bedenim bu yer hakkında bilmediğim bir şey biliyor. Ama geri dönmek için çok geç. Artık buradayım. Bu yüzden, daha iyi bir fikrim olmadığı için, loşlukta bir ışık düğmesine uzanıyorum ve bir tane bulduğumda rahatlıyorum. Işıklar yanıp sönüyor ve artık görebiliyor olsam da, içeri adım attığımda beni gerçekten etkileyen ilk şey koku oluyor.

Hoş olmayan bir şey değil, sadece inanılmaz derecede *tanıdık* . Daha önce hiç burada bulunmadığımı düşünsem de.

Koridoru ve merdivenleri de tanıyorum ve sanki zamanda geriye çekilmiş veya tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmış gibi hissediyorum. Daha önce burada *bulundum* .

Hatırlamasam bile. Bütün evlerin kendine özgü bir kokusu var mı bilmiyorum ama bu evin kesinlikle var. Eski kitaplar, ıslak köpekler, Shake n' Vac, çikolatalı kekler ve çay kokuyor.

Annemin kokusuna benziyor.

Çocukluğumun kokusunu taşıyor.

Ama biz burada yaşamadık ve sanırım o yere daha önce hiç ayak basmamıştım, bu yüzden hatırladıklarımı anlamıyorum.

Koridorda tereddüt ediyorum, unutulmuş anıların

gölgesinde oyalanıyorum, daha içeriye girmek konusunda hala kararsızım. Koridora adım atmak, zamanda geriye gitmek gibi. Dekor solmuş ve eski, mobilyalar bir müzeye aitmiş gibi görünüyor ve yaşlı, gösterişli halı yer yer yıpranmış. Ahşap panelli duvarlar, muhtemelen ailemle ilgili olabilecek çerçeveli fotoğraflarla kaplı. Ama yaklaştığımda, pahalı görünen çerçevelerin her birinde bir köpek fotoğrafı olduğunu görüyorum. Bazıları büyük, bazıları küçük, hepsi farklı. Her çerçevenin altına iki tarih kazınmış ve sanırım hepsi burada yaşamış sevgili evcil hayvanlardı. Çok az ortak noktamız olacağını varsaymıştım ama büyükannem de açıkça bir köpekseverdi. Bir resimde, Sunday'in tıpatıp aynısı olan kocaman bir Sibirya kurdu var, ancak çerçevedeki tarihe göre köpek otuz yıldan fazla önce ölmüş. Köpeği, evi ya da onlara sahip olan kadını hatırlamıyorum, ama şimdi burada olduğuma göre, çocukluğumda bu evde zaman geçirdiğime neredeyse eminim. Belki de hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Anılar ve duygular yakın bir ilişki içinde birlikte var olurlar. Birlikte kalabilmek için size yalan söylerler.

Ön kapıyı kapatıp kendimi evin içine, rahatsız edici bir şekilde hapsediyorum. Bunu yaptığımda, kapının arkasında yerde büyük, dağınık bir şekilde açılmamış posta yığını olduğunu fark ediyorum. Postaları almak için eğildiğimde vücudumda yıldırım gibi bir acı hissediyorum. Acıyı görmezden gelmek giderek zorlaşıyor. Tam olarak ne kadar zamanım kaldığını bilmeyi çok isterdim—doktor tahmin edilebileceği gibi belirsiz konuştu—eğer ne kadar zamanım kaldığını bilseydim, plan yapmak ve karar vermek çok daha kolay olurdu.

Geleceği unutmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalışıyorum, ama bu durumla ilgili her şey tuhaf geliyor, sanki geçmişimin yabancı bir versiyonunun içine sürüklenmişim gibi. Dengesiz ve belirsiz hissediyorum ve ölmüş bir kadının mektuplarına bakmaktan rahatsızlık duyuyorum. Ailemden biri olabilir, ama benim için bir yabancıydı ve kendimi bir tür izinsiz giriş yapıyormuş gibi hissediyorum. Ayrıca izleniyormuşum hissinden de kurtulamıyorum, ama dışarı baktığımda kimse yok.

Aldığım postanın büyük kısmı açılmamış zarflardan ve çok fazla broşürden oluşuyor. Birçoğu huzurevleri, cenaze

evleri, merdiven asansörleri ve işitme cihazları için ve reklamcıların yaşlıları hedef alma biçimi içimde küçük bir öfke kıvılcımı yakıyor. Hepsini, zaten kağıtlarla dolu olan ön

kapıdaki antika bir komodinin üzerine bırakmak üzereyken

bir şey dikkatimi çekiyor. Zarf şık görünüyor. Düğün

davetiyesine benziyor, ancak siyah ve pahalı görünümlü kart

stoğuna basılmış güzel gül altın rengi folyo harfleri var. Ön

yüzünde sadece iki cümle var:

Herkes doğum gününü bilir.

Peki ya ölüm gününüzü

bilebilseydiniz, bunu ister

miydiniz?

“Allah kahretsin,” diye mırıldandım kendi kendime. Yaşlı insanlara gönderilecek ne korkunç bir şey bu. Şüphesiz bir

dolandırıcılık, birikimlerini ele geçirmek için. İnsanların

birbirlerine yaptıkları acımasız şeyler, bunca yıldır yaptığım

işe ve gördüklerime rağmen beni her zaman şaşırtıyor.

Saçma olduğunu biliyorum ama zarf yine de ilgimi çekti ve

zaten açılmıştı, bu yüzden içindeki mektubu çıkardım.

Thanatos olarak, *herkesin* en iyi hayatı yaşamayı hak ettiğine inanıyoruz.

Bunu yapmanın tek yolu, ne kadar zamanınız kaldığını bilmektir.

Milyonlarca insan, asla bilemeyecekleri bir gelecek için hayatlarını para biriktirerek geçiriyor.

Milyonlarca insan, bir kuruş bile alamayacakları emeklilik fonlarına para yatırıyor.

Milyonlarca insan sevdiklerine veda etme fırsatını asla bulamıyor.

Dünya, hayallerini yaşamayı erteleyen insanlarla dolu.

Çünkü her zaman yarının olacağına inanmaya kandırılmışlar.

Artık kimsenin bu şekilde yaşamasına ya da ölmesine gerek yok.

Size zamanınızı en iyi şekilde değerlendirme güvencesi sunabiliriz.

Thanatos'ta, yıll süren yorulmak bilmeyen araştırmalar sonucunda, güler yüzlü bilim insanı ve doktorlardan oluşan ekibimiz, ölüm tarihinizi tahmin etmenin yolunu keşfetti.

Korkutucu tıbbi testler söz konusu **değil** .*

Çoğu özel sağlık kliniğinin aksine, burada herhangi bir ücret **alınmamaktadır** .* Müşterilerimizi önemsiyoruz ve endişeyi en aza indiriyoruz, bu nedenle bekleme listesi **yok** .*

Geleceğinizi bilmenin sizin hakkınız olduğuna ve zamanınızın kıymetli olduğuna inanıyoruz.

Kalan zamanınızı en iyi şekilde değerlendirmenize yardımcı olalım.

Ücretsiz danışmanlık için lütfen bu numarayı arayın.

*Şartlar ve koşullar geçerlidir ve yalnızca bu mektupta adı geçen müşteriler katılabilir.

Mektubun en üstündeki isim benim ismim.

9

EDEN

30 Ekim

"Adımı sana zaten söyledim."

Genç polis memuru bana bakıp umutsuzca başını sallıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, sanki bulaşıcıymış gibi, sonra

onu tekrar ikna etmeye çalışıyorum.

“Spyglass'ı satın aldım ve birkaç hafta önce eşimle birlikte oraya taşındım. Orada daha önce yaşayan kadın

hakkında bildiğim tek şey öldüğü. Gerçek Eden Fox benim.

Bu diğer kadının kim olduğunu veya neden benim evimde

benim kimliğimi taklit ederek bulunduğunu bilmiyorum—”

“Tamam, sanırım yeterince duydum,” diye sözünü kesti.

“Geç oluyor ve sizi Falmouth'a götürmem gerekecek, orada

geceyi geçirebileceğiniz imkanlar var—”

“Hayır, dur,” dedim ona. “Kim olduğumu teyit edebilecek birini düşündüm.”

Yalan söylemiyorum. Ezberden bildiğim sadece üç telefon numarası var. İlki, çocukluğumdaki evimizin annemin sabit

telefonu. O zamanlar, cep telefonları yokken, bildiğim tek

numara buydu. On yıllardır aramasam da rakamlar hâlâ

beynime kazınmış durumda, ama şimdi arayacağım kişi o

değil. Annem başkaları için nezaket biriktirirdi, ama kendi ailesine gelince, nezaket konusunda her zaman yetersizdi. O

zaman da bana yardım etmedi, şimdi de edemez.

Çavuş Carter araba anahtarlarını masanın üzerine bırakıp cebine uzandı.

"Buyurun, buyurun," diyor telefonunu uzatarak. " *Daha çok tutsak gibisiniz* ," demek istiyorum içimden, ama bu

düşünceyi kendime saklıyorum. En yeni iPhone –tıpkı onun

yaşındaki herkesin sahip olduğu gibi– ama bana göz

korkutucu geliyor. Kırmaktan korktuğum bir şey.

Muhtemelen benden sadece birkaç yaş küçük ama kendimi

çok daha eski bir neslin parçası gibi hissediyorum. Belki de

tüm hayatlarını dünyayı ve kendilerini bir ekrandan izleyerek

geçirmeyen son nesil. Telefonu elinden alıyorum ve parmak

uçlarımız birbirine değiyor. Çok küçük bir şey ama

yanaklarımın yandığını hissediyorum.

Parmaklarım biraz titreyerek numarayı tuş takımına giriyorum, sonra telefonu kulağıma götürüyorum.

Bakışlarının ağırlığı çok fazla olduğu için göz temasından kaçınmak amacıyla koşu ayakkabılarıma bakıyorum. Keşke bu akşam koşuya çıkmasaydım, belki bunların hiçbiri olmazdı.

Telefon bir kez çaldı.

İki kere.

Üçüncü kez oldu ve artık umudumu kaybetmeye başlıyorum.

Seçeneklerim tükeniyor gibi hissediyorum. Hayal gücüm uçsuz bucaksızca uçuyor ve genç polis memurunu baştan çıkarıp beni bırakması için ikna etmeyi hayal ediyorum. Zihnimde beliren düşünceler beni önce heyecanlandırıyor, sonra da aşağılıyor. Kocamla en son ne zaman birlikte olduğumu hatırlamıyorum—Harrison haftalardır bana dokunmadı—yeni eve taşındığımızdan beri soğuk ve mesafeli. Cinsel içerikli hayaller kurmak bana göre değil—belki de düşündüğümden daha yalnızım—ama Carter'ın bu masanın üzerinde benimle seviştiğini, vücudunun benimkine çarpma sesini, etin ete çarpmasını hayal ediyorum ve bunca yıllık evlilikten sonra bir yabancının içimde olmasının nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Bu fantezi beni o kadar

çok tahrik ediyor ki, telefonun çalmayı bıraktığını neredeyse

fark etmiyorum. Aradığım kişi cevap verdi. Belli ki çavuşun

numarasını rehberinde zaten kayıtlı çünkü arayanın ben

değil, o olduğunu düşünüyor.

"Onu buldun mu?" diye soruyor Harrison. Arka planda bir parti sesi duyuyorum ve hâlâ sanat sergisinde olduğunu

anlıyorum. *Benim* sergimde. *Onunla* birlikte. Diğer kadınla.

"Harri, benim."

"Bu kim?" diye soruyor.

Sesimi nasıl tanımaz?

"Adım Eden. Senin karın. Neden beni tanımıyormuş gibi davranıyorsun __"

Polis memuru telefonu elimden kaptı. "Çok üzgünüm efendim. Kadını gözaltına aldım ve bu bir daha olmayacak,"

dedi telefonu kapatmadan önce.

"Gözaltında mısınız? Beni tutuklamayacağınızı sanıyordum," diyorum.

"Bana başka seçenek bırakmadınız. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda bundan

bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir."

Ağlamaya başladım. "Kocamın bana bunu neden yaptığını

anlamıyorum..."

“Kimse size bir şey yapmıyor. Sadece bu durumu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.”

"Eğer eşim olmasaydı, numarasını ezbere nasıl bilirdim ki?"

Bu soruya bir cevabı olmayan Çavuş Carter, sadece bana

bakıyor. Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Neler olduğunu

ya da neden olduğunu anlamıyorum, ama Harrison'ın bunun bir parçası olması yıkıcı. Ve geceyi bir hücrede kilitli geçirme düşüncesi korkunç. Daha yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Orada kalın. Size bir mendil getireceğim, sonra

gerçekten gitmemiz gerekiyor," diyor polis memuru, sesi

rahatsız çıkıyor. Gözyaşlarının çoğu erkek üzerinde böyle bir

etkisi var gibi görünüyor.

O odadan çıkar çıkmaz ağlamayı kesiyorum.

Hapiste bir gece geçirme niyetim yok. Çavuş Carter'ın araba anahtarlarını masadan alıp girdiğimiz kapıdan

çıkıyorum. Anahtarlarını limana atıyorum—onunkine

ihtiyacım yok, benimkine ihtiyacım var—sonra Spyglass'a

doğru tepeye doğru koşmaya başlıyorum.

Kimse bana inanmayacaksa, onları inandırmanın bir

yolunu bulmalıyım.

10

KUŞ

Altı ay önce

Hayatımda bazı kötü seçimler yaptım, ama herkes yapmamış mıdır? Kimse her zaman doğruyu yapamaz. Umarım Hope Falls'a geri dönmek bir başka hata olmaz. Spyglass'ın geri kalanını keşfederken, her odada ışıkları açtığımda kendime buranın artık benim olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Avukat, mülkün tarihi açıdan önemli olduğunu ve bu nedenle çeşitli eski sözleşmelerle birlikte geldiğini söylemişti. Bunlardan biri, evin arkasındaki kütüphanedeki orijinal kitaplıkların yenilenmemesi veya kaldırılmamasıydı. Bunların yüz yıldan fazla önce, kraliyet ailesi için çalışmaya devam eden ünlü bir yerel marangoz tarafından yerleştirildiğini açıkladı. "Eee, ne büyük olay," dedim ona ve tepkim açıkça onun umduğu gibi değildi.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, her ne kadar bu konuda çok iyi olsam da.

Avukatın bana verdiği evraklar (ki bunlar beni hemen uykuya daldırdığı için mükemmel birer yatmadan önce

okuma materyaliydi) evin, bana ilkine göre çok daha ilginç

gelen başka bir sözleşmeyle birlikte geldiğini söylüyordu.

Sanırım 1800'lerden kalma orijinal el yazısı bir belgenin

fotokopisi vardı ve mürekkep lekeli, özenli bir yazıyla "Bu duvarlar içinde eğlence düzenlenmesi yasaktır" diye yazıyordu. Şimdi etrafa bakınca, bunun pek bir tehlikesi

olduğunu düşünmüyorum. Avukat, bunun içki ruhsatlarıyla

ilgili bir şey olduğunu, Spyglass'ın sahibinin bir zamanlar

köydeki pub'ın da sahibi olduğunu açıkladı. Sanırım mülk el

değiştirdiğinde eğlence düzenleme işinde rekabet

istememişler.

Evin arka tarafındaki küçük kütüphaneyi buluyorum ve kitaplıklar oldukça güzel ve kitaplarla dolu olsa da, koruma

altına alınmış olmaları biraz abartı gibi görünüyor. Ama ben

ne bilirim ki? Bildiğim tek şey, hiç tanımadığımı sandığım bir

büyükanneden bu eski evi miras aldığım ve yine de her

odanın bana alışılmadık bir nostalji duygusu verdiği. Sık sık

bir ömürde birçok farklı hayat yaşamış gibi hissediyorum.

Hızlı büyümek zorunda kaldım ve olması gerekenden daha sık taşınmak zorunda kaldım. Ama keşke bu yer ve çocukluğumda burada geçirdiğim zaman hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim.

Mavi oda, en yoğun déjà vu hissini uyandıran oda. Resmi oturma odasının lacivert duvarları ve altın yıldızlarla süslenmiş, aynı renkte bir tavanı var. *Bunu* hatırlıyorum. Ev için çok büyük ve gösterişli görünen bir avize ve devasa bir taş şömine var. Üzerinde, Noel olmamasına rağmen, sanki Noelmiş gibi asılı tek bir çorap var. İçeri uzanıp küçük, kare bir mücevher kutusu buluyorum. Açtığımda, kesinlikle sahte olması gereken, yoksa servet değerinde olacak kadar büyük bir yakut yüzük görüyorum. Yüzüğü, yüzük olmayan tek parmağıma takıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde mükemmel uyuyor.

Odanın diğer tarafındaki mavi kadife kanepelere bakıyorum, bir zamanlar üzerlerinde oturduğumu biliyorum, ne zaman ve kiminle olduğunu bilmesem de. Köşede, ayaklı ahşap bir dolabın içine yerleştirilmiş eski bir televizyon var. Şimdi görünce, çocukken bu eski televizyonda çizgi film izlediğimi hatırlıyorum. Mavi halının üzerinde bir köpeğin yanında oturup bunu

yaptığımın bulanık bir anısı zihnime sızıyor, ama gerçek olup olmadığından emin değilim. Etrafa bakmaya devam ediyorum ve sanırım kütüphane büyükannemin tüm kitapları için çok küçüktü, çünkü bu odada da her yerde kitap yığınları var. Raflarda üst üste yığılmış, duvarlara yaslanmış, zeminin ortasında devrilecek yığınlar halinde. Sadece bu odada yüzlerce roman olmalı. Annem her zaman kitapların en iyi arkadaş olduğunu söylerdi. *Annesinin de* aynı şekilde düşündüğü anlaşılıyor.

Odayı terk etmek üzereyken gözüme bir şey çarpıyor: şöminenin üzerindeki rafta çerçevelenmiş bir fotoğraf. Ama koridorda bulduğum fotoğrafların aksine, bu bir köpek fotoğrafı değil. Bu, belki beş ya da altı yaşlarında, *bu* odadaki gri saçlı bir kadının kucağında oturan benim fotoğrafım. Sanırım o, büyükannem, ama fotoğrafı daha yakından incelemek için elime aldığımda bile yüzünü tanıyamıyorum. Hayatımda sandığımdan çok daha büyük bir rol oynamış olan bu kadın hakkında bir şeyler hatırlayabilmeyi çok isterdim. Ama hatırlayamıyorum.

Fotoğrafın yanında, tozlu eski romanların arasına sıkıştırılmış, iplerle bağlanmış bir zarf yığını var. Burada

otuzdan fazla zarf olmalı ve her birinin önünde en güzel

kaligrafiyle adım yazılı. Parmak uçlarımla siyah mürekkebi

takip ediyorum, yüzüklerim gösterişli avizenin ışığını

yansıtıyor. Zarflardan birini açıyorum ve içinde benim için bir

Noel kartı buluyorum.

Sevgili Olivia'm, en sevdiğim küçük kuşum. Neden eve uçmuyorsun?

Diğerleri tamamen aynı, sadece üstlerine farklı bir yıl karalanmış. Her kartın içine bir kırlangıç tüyü yerleştirilmiş

ve içgüdüsel olarak elimdeki dövmeye dokunuyorum.

Belki de büyükannem beni gerçekten seviyordu.

Belki de beni nerede bulacağını bilmiyordu.

Aksi takdirde, burada onlarca yıldır üzerinde adım yazılı olan kartların olmasının başka ne sebebi olabilir ki?

Odanın köşesinde büyük, antika, bağımsız bir dünya küresi var. Özenle yapılmış ahşap bir standın içinde duruyor.

Onu döndürüyorum ve zihnim, aynı şeyi yapan gri saçlı bir

kadının anısıyla doluyor. Kadın, parmaklarını eski küre

şeklindeki haritada İngiltere'den başlayarak, yavaşça dönen

kürenin etrafında gezdirdi ve sonra şöyle dedi: *"Hayat tek*

bir yerde kalmak için çok kısa. Ama ne kadar uzağa gidersek

gidelim, sonunda hepimiz başladığımız yere geri döneriz."

Parmakları yine İngiltere'de, tam da şimdi dokunduğum noktada durdu. Parmaklarımı çekiyorum, sanki küre perili veya lanetliymiş gibi, anının gerçek mi yoksa yorgun zihnimin bana oyun mu oynadığını merak ediyorum.

Şöminenin yanında, yamalı bir desenle kaplı, korkunç derecede rahat bir taht gibi duran kanatlı bir koltuk var.

Fotoğraftan tanıyorum. Bu, kucağında oturduğum fotoğraf çekilirken büyükannemin oturduğu koltuk. Belli ki çok eski ve yıllar boyunca çok kullanmış olmalı çünkü oturduğu yerin izini görebiliyorum. Sanki hala içinde oturuyormuş gibi.

Odada çerçevelenmiş başka bir fotoğraf daha var, o kadar küçük ki neredeyse gözden kaçırıyorum. Karanlık bir tünel gibi görünen bir yerde el feneri tutan küçük bir kızın fotoğrafı. O benim, ama bu fotoğrafın çekildiğini de hatırlamıyorum.

Ön kapıya gelen yüksek sesli vuruş beni irkiltti.

Çerçeveyi düşürdüm ve cam parke zeminde paramparça oldu.

Bok.

Kapıyı çalanı görmezden gelip, ortalığı süpürmek için bir şey aramaya başladım. Muhtemelen dışarıda meraklı bir

komşu vardır ve şu an buna hiç ihtiyacım yok—hatta hiç

ihtiyacım yok—ama tam koridora adımımı attığım anda

tekrar kapıyı çaldılar. Sanki orada olduğumu biliyorlarmış gibi. Kendi kendime birkaç küfür mırıldandım, sonra kapının sürgüsünü açıp kibarca defolup gitmelerini söylemek için

yeterince araladım. Ama söylemedim. Kapının önünde kaba

ama yakışıklı bir genç adam görünce şaşırdım. Siyah bir

gömlek ve mavi kot pantolon giymişti ve beni gördüğüne o

da aynı derecede şaşırmış gibiydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

Sanki başka birini bekliyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Köydeydim ve buradaki ışıkların açık olduğunu fark ettim."

"Ne kadar da dikkatlisin," diyorum.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Pekala, teşekkür ederim," dedim ona, kapıyı kapatmaya

başlamıştım bile.

Beni durdurmak için elini kapıya koydu. "Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Sorabilirsiniz ama bunun sizi ilgilendirip ilgilendirmediğinden emin değilim.

Tekrar konuşmadan önce tereddüt ediyor, sanki benim hakkımda tam olarak karar verememiş gibi. O ilk değil, son

da olmayacak.

"Özür dilerim. Rahatsız etmek istemedim ve sizi

korkutmak da istemedim."

Ne kadar da küstah bir herif. Sanki onun gibi ufak tefek bir şeyden korkacakmışım gibi.

"Polisi aramam gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Burada polis benim," diyor şaşırtıcı bir gururla. "Bu yüzden burayı kontrol etmeye geldim. Bugün

izin günüm ama Spyglass'ta kimsenin evde olmadığını

bildiğim halde neden ışıkların açık olduğunu anlayamadım."

Onu baştan aşağı süzüyorum ve ona inanıyorum. Genç de olsa bir polis memuruna benziyor. Ne yaptığını

bilemeyecek kadar deneyimsiz, bunu bilemeyecek kadar

kibirli. Dedektifçilik oynayan bir çocuktan hiç korkmuyorum;

hayatım boyunca onun gibi insanları zekamla alt ettim. Zaten tahmin edilebilir tiplerden biri olduğunu anlıyorum.

"Adınızı ve burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?" diyor ve neredeyse ona acıyorum.

Neredeyse.

"Ben Olivia Bird," diye söylüyorum ona.

Ama sonra yüzü asıldı ve başını salladı. "Olivia Bird öldü."

11

EDEN

30 Ekim

İçimde bir şey ölmüş gibi hissediyorum. Bu sabah eşimle kaliteli zaman geçirmeyi ve ilk sergimde Hope Falls'ta yaşayan bazı insanlarla tanışmayı dört gözle bekliyordum. Şimdi tüm hayatım altüst oldu ve kaosa bir de polisin araba anahtarlarını denize atarak kanunu çiğnemiş olabileceğimi düşünüyorum. Beni bir sonraki kasabaya götürüp hapse attırmasını istemiyorum; onu yavaşlatmam gerekiyordu. Polisle hiç başım derde girmedi, hiçbir suçla suçlanmadım. Ama rahatlık alanımın o kadar dışındayım ki geri dönüş yolunu göremiyorum, bu yüzden her zaman yaptığım gibi koşuyorum. Tepeden yukarı ve benim olduğunu bildiğim eve doğru.

Şimdi yağmur yağıyor ve Spyglass'a vardığımda

sırılsıklam ıslanmıştım. Harrison'ın arabasının hala yerinde olmadığını ve Range Rover'ımın hala garaj yolunda park halinde olduğunu görmek beni memnun etti. Evin içinde aradığımı bulduktan sonra buradan çıkmayı planlıyorum. Sanırım Harrison ve benim gibi davranan kadın hala sanat galerisindeler; kesinlikle evde kimse yok gibi görünüyor, ama ön kapıyı tekrar deneme niyetim yok. Sadece içeri girmem, gerçek Eden Fox olduğumu kanıtlayacak bir şey bulmam gerekiyor - sanırım pasaportum yeterli olur - sonra da çıkmam gerekiyor.

Mülkün arka tarafına yürüdüm, bir taş aldım ve cam kapıyı kırdım. Sonra içeri uzanıp kolu çevirdim ve içeri girdim. Mutfakta telefonumu aradım ama bıraktığım yerde, tezgahın üzerinde yoktu. Çantamı da bulamadım, bu da ehliyetimi de bulamadığım anlamına geliyordu. Odaya bakıp durdum, bu evdeki ilk gecemizi hatırladım. Harrison'la son sevişmemizdi o gece.

Yeni evimizin açılışını tam burada, mutfak tezgahında yaptık. Harri ilk başta isteksiz görünüyordu, bu ona hiç benzemiyordu. Bunu kişisel algılamadım—taşınmadan ve Londra'dan uzun araba yolculuğundan yorgun olduğunu düşündüm—ve içine biraz şampanya koyduktan sonra

rahatladı. Onu nasıl tahrik edeceğimi her zaman biliyordum ve bir kere başladığımızda, ilk tanıştığımız eski güzel günleri hatırlattı. O zamanlar birbirimizden ellerimizi çekemezdik. Taşındığımız gece beni nasıl kucağına alıp bu ahşap tezgahın üzerine yatırdığını hatırlıyorum. Sonra elbisemin önünü baştan aşağı düğmelerini açarak her yerimi ortaya çıkardı. Başını bacaklarımın arasına koyup gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum. Sadece içime girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için gözlerimi tekrar açtım. Seks normal değildi. Neredeyse hayvansı bir his veriyordu ve bana kızgın görünüyordu, ama belki de sadece hayal ediyordum.

Bizimle ilgili anıları zihnimden uzaklaştırıyorum ve alt kattaki her odayı, dekore ettiğim odaları, özenle restore ettiğim mobilyaların çekmecelerini didik didik arıyorum. Aklımda hiçbir şüphe yok. *Burası* benim evim. Başka türlü nerede arayacağımı nasıl bilebilirdim ki?

Peki o zaman neden hiçbir şey bulamıyorum?

Aşağı kat, bulamadığım bir şey ararken tamamen yağmalanmış gibi görünüyor. Kim olduğumu kanıtlayacak herhangi bir şey. Sanki benden geriye kalan tüm izler silinmiş. Saklanmış. Alınmış. Salonda kızımız Gabriella'nın fotoğrafları var. Bebekliğinden beri

çekilmiş çeşitli

fotoğrafları. Ama aile olarak çekilmiş hiçbir fotoğrafımız yok;

benim tüm fotoğraflarım gitmiş. Harri ve Gabby'nin

küçükken çekilmiş bir fotoğrafı var - eski favorilerimden biri -

ama üçümüzün birlikte çekilmiş fotoğraflarının hepsi kayıp.

Normalde burada olan benim ve Harrison'ın düğün fotoğrafı

da yok.

Eşimle paylaştığım yatak odasına aceleyle çıkıyorum. Her şey koşuya çıkmadan önceki gibi görünüyor. Gardırobu açıp

kot pantolon ve temiz beyaz bir tişört çıkarıyorum ve

sırılsıklam koşu kıyafetlerimi hızla değiştiriyorum. Kot

pantolon bel kısmında biraz bol duruyor, ama sanırım son

zamanlarda kilo vermişim. Sonra, satın aldığımı

hatırlamadığım yıldızlarla kaplı güzel bir kaşmir kazağı alıp,

daha sonra ihtiyacım olabilecek diğer şeylerle birlikte bir

çantaya koyuyorum. Yatak odasının duvarındaki aynada

yansımama bir an bakıyorum ve bana bakan kadını zar zor

tanıyorum. Polis memurunun bana deliymişim gibi

bakmasına şaşmamalı. Sanırım ev taşınması, Harrison'ın

neden bu kadar mesafeli davrandığı konusunda

endişelenerek geçirdiğim sayısız uykusuz gece, sergiyle ilgili

kaygı, kızımla ilgili suçluluk duygusu ve burayı yenilemek için harcadığım haftalar etkisini göstermiş. Hala iyi görünüyorum—uzun sarı saç bana yakışıyor—ama yorgun, eski halimin bir gölgesi gibiyim. Eşimin aşık olduğu benliğim çoktan yok olmuş.

Yatak odamdaki pasaportumu sakladığım çekmecenin içine bakıyorum ama orada yok. Dizüstü bilgisayarım da kayıp. Sanki benden hiçbir iz kalmamış gibi. Harrison'dan bana yazılmış, içinde " *Seni ölene kadar seviyorum"* yazılı eski bir doğum günü kartı buluyorum. Kartı hatırlamıyorum ama şimdi okuyunca tüylerim diken diken oluyor. İç çamaşırı çekmecemin arkasında saklanmış biraz para buluyorum— eğer bir gün gizli bir nakit paraya ihtiyacım olursa, işte bu o —ve banknotları ceplerime tıkıyorum.

Yatak odamız evin ön tarafında ve çakıllı yoldan gelen ayak seslerini duyduğumda donakaldım. Çavuş Carter gerçekten bu kadar çabuk buraya gelmiş olabilir mi? Merdiven sahanlığına sessizce çıktım ve bu eve adını vermiş olması gereken göz şeklindeki pencerelerden birinden dışarı baktım. Spyglass, tüm köyü gören tepenin en üstünde yer alıyor ve buradan aşağıda her şeyi ve herkesi gerçekten

gözetleyebiliyorsunuz. Şimdi dışarı bakıyorum ama kimse yok. Belki de hayal etmişimdir. Her neyse, eminim yakında birileri burada olacak ve acele etmem gerekiyor.

Şu ana kadar telefonumu, kimliğimi, cüzdanımı, dizüstü bilgisayarımı, pasaportumu ve araba anahtarlarımı da içeren el çantamı bulamadım. Range Rover'ım için yedek bir anahtar setim olduğunu biliyorum ama bu gece olan her şeyden sonra doğru düzgün düşünemiyorum. Onları aramak için aceleyle ana yatak odasına geri dönüyorum. Eğer kimliğimi kanıtlayacak bir şey bulamazsam, bir plan yapana kadar buradan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyor.

Aşağıdan bir ses duyduğumu sandım ve her şeyin üstüne bir de eve izinsiz girme suçundan tutuklanacağım diye panikledim. Sonra kendime bu evin sahibi olduğumu hatırlattım. Durdum ve öylece bekledim, hiçbir şey duymadım ve çekmeceleri açmaya devam ettim. İşte o zaman yatak odasındaki şifonyerin üzerindeki gümüş çerçeveyi fark ettim. Bu çerçeve normalde aşağıda olurdu. Yıllar önce düğün günümüzdeki en sevdiğim fotoğrafımız için özenle seçtiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi fotoğrafa daha yakından baktığımda, Harri ve ben değil, o ve o vardı. *Aynı*

fotoğraf, ama Photoshop'lanmış ya da benzeri bir şey

yapılmış olmalı, anlamıyorum. Şiddete meyilli bir insan

değilim ama içimde bir şey koptu ve çerçeveyi odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı, yere düştü ve camı paramparça oldu.

Çekmeceleri açıp içindekileri çıkarıp halının üzerine fırlatıyorum ve yedek araba anahtarlarını bulduğumda o

kadar mutlu oluyorum ki neredeyse tekrar ağlıyorum. Artık

ne yapacağımı biliyorum. Nereye gideceğimi biliyorum.

Kızımı ziyaret edeceğim. Gabriella benimle konuşmayacak

ama oraya gitmek kim olduğumu kanıtlamama yardımcı

olacak.

Yatak odasından aceleyle çıktım ve sahanlığa doğru ilerledim. Tam aşağı inecekken bir tahta gıcırtısı duydum.

Her şey çok hızlı oldu; o kadar hızlı ki, tökezledim mi yoksa

biri beni itti mi bilmiyorum; dengemi kaybettim, kollarım

olmayan bir şeye uzandı ve sonra merdivenlerden aşağı

yuvarlandım.

Yuvarlanıyor. Bükülüyor. Kırılıyor.

Taş zemine düştüğümde yüksek bir çatırtı sesi duydum.

Başımın arkasında şiddetli bir ağrı patlak verdi ve gölgeli bir figür yavaşça bana doğru yürüdü. Kim olduğunu

göremeden dünyam karardı ve ölüyor olabileceğimi

düşündüm.

12

KUŞ

Altı ay önce

"Olivia Bird öldü," diyor kapıda duran yakışıklı genç polis memuru. Aşırı özgüvenli, hazırlıksız ama her ikisinden de sıyrılacak kadar yakışıklı. Gençken peşinden koşacağım türden bir adam. Şimdilerde köpeklerin arkadaşlığını çok daha fazla tercih ediyorum. "Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?" diye soruyor ve sanırım bundan keyif alacağım.

“Ölen Olivia Bird benim büyükannemdi. Adımı ondan almıştım, yani aynı ismi paylaşıyoruz. O öldü, bu evi miras aldım, dava çözüldü, iyi geceler.”

Avukat bana büyükannemin hiç evlenmemiş olmasına rağmen Bayan Bird olarak tanınmayı sevdiğini söyledi. Annem de -o da hiç evlenmemişti- Bayan Bird olarak tanınmayı tercih ediyordu, sanki bu ufak fark onları ayırt

etmek için yeterliymiş gibi. İkisinin de evlilik dışı bir kızı vardı ve ikisi de çocuklarının babasının kim olduğunu asla söylemedi. Doğum belgemdeki o bölüm boştu. Sanırım o zamanlar bu oldukça büyük bir skandaldı. Ben unvanlardan hoşlanmıyorum. Bird veya Birdy diye çağrılıyorum ve başkalarının iyiliği için kendimi etiketleme ihtiyacı hiç duymadım. Başkalarının bana ne diyeceği onlara kalmış.

Genç polis memuru biraz daha az emin görünüyor. "Hala kimliğinizi görmek isterim," diyor.

Yetersiz olan sabır stoğum tükeniyor.

"Ben de öyle yapardım."

Bu ufak tefek çocuğun polis memuru olduğuna inanmadığım için değil, sadece adını öğrenmek istediğim için. Bana rozetini gösteriyor ve hâlâ parlak ve yeni görünüyor. Adını—Carter—ve rütbesini—çavuş—aklıma not ediyorum. Çok kıdemli değil, endişelenecek bir şey yok. Carter'a ehliyetimi gösteriyorum ve memnun görünüyor.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diyor biraz mahcup bir şekilde kapıdan geri çekilerek. “Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Hope Falls ve köyün sınırında bulunan Blackmoor Milli Parkı'nda suçlara

sıfır toleransımız var. O kadar ki, bölgeyi kapsayacak yeni bir

dedektif arıyorlar. İstatistiksel olarak İngiltere'de

yaşanabilecek en güvenli yerlerden biri ve bunu böyle

korumak istiyoruz. Şimdi kim olduğunuzu bildiğime göre sizi

yalnız bırakıyorum.”

Uzaklaşmaya başlıyor ve ilk başta buna sevindim. Ama Hope Falls'ta bu kadar uzun süredir yaşadığı göz önüne

alındığında, bana yardımcı olabileceği bir şey var.

"Onu tanıyor muydunuz? Büyükannemi?" diye

soruyorum.

Durdu ve bana doğru döndü. "Onu kimsenin *tanıdığından* emin değilim. Büyükanneniz kendi halinde yaşamayı seven

bir kadındı. Köyde herkesten daha uzun süre yaşadı; sanırım

burada doğdu ve öldüğünde neredeyse yüz yaşındaydı.

Yanında yaşayan bir bakıcısı olduğunu biliyorum—kırmızı

Mini arabalarını dışarıda park edilmiş görürdüm—ama ikisini

de pek kimse görmedi. Büyükannenizi tanımadım ama adını

biliyordum."

"İyi bir insan mıydı?" diye kendi kendime, istemeden de olsa soruyorum.

Omuz silkerek, “Kötü biri olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, onu hiç tanımadım. Evden çıkmayı sevmezdi ve sanırım

hiç ziyaretçisi de olmadı. Bir insanla aynı yerde yaşayıp

onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemek ne kadar

garip. Sanırım bazı insanlar çok içine kapanık oluyor. Ya da

belki de sadece dünyanın geri kalanını dışarıda bırakma

ihtiyacı hissetti.” dedi.

Bunu anlayabiliyorum.

"Evde kalan bakıcının adını biliyor musunuz?" diye sordum ona.

"Üzgünüm, hayır."

"En azından öldüğü sırada yanında biri vardı."

“Aslında yalnızdı. Onu ben buldum. Ama eğer bu bir teselli olacaksa, sanırım uykusunda öldü.”

Hesaplamaları hangi şekilde yaparsam yapayım, bir

şeyler tam olarak mantıklı gelmiyor.

"Evde bakıcısı varken onu nasıl *buldunuz* ?"

"Bakıcı birkaç günlüğüne tatile çıkmıştı ve büyükanneniz yerine başka birini kabul etmedi. Kırk sekiz saat boyunca tek

başına idare edebileceğinde ısrar etti."

"Öyleyse onun öldüğünü nereden *bildin* ?"

"Bana bir mektup yazdı."

Benimle dalga mı geçiyor, anlayamıyorum.

"Ne demek istiyorsun, sana mektup mu yazdı?"

“Ölümünden üç gün önce, büyükanneniz bana hitaben polis karakoluna bir not gönderdi. Bakıcısı kendi başına çok

uzağa yürüyemediğini söyledi ama açıkça yeterince

yürüyebiliyordu,” diyor, evin önündeki kuru taş duvara

yerleştirilmiş kırmızı posta kutusuna doğru başını sallayarak.

“Öleceğini ve ne zaman öleceğini bildiğini, onurlu ve özel bir

şekilde ölmek istediği için bakıcısını gönderdiğini yazmıştı.

Mektupta, içeri girebilmem için arka kapıyı açık bıraktığını ve

girdiğimde ölmüş olacağını yazıyordu. Mektubu

okuduğumda elbette hiçbirine inanmadım. Belki de çok fazla Cornwall cin içmiştir diye düşündüm, ama gerçekten de onu kontrol etmeye geldiğimde kapı açıktı ve koltuğunda ölüydü.

Mektubu ikinci sınıf posta ile göndermiş olsaydı daha önce

gelirdim.”

"Şüpheli bir eylemin kanıtı mı?" diye soruyorum.

“Hiçbiri. Adli tabip doğal nedenlerden kaynaklandığı sonucuna vardı.”

Bu tamamen saçmalık.

“Elbette, doğal nedenlerden öleceği günü tam olarak bilemezdi,” diyorum, yakın zamana kadar varlığından bile

haberdar olmadığım yaşlı bir kadına karşı birdenbire

koruyucu bir duygu hissederek. “İntihar olmadığından emin

misin?” diye soruyorum, ailede akan o karanlık akıntının

farkında olarak.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama adli tabip hayır diye ısrar etti. Huzur içinde, uykusunda,

kütüphanesinde, okuma gözlükleri takılı ve kucağında bir

kitapla öldü."

"Hangi kitap?"

Bana sanki bu çok garip bir soruymuş gibi bakıyor.

“ *Frankenstein.* Hatırlıyorum çünkü hikaye seçimi beni şaşırtmıştı. Üzgünüm, büyükannenizin zamanının geldiğini

nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyordu ve haklıydı.”

Bir kişinin ne zaman öleceğini tahmin ettiğini iddia eden mektubu hatırlıyorum.

"Başınız sağ olsun," diyor ve tekrar ayrılmak için dönüyor.

O bunu söylediğinde biraz içime kapanıyorum. Annem öldüğünde de insanlar böyle demişti ve bu beni çok

kızdırmıştı. Onu *kaybetmedim* . *Kayıp* kelimesi, onu yanlış

yere bıraktığımı, nerede bıraktığımı unuttuğumu, sanki kayıp

eşya bürosuna gitsem beni orada bekliyor olacağını ima

ediyor. Annemin yaptığı şey beni paramparça etti. Onu

kaybetmedim ama öldüğünden beri kendimi kayıp

hissediyorum. Bağlantısız. Yalnız. Bu, o durumla aynı değil.

"Teşekkür ederim, ama büyükannemi pek tanımıyordum.

Anlaşılan Hope Falls'taki insanlar da tanımıyormuş."

“ *Onu* tanımıyor olabiliriz ama köydeki herkes onunla ilgili hikâyeleri biliyordu. Spyglass'ta yaşayan gizemli yaşlı kadın

her zaman yerel bir efsane olmuştur.”

“Hangi hikayeler?”

"Seni üzmek istemiyorum—"

Ve ben senin yüzünün şeklini değiştirmek istemiyorum.

"Söyle bana."

"Büyükanneniz iki kez ölen kadındı."

13

EDEN

30 Ekim

Rüyamda ölüyorum.

Gözlerimi açtığımda ilk başta nerede olduğumu bilmiyorum. Ama sonra merdivenlerin dibindeki soğuk taş zeminde yattığımı görüyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, her şey bulanık, ama her yerim acıyor.

Koşuya çıktığımı hatırlıyorum ama düşüncelerimin geri kalanı paramparça olmuş, birbirine uymayan veya hiçbir anlam ifade etmeyen minik parçalar gibi. Sonra evimde başka bir kadınla ilgili çok garip bir anı aklıma geliyor. Harri'nin beni tanımıyor gibi davranması da aklıma geliyor, sonra her şey birden aklıma geliyor: kocamı o kadınla sanat sergimde görmek, *ismim* yazılı ama yüzü *o kadının* olduğu,

varlığından haberdar olmadığım sosyal medya sayfaları,

polis memuru—adı neydi—beni tutuklayacağını söylemesi.

Düşünceler ve korkular beni adeta ezip geçiyor ve kötü bir

rüyadan uyanıp kendimi hâlâ bir kabusun içinde sıkışmış

buluyorum. Belki de hepsi bu kadardı, sadece kötü bir rüya.

Ama o zaman neden her yerim acıyor?

"İyi misin?" diye soruyor yabancı bir ses.

Sonra merdivenlerden düştüğümü hatırladım. Yoksa

itilmiş miydim? Soruyu soran kişinin bana zarar vermek için burada olduğundan panikledim. Hareket etmeye çalıştım ama başımdan ve sırtımdan şiddetli bir ağrı geçti.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor, görüş alanıma bir yüz giriyor.

O, işte o. Genç polis memuru. Üzerinde çok dar gelen üniformasıyla orada duruyor; o kadar dar ki, gömleğinin

altından kaslarını görebiliyorum.

Beni merdivenlerden aşağı mı *itti* ?

“Sakin kalmaya çalış,” diyor. Ama sakin kalmak artık geçerliliğini yitirmiş bir hedef. “Oldukça sert düştün.

Yaralandın mı?” diye soruyor. “Benim kim olduğumu biliyor

musun?”

"Çavuş Carter," dedim dişlerimi sıkarak.

"Doğru. Şimdi lütfen bana adınızı söyler misiniz?"

“Eden. Fox.” Ona adımı yüzüncü kez söylüyorum.

İçini çekti. " *Gerçek* adın. Artık oyun yok."

"Sanırım biri beni merdivenlerden aşağı itti," diyorum ama o sadece başını sallıyor.

“Sanmıyorum. Buraya gelebileceğini düşünmüştüm ama

karakolu kilitlemem biraz zaman aldı. Gelir gelmez birinin

arka kapıyı kırdığını gördüm ve senin olduğunu tahmin

ettim. Tam içeri adımımı attığımda seni merdivenlerin

başında gördüm. Tökezleyip düştün. Şimdi listeye hırsızlık

suçunu da eklememiz gerekecek—”

"Burası *benim* evim. Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Gerçekten buna cevap vermem gerekiyor mu?"

Ev anahtarımı cebimden çıkardım. "Bakın. Bu *benim* anahtarlığım, üzerinde *adım* yazıyor—Eden—doğruyu

söylemeseydim bunu neden yanımda taşırdım ki?"

“Belki de çaldınız? Anahtarınız varken bir eve zorla girmek garip bir şey.”

“Size kilitleri değiştirdiklerini söyledim. Anahtarlık çalmadım—”

"Sanırım araba anahtarlarımı da çalıp limana *atmadınız* , değil mi? Neyse ki yedek anahtarım var. Belki de bu eve

girip, her yeri yağmalayıp, sahibinin eşyalarını da çalmaya

kalkışmadınız ?" diyor, yanımda duran çantaya bakarak.

“Ben işletme *sahibiyim* .”

"Tutuklusunuz. Hadi, kalkın."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım titriyor.

Carter bana yardım etmek yerine, sanki numara yaptığımı

düşünüyormuş gibi başını sallıyor. Kendi kendime bile

nadiren küfür ederim, ama ona *lanet olsun* . Bu çocuk ruhlu

adam bana denk değil. Belli ki deneyimli bir polis memuru

değil—yüzü gömleği kadar kırışıksız—beyni egosunun onda

biri kadar olsaydı, doğruyu söylediğimi anlardı.

Elimle başımın arkasına dokundum; elime baktığımda kırmızı olduğunu gördüm. Carter da kanı gördü ve ifadesi

anında değişti. Ses tonu da değişti.

"O yaraya biraz baskı uygulamamız gerekiyor," diyor ve kullanabileceği bir şey arıyor.

"Merdivenlerin başındaki dolapta temiz havlular var,"

diye söylüyorum ona.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, dolabı açıyor ve sonra, "Haklısın. Var." diyor.

"Burası benim evim olmasaydı bunu nereden bilebilirdim ki?" demek istiyorum içimden. Ama arka kapıdan fırlayıp,

araba yolundan aşağı inip, arabama binmekle çok

meşgulüm. Yanımda sadece yedek kıyafet çantam ve ele

geçirmeyi başardığım Blackmoor Milli Parkı haritası var. Evde bulduğum tek şey Range Rover'ın yedek anahtarı ve biraz nakit paraydı, ama sorun değil, çünkü gitmem gereken yere ulaşmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

14

KUŞ

Altı ay önce

Kapıdan geçip, yeni tanıştığım bir adamla birlikte Hope Falls'daki mezarlığa adım atıyorum. Akşam gökyüzü, ne yapacağına karar veremeyen, karmaşık bir siyah ve mavi paleti. Biraz da benim gibi. Bir grup kırlangıç, batan ışığın tadını çıkararak, üzerimizde süzülüp dans ediyor ve bu da unutulmuş anıların bir başka dalgasını aklıma getiriyor. Annem bana kırlangıçların her zaman evlerine geri döndüğünü öğretmişti ve elimdeki kırlangıç dövmesine dokunuyorum, sanki bunu yaparak zamanı geri çevirebilirmişim gibi.

Çocukken bu mezarlıkta oynardım, bunu da hatırlıyorum. Annemle oturduğumuz yerden kısa bir yürüyüş mesafesindeydi—oyun parkından çok daha yakındı—ve

mezar taşlarının arasında oturup kitap okuduğum anılar zihnimi dolduruyor. Burada gömülü insanlar hakkında hikayeler uydurur, isimlerini yüksek sesle fısıldar ve mezarları arasında saklambaç oynardım. Tek başıma bu oyunu oynamanın anlamsızlığı, daha büyük olana kadar beni rahatsız etmedi. O zamanlar, eğer kimse seni aramayı bilmiyorsa, bulunamayacağın aklıma gelmemişti.

Buraya son geldiğim zamanı hatırlıyorum. On yaşındayken annemin cenazesi içindi, bu yüzden unutmak zor. Ondan sonra Hope Falls'a bir daha hiç gelmedim. Cenazeden hemen sonra, adını ve yüzünü hatırlamadığım, belediyeden şişman bir kadın beni aldı. Beni Londra'da bir koruyucu aileyle tanıştırmak için götürdü ve beni, söylenenleri yapmadığımda beni insan kül tablası gibi kullanan bir kadına bıraktı. *Yüzünü* , tenimde ve ruhumda bıraktığı izleri asla unutmadım. Bunca zaman sonra buraya geri dönmek garip hissettiriyor. Rüya gibi. Sanki o üzücü ve yalnız çocukluğum gerçekten benim değil de, başka birinin başına gelmiş gibi. Bunların hiçbirini Carter'a anlatmıyorum - onun lanet olası işi değil - ve onu buraya sadece "iki kez ölen kadın" hakkındaki hastalıklı merakım yüzünden takip

ettim.

Mezarlıkta yan yana yürürken ellerimiz yanlışlıkla birbirine değiyor ve ben elimi cebime saklıyorum. Eski

mezar taşları sıraları, bazıları devrilmiş halde, acımasız

okyanusun panoramik manzarasına sahip uçurumun

kenarına kadar uzanıyor. Annem burada bir yerlerde gömülü

ve bunca zamandan sonra onu bulma konusunda ani bir

istek duyuyorum ki bu açıkçası saçma. Sanırım bazı insanları

öldükten sonra daha çok seviyoruz.

Carter, kafamda dönüp duran düşüncelere aldırmadan, "Bu mezarlık yıllardır dolu," diyor. "Artık boş yer yok, ama

büyükannenizin zaten bir mezarı vardı."

"Yani, yer ayırtmış mıydı?" diye soruyorum.

"Tam olarak değil."

Eski bir mezar taşının önünde duruyor ve -beklemem gerektiğini bilmeme rağmen- kendi ismimi görünce yine de

şok oluyorum. Altına kazınmış iki tarih grubuna kaşlarımı

çatıyorum. Mezar taşı çok eski görünüyor ve büyükannem

yakın zamanda öldüyse nasıl bu kadar eski olduğunu

anlamıyorum. İsim ve ilk tarih grubu yıllar önce kazınmış, deniz ve gökyüzü tarafından o kadar aşındırılmış ki neredeyse okunmaz halde. İkinci tarih ve mezar yazısı ise

çok daha kolay okunuyor.

Olivia Bird

1926–1944

1944–2025

İKİ KEZ ÖLEN KADIN

“Büyükannem ve büyükbabamın anlattığına göre, büyükanneniz Olivia Bird, 1944 yılında nişanlısının savaşta öldürüldüğü haberini aldığında on sekiz yaşında vefat etmiş. Telgrafı okuduktan sonra, sanki kalbi paramparça olmuş gibi, olduğu yerde yere yığılmış ve ertesi gün buraya gömülmüş. Bird ailesi –atalarınız–, köyün geri kalanına kıyasla, nispeten varlıklıydı. Çoğu insan savaş sırasında geçimini sağlamakta zorlanırken, Olivia'nın ailesi parayla alınabilecek en pahalı ipek astarlı tabutu satın almış. Cesedi en güzel kıyafetlerle giydirilmiş ve görünüşe göre tüm parmaklarında yüzükler varmış,” diyor. Büyükannemle ortak bir noktam daha var gibi görünüyor. “Ailesi büyük bir uğurlama töreni istedi, bu yüzden çok sayıda aç köylünün cenazeye katılması için büyük bir ziyafet düzenlediler. Zenginliğin bu kaba gösterisi

—özellikle de büyükannenizin tabuttaki elindeki büyük yakut nişan yüzüğü—kasabanın diline düşmüştü. Ve ne yazık ki, ya da sonradan anlaşıldığı üzere neyse ki, o zamanlar mezar soygunu büyük bir işti.

“O gece, hava karardıktan hemen sonra ve Olivia gömüldükten sadece birkaç saat sonra, iki adam küreklerle buraya gelip onu mezarından çıkarmaya çalıştılar. Küpelerini kulaklarından söktüler, kolyeyi boynundan kopardılar ve yüzüklerini tek tek parmaklarından çıkarmaya başladılar. En çok istedikleri yakut nişan yüzüğüydü; küçük bir servet değerinde olduğunu biliyorlardı, ama ne kadar uğraşsalar da yüzüğü elinden çıkaramadılar. Parmağını bir balıkçı bıçağıyla kesmeye karar verdiler, ancak Olivia'nın etini ve kemiğini keserken gözleri açıldı ve çığlık attı. Mezar hırsızları da çığlık attılar—bir cesedin hayata geri dönmesi her gün olan bir şey değil—sonra mezarlıktan geçerek uçurumun kenarına koştular ve ondan kurtulmak için denize atladılar.

“On sekiz yaşındaki büyükanneniz ertesi sabah Spyglass'taki yatağında uyurken bulundu. Tüm yüzükleri üzerindeydi ama bir parmağı eksikti—evlilik parmağı—ve hayatının geri kalanında o yüzükleri taktı. Sanki bir mesaj

vermek istercesine. Onu gömdükten yirmi dört saatten kısa bir süre sonra evde canlı bulduklarında ailesini çok korkuttu; yatak çarşafları çamur ve kanla kaplıydı. Birçok nedenden dolayı korkmuş ve şaşkınlardı, bunlardan biri de tüm kapıların gece boyunca kilitli olmasıydı, bu yüzden kimse onun yatak odasına nasıl geri döndüğünü veya hikayesinin hangi kısımlarının doğru olduğunu anlayamadı.”

Carter'a bakıyorum ve yüzümün ne ifade ettiğini merak ediyorum.

"Elbette tüm bunlara inanmamı beklemiyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkerek, “Size sadece bana anlatılan hikâyeyi anlatıyorum. Bütün bunlar ben doğmadan çok önce oldu. İlk ölümünden sonra büyükanneniz Spyglass'tan nadiren ayrıldı. Biraz münzevi oldu. Yaşlı Bayan Bird, onu yanlışlıkla diri diri gömen ailesinden daha uzun yaşadı ve anlatılanlara göre insanlardan ziyade köpeklerle yaşamayı tercih etti. Hiç evlenmedi ama bir kızı vardı—anneniz—ki o da kimsenin gerçekten tanımadığı başka bir kadındı, ta ki…” Annemin intihar ettiği kısmı atlıyor. “Yaşlı Bayan Bird vasiyetinde, tekrar öldüğünde iki kez ölen kadın olarak hatırlanmak istediğine dair açık talimatlar bıraktı. O, Hope Falls'ın bir efsanesi.”

"Sanırım buralarda pek bir şey olmuyor."

Gülerek, "Yeni eviniz sandığınız kadar sakin bir yer değil,"

dedi.

"Burada kalmıyorum," diyorum belki de çok aceleci bir şekilde. "Evi satışa çıkaracağım. Sadece önce kendim

görmek istedim."

"Bu çok üzücü. Eğer Hope Falls'tan daha güzel bir yer varsa, ben henüz bulamadım," diyor Carter.

"Baktınız mı?"

Tekrar gülümsüyor. "Ailem ve arkadaşlarım burada. Hiç ayrılmak istemedim."

Ona dik dik bakıyorum. " *Hiç* Hope Falls'tan ayrılmadın mı?"

“Neden yapayım ki? Haberleri izliyorum ve dünyanın geri kalanının ne kadar berbat bir hale geldiğini gördüm. Bazı

insanlar hayatları boyunca aslında sahip oldukları bir şeyi

arıyorlar, ama ben Hope Falls'ta yaşadığım için ne kadar

şanslı olduğumu biliyorum. Burası güzel, güvenli, tanıdık.

Burası evim.”

PG-13 dereceli bir hayat sürerek nasıl bu kadar mutlu olunabilir ki?

Şu an böyle bir yerde yaşasam sıkıntıdan ölürdüm sanırım.

“İşimi çok seviyorum, bu da asla ayrılmayacağımın bir başka sebebi,” diyor Carter. “Burası kötü şeylerin olduğu bir

yer değil. Çözülemeyecek kadar zor bir dava hiç olmadı –

burada hiç kimse *öldürülmedi* – ve bu büyüklükteki bir

köyde asla çok fazla şüpheli olamaz! Patronlarımın neden

bölgenin kıdemli bir dedektife ihtiyacı olduğunu

düşündüklerini anlamıyorum. Yapacak hiçbir şeyleri

olmayacak, muhtemelen bu yüzden kimse başvurmaya

zahmet etmedi.”

"Cinayetleri çözmek aslında zor değil," diye takılıyorum ona. "Yeterince gerçek suç belgeseli izledim, biliyorum ki

suçlu hep kocadır."

O gülümsüyor ve ben de kendimi gülümserken

buluyorum.

O zaman geri çekilme ihtiyacı hissediyorum.

“Bana burayı gösterdiğiniz ve büyükannemden bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Ama geç oluyor ve

sanırım Londra'ya geri dönmeye başlamalıyım.”

"Bu kadar çabuk mu? Daha yeni geldiniz."

“Öyle sanırım. Yapılacak şeyler, gidilecek yerler, biliyorsun işte.” Sanki bilmiyormuş gibi bakıyor ve bu da

bana onun yaşındaki biri için burada yaşamanın yalnızlık

verici olabileceğini düşündürüyor. Sonra söyledikleri de bunu

doğruluyor.

"Gitmeden önce bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor.

Karşı cinsle bir ilişkim olmasının üzerinden epey zaman geçti. İlişkilerim hep kısa süreli ve etkisizdi, bu da onları

hafızamdan silmeyi kolaylaştırıyor. Yani biraz tecrübesizim,

ama hayal gördüğümü sanmıyorum. Yakışıklı genç polis

memuru bana çıkma teklifi ediyor.

15

EDEN

30 Ekim

Birileri bana zarar vermek istiyor; bunu hayal etmiyorum.

Gecenin bu saatinde yollar sessiz ama yine de kızımızın yaşadığı yere arabayla gitmek olması gerekenden daha

uzun sürüyor. Zaman sanki uzayıp kısalıyor, artık ayırt

edemiyorum ve bu geceyle ilgili hiçbir şey bana gerçek

gelmiyor, ama biliyorum ki gerçek. Evimde benim kimliğimi

taklit eden kadın yalan söylüyor. Kocam yalan söylüyor. Polis

memurunun da yalan söylediğini düşünmeye başladım. Ama

ben Eden Fox olduğumu ve o kadının, kim olursa olsun, bir

sahtekar olduğunu biliyorum. Umarım kızımı ziyaret etmek

bunu kanıtlamama yardımcı olur.

Araba uyarı ışığı gösterse bile durmuyorum. Elektrikli ve tam şarjlı değil, ama gitmem gereken yere ulaşmak için

yeterli enerjisi olduğundan eminim. Yollar zifiri karanlık ve

hepsi bana aynı görünüyor, ama doğru yöne gittiğimi düşünüyorum. Bunlara yol demek fazla cömertçe olur çünkü nadiren tek şeritli yollardan daha fazlasında ilerliyorum. Blackmoor bunlarla dolu; çukurlarla dolu ve yüksek çitlerden oluşan bir labirentle çevrili dar, kıvrımlı yollar, bu yüzden nereden geldiğinizi veya nereye gittiğinizi zar zor görebiliyorsunuz.

Gabriella'yı altı ay önce bıraktığımızdan beri ziyaret etmedim. Burada yaşamak istemiyordu ve tüm bu durum ilgili herkes için çok üzücüydü. Ama bu onun için ve bizim için en iyisiydi. Harrison tamamen aynı fikirde olmasa bile, benim için kesinlikle en iyisiydi. Ona bakan o değildi. On yıl, bu kadar ilgiye ihtiyaç duyan birine bakmak için uzun bir süre. Sevdiğiniz biri bile olsa.

Kaza olduğunda Gabriella henüz sekiz yaşındaydı.

Evde saklambaç oynamak istedi -en sevdiği oyun- ama ben hayır dedim.

Ona dışarı çıkıp biraz temiz hava almasını söyledim ve bundan hiç hoşlanmadı. Ona kış boyunca ördüğüm pembe ponponlu şapkasını ve eldivenlerini giydirdim. O zamanlar küçük bir hanımefendiydi; istediğini elde edemezse gözyaşları ve öfke nöbetleri garantiydi, ama o öğleden sonra

normal bir yaygara koparmadan söylenenleri yaptı. Bir

şeylerin peşinde olduğunu anlamalıydım. Gabby her zaman

babasının kızıydı. Beni severdi ama Harrison'a *bayılırdı* ve

evde olduğu her an onu sadece kendine isterdi. Ama ben de

onunla yalnız zaman geçirmek istiyordum, sekiz yaşındaki

bir çocuğun anlayamayacağı bir şekilde.

Biz her zaman şimdiki halimiz değildik. Sanırım bu durum eninde sonunda tüm çiftlerin başına geliyor, ama bazıları

kaybettiklerini kabul etmek yerine eskiden sahip olduklarına

tutunmaya çalışıyor. Bizim aşkımız bir kum saati gibiydi; her

zaman bitecekti ve sanırım bunu en başından beri

biliyordum. Aşkın tüm çeşitleri bir denklemdir. Zaman *artı*

hayat *çarpı* zor zamanlar *artı* kalp kırıklığı *eşittir* aşk *eksi* şehvet? Belki de ilişkiler sadece matematik meselesidir?

Kocam beni eskisi gibi sevmiyor, ama hâlâ seviyor,

biliyorum ve belki de bizim kadar uzun süredir birlikte olan

birinin umabileceği tek şey budur. Her halükarda aşk

tutkudan daha önemlidir.

Öyle değil mi?

On yıl önce Harrison ve ben birbirimizden ayrı kalamıyorduk. Kaza günü Gabriella'nın dışarıda oynadığını

sanıyordum, ona söylediğim gibi—çok güvenli bir mahalleydi—bu yüzden Harri öğle yemeğinden sonra biraz fazla samimi olmaya başlayınca, hızlı bir ilişki için yatak odasına çıkmayı önerdim. O zamanlar asla hayır diyemezdi, ama işi ve bakması gereken küçük bir kız çocuğu olduğu için birbirimizle vakit geçirecek fazla zamanımız yoktu. Bu yüzden fırsatlar ortaya çıktığında değerlendirirdik. O öğleden sonra kıyafetlerimi teker teker çıkardım, bluzumu, eteğimi, sonra da sütyenimi merdivenlerden çıkarken yere bıraktım, onu sessizce baştan çıkarıyordum, beni istemesini istiyordum. Bildiğim gibi beni takip etti ve külotumu sahanlığa düşürdüğümde eğilip onları aldı, yüzünde bir gülümsemeyle bana bakıyordu. O gülümsemeyi özlüyorum. Yatak odasına vardığımızda zaten çıplaktım. Kapı eşiğinde durdu ve vücudumu hayranlıkla izledi. Pantolonunu hâlâ giymiş olmasına rağmen, istediği etkiyi yarattığını görebiliyordum. O zamanlar saçlarımı hep açık bırakırdım; o kadar uzundu ki neredeyse göğüs uçlarımı örtüyor ve bronzlaşmış vücudumu süsleyen bronzluk izlerinin bir kısmını gizliyordu. Harri, bembeyaz tenimin o bölgelerini

önce parmağıyla, sonra da diliyle yavaşça okşamayı severdi.

Ama o öğleden sonra ön sevişmeye zaman yoktu. Yatağa

sırtımı dönerek çıktım, dört ayak üzerine çöktüm ve

bekledim. Sözsüz daveti kabul etti, pantolonunun fermuarını

açtı ve arkadan bana girdi. Sonra her zamanki gibi, bana ne

isterse yapmasına izin verdim.

Sonrasında, işe geri dönmeden önce duş aldı. Ben yatakta bitkin bir halde yatıyordum, kalkmak istemiyordum

ve ancak sonunda kalktığımda Gabriella'nın sandığım yerde

olmadığını anladım. Daha önce dışarıdaydı, tıpkı çocuklar

gibi bisikletine binip sokakta aşağı yukarı gidiyordu. Çok

uzağa gitmemesi gerektiğini biliyordu ve güvende olmalıydı. Bir gün önce Harrison'dan bisikletin destek tekerleklerini çıkarmasını rica etmişti ama o reddetmiş, hazır olmadığını

söylemişti. O gittikten sonra yatak odası penceresinden

dışarı baktığımda Gabby'nin dışarıda hiçbir izi yoktu. O an

hissettiğim suçluluk duygusu çok büyüktü, ama korku da

çok daha yoğundu. Ona bir şey olursa beni asla

affetmeyeceğinden korkuyordum.

Çocuklar kaybolduğunda insanların yaptığı her şeyi yaptım.

Onu her zamanki saklandığı yerlerde aradım.

Emin olana kadar Harrison'ı endişelendirmek istemedim, bu yüzden Gabriella'nın kayıp olduğunu söylemek için

aradığımda o zaten ofisine geri dönmüştü. Asistanı

sesimdeki paniği duydu ve beni hemen bağladı.

Polisi arayan Harri'ydi. Bana sakin olmamı ve yardımın yolda olduğunu söyledi. Kocam kriz anlarında her zaman

soğukkanlılığını koruyabilmiştir.

Gökyüzü karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Pencereden dışarı baktım. İzledim. Diledim. Bekledim. Büyük, iri yağmur

damlaları gözyaşları gibi camdan aşağı akıyordu ama

ağlamadım. Oturdum, endişelendim ve polisin gelmesini

bekledim. Sonrasında herkes benim suçlu olmadığımı

söyledi. Bunun herkesin başına gelebileceğini, bir kaza

olduğunu söylediler. Ama ben her zaman Gabriella'ya o gün

olanlar için kendimi suçladım. Onu güvende tutmak benim

görevimdi ve bunu yapmadım.

Uzaktan bir polis arabasının sireninin tiz sesini duydum.

Ses çok hızlı bir şekilde yükseldi ve yaklaştı.

Sonra frenlerin gıcırdama sesini duydum.

Evin önüne koştum ama neredeyse hiçbir şey

göremiyordum. Yağmur o kadar şiddetliydi ki, hem yukarı

hem de aşağı doğru yağıyor, yerden sekip duruyordu. Polis

arabası neredeyse tam dışarıda, ama garip bir açıyla

sokakta durmuştu. Siren hala çalıyordu ve mavi ışığı yanıp sönmeye devam ederek, siyah, yağmurla kaplı yolda bir dizi mavi yansıma oluşturuyordu. Önce bisikleti gördüm.

Arabanın ön lastiklerinin altında bükülmüş, ezilmiş bir metal

şekline dönüşmüştü. Durdum ve baktım, gördüklerimi

anlamlandıramıyordum, gözlerim onu arıyordu. Sonra

ördüğüm küçük pembe eldivenleri tanıdığımda, gözlerimden

yaşlar yağmurla birlikte akmaya başladı.

Gabriella'yı yolun üzerinde yatarken gördüm.

Çok küçük, hareketsiz ve yıkılmış görünüyordu.

Sonra birinin çığlık attığını duydum ve bunun ben olduğumu anladım.

16

KUŞ

Altı ay önce

Hayır diyen bendim. Carter'ın içki teklifini kibarca reddettim —köydeki tek pub zaten kapalı görünüyordu—ama büyükannemin evine kadar tepeye kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Bunu yapmak bile benim için alışılmadık bir durum. Eve kadar bana eşlik edecek bir erkeğe, özellikle de benden on yaş küçük birine ihtiyacım yok. Bu aralar kendi halimde takılıyorum, ama belki de insan arkadaşlığını düşündüğümden daha çok özlemiştim. Spyglass'taki eski ön kapıya, kuş şeklindeki ilginç pirinç tokmağına vardığımızda, anahtarı çıkardım ama kullanmadan önce tereddüt ettim. Carter umutlu görünüyordu. Kendine güvenli ama yine de emin değildi. Kendi kendime, "Ne kadar genç çok gençtir?" diye

düşünmeye başladım.

"Büyükannem hakkında bana bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor biraz fazla yakına gelerek. "Eğer bir gün tekrar Hope Falls'a gelirseniz ve o içkiyi içmek

isterseniz..."

"Geri dönmeyeceğim."

"Anladım." Başını salladı, kibarca gülümsedi ve arkasını dönmeye başladı.

“Ben içki içmem… ama eğer içeri girmek isterseniz, eminim yapacak başka bir şey bulabiliriz.”

Eve girer girmez güçlü elleri beni yokladı, sanki fikrimi değiştirebileceğimden endişeleniyormuş gibi hızla

gömleğimin ve kot pantolonumun düğmelerini çözdü.

Değiştirmem. Tanıştığımızdan beri bunu hayal ediyordum.

Her şeyin mavi tonlarında olduğu tuhaf görünümlü salona

sendeledik ve eski bir kadife kanepeye yığıldık. Carter polis

olmak için genç olabilir, ama bu işte ne yaptığını açıkça

biliyor. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fazla

düşünmeden önce dili ağzımın içindeydi ve eli iç

çamaşırımın içindeydi. Dudaklarımı, boynumu, göğüslerimi

öperken, daha aşağıya inmeden önce yıldızlarla kaplı koyu

mavi tavana bakıyordum. Daha önce benden on yaş küçük

bir erkekle hiç yakınlaşmamıştım.

Sanırım beğendim.

"Kolunun her yerinde dövmeler var," diyor, tişörtümü çıkardığımda apaçık ortada olanı söylüyor. Konuşarak işleri

bozmadığı zaman onu daha çok seviyordum. Dövmelere

uzandığında irkiliyorum. Bazı insanların bir kişinin

dövmelerine dokunmanın neden sorun olmadığını

düşündüğünü anlamıyorum.

Bunlar kedi yavrusu değil.

On üç yaşındayken ilk dövmemi, kırlangıcı, yaptırdım. Bu dövme, on yaşındayken üvey annemin bana Noel hediyesi

olarak verdiği sigara yanığını gizlemek için tasarlanmıştı.

Uzun tırnaklarını elimi tutmak için derime batırmış, beni

yakmış ve ben ağladığımda gülümsemişti. Dövme acıyı

gizledi. Bazen çirkin bir şey güzel bir şeye dönüştürülebilir.

Carter'ı içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum, ama birdenbire ciddileşti, sanki insanların beni incittiğini ya da

incitmeye çalıştığını bir şekilde hissedebiliyormuş gibi. "Yapmamı istemediğin bir şey varsa söylemen yeterli, biz de..."

" *Konuşmanı* istemiyorum. Sakıncası yoksa?" diyerek onu kendime doğru çektim.

Carter hızlı öğrenen biridir ve bir şeyi iki kere söylemeye gerek duymaz.

Çok enerjik ama beni alırken acele etmiyor. Mavi kadife kanepede, şöminenin yanında, yerde. Sanki hiç ağırlığım

yokmuş gibi beni kaldırıyor ve ben de bacaklarımı ona

dolayarak onu yerimde tutuyorum. Beni mümkün olduğunca

çok pozisyonda denemek için hevesli görünüyor ve ben de

buna hazırım. Kanatlı koltuğu, sanırım büyükannemin hiç

yapmadığı şekillerde kullanıyoruz. Bunu bozan tek şey,

teşhisimi hatırlamak ve bunun biriyle son kez birlikte olmam

olup olmayacağını merak etmek. İlkler yerine sonları

biriktirmeye başladığınızda moralinizin bozulmaması zor.

"Size bir soru sorabilir miyim..." diyorum sonrasında, koyun postundan bir kilim üzerinde çıplak uzanırken.

“Az önce yaptıklarımızdan sonra bana her şeyi sorabilirsin sanırım,” diye yanıtlıyor Carter, güçlü bir koluyla başını

destekleyerek yan yatmış, sanki aşık olmuş gibi gözlerimin

içine bakıyor. Yüzü, sanki yumurta-kaşık yarışını kazanmış

gibi geniş bir gülümsemeyle gerilmiş. “Yani, *hayatımda*

yaşadığım en iyi seks buydu. İnanılmazdı, değil mi?” diyor.

Fena değildi.

“Elbette. Sizce büyükannem ne zaman öleceğini nereden

biliyordu?”

Yüz ifadesinden, bu soruyu *hiç* beklemediği açıkça belliydi.

“Bilmiyorum,” diyor Carter. “Polis karakoluna gönderdiği mektupta 14. Cuma günü öleceğini yazmıştı ve ben onu

bulduktan sonra adli tabip de öyle olduğunu tespit etti. Ama

nasıl bildi… belki de sonuna bu kadar yaklaştığınızda bunu

anlıyorsunuzdur? Neredeyse yüz yaşındaydı—”

"Yani kendi ölümünü önceden tahmin ettiğine mi inanıyorsunuz?" diye soruyorum.

“İnandığım tek şey, bilmediğimiz çok şey olduğudur.

Benim deneyimime göre ölüm asla tam zamanında gelmez.

Cevabı bilmiyorum, belki de asla bilemeyeceğiz, ama belki

de büyükanneniz bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu.” Ya da

belki de Thanatos adlı bir şirket onun ölüm tarihini tahmin

etti, o da onlara inandı ve bu bir şekilde ölümüne neden

oldu.

Bunların hepsi tesadüf olamaz, öyle bir şey yok.

Derin ve anlamlı sevişme sonrası sohbetimize devam edemeden telefonum çaldı. Kimin aradığını görmek için

çantamın içine uzandım, sonra da cevap vermemeye karar

verdim.

"Bu neydi?" diye soruyor Carter.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Kim değil, ne dedim. Telefonun Orta Çağ'dan kalma,"

diyor gülerek.

“Aslında sadece birkaç yıllık ve gayet iyi çalışıyor. Bozuk olmayan şeyleri değiştirme ihtiyacını hiç anlamadım.”

“Akıllı telefonunuz yok mu?”

"HAYIR."

"Neden?"

“Çünkü ben zekiyim. Bu cihazlar söylediğiniz her kelimeyi dinliyor ve ben gizliliğime değer veriyorum. Sözde sosyal

medya beyninizi kirletecek ve ben o saçmalıklarla uğraşacak

vaktim yok. Bana sadece telefon görüşmesi yapmak için

telefon yeterli. Eğer hayatımın saatlerini ekrana bakarak

geçirmek istiyorsam televizyon alırım.”

Bana sanki delirmişim gibi bakıyor. "Televizyonun yok mu?"

“Sorularınız ve seks için teşekkür ederim, ama yapmam gereken birkaç şey var, bu yüzden…”

Olayı anlaması biraz zaman alıyor ve anladığında da çok utanmış görünüyor.

" *Gitmemi* mi istiyorsun?"

Ne bekliyordu ki? Yukarı çıkıp, ölmüş büyükannemin yatağında sarılarak geceyi geçireceğimizi mi sanıyordu?

“Tekrar yapmak istersen, tamam mı? Ama dürüst olmak gerekirse, çok yorgunum,” diyorum. Yanakları kızarıyor ve

hem incinmiş hem de kafası karışmış bir ifadeyle bakıyor, bu

da kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. “Ama çok

güzeldi ,” diyorum ona, normalde küçük çocuklara

kullandığım ses tonuyla.

Carter gidene kadar bekledim, sonra giyindim ve ön kapının yanındaki koridordaki şifonyere geri döndüm.

Şifonyer postalarla doluydu; bazıları açılmış, bazıları

açılmamıştı ve hepsi tehlikeli yığınlar halinde üst üste

dizilmişti. Hızlıca içlerinden geçirdim, aradığımı bulmayı

beklemiyordum. Hatta bulmak isteyip istemediğimden bile

emin değildim. Ama ne yazık ki, tüm bu karmaşa ve

düzensizliğin arasında, altın yaldızlı ve ilkiyle aynı logoya

sahip başka bir siyah zarf vardı. Açtım ve içindeki mektubu

okudum.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz.

Ölüm tarihiniz aşağıda teyit edilmiştir.*

Olivia Bird—Cuma, 14 Şubat 2025

Hepimizin son günümüzün ne zaman olacağını bilme hakkı var.

Ve artık ölene kadar her gün en iyi hayatınızı yaşayabilirsiniz.

ve gönül rahatlığıyla tüm düzenlemelerinizi yapın.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Ölüm gününüz kutlu olsun.

*Şartlar ve koşullar geçerlidir.

Büyükannemin ölümünden iki hafta önce gönderilen ve ölüm gününü doğru tahmin eden mektuba bakıyorum.

Sanırım Thanatos'un teklifini kabul etmişti ve tüm bunları anlamlandırmaya çalışırken başım dönmeye başlıyor.

Mantıklı bir zihnim var ve bunun gerçek olamayacağını biliyorum. Bu şirketin büyükannemin öleceği tarihi nasıl tam olarak tahmin edebildiğini anlamıyorum. Ama bunu öğrenmeye kararlıyım.

17

EDEN

30 Ekim

Birileri bana tuzak kuruyor ve kim olduğunu bulmayı planlıyorum. Gabriella'yı ziyaret etmek kim olduğumu kanıtlamama yardımcı olacak. Kazadan sağ kurtuldu ama bir daha asla eskisi gibi olmadı, bu yüzden o zamandan beri tüm hayatımı Gabby'ye bakmaya adadım. Ama bunu sonsuza kadar yapamazdım. On yıl uzun bir süre, bu yüzden onun yaşayabileceği başka bir yer buldum, ona bakmak için benden daha fazla zamanı olan insanların olduğu bir yer. Bunun hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüm, ancak Malikaneye giden dolambaçlı yoldan yukarı doğru ilerlerken bu konuda ikinci kez düşünmeye başladım.

Malikane karanlıkta ürkütücü eski bir konak gibi

görünüyor, ama aslında öyle değil. Çok parası olan bir şirket onu satın alıp, yenileyip, bambaşka bir şeye dönüştürdüğünden beri. Sonunda yeri bulduğuma sevindim; saatlerdir daireler çizerek dolaşıyormuşum gibi geliyor. Hemen hemen tüm pencerelerin ışıkları kapalı ve saate baktığımda çok geç olduğunu görüyorum. Gabriella'nın şimdiye kadar uyumuş olması gerekiyor ama bu bekleyemez. Arabayı heybetli girişin önüne park ediyorum, kapıya doğru yürüyorum ve zile basıyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu yorgun bir ses.

“Kızımı görmem gerekiyor. Gabriella Woolf'u.”

"Saat neredeyse *gece yarısı* ," diyor ses.

"Biliyorum. Özür dilerim. Acil bir ailevi durum söz konusu."

Güvenli bir ruh sağlığı biriminin tek sorunu, aşırı derecede güvenli olmasıdır.

Yanıt gelmedi, bu yüzden tekrar deniyorum.

“Çok üzgünüm, gecenin bir yarısı böyle gelmenin ne kadar kabul edilemez olduğunu biliyorum ve bu kadar önemli olmasaydı asla böyle bir şey yapmazdım. Artık biz ona bakamayacak durumda olduğumuz şu günlerde küçük kızımıza bu kadar iyi baktığınız için size ve meslektaşlarınıza

ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Buraya gelmek için gece boyunca araba sürdüm. Bu, ailemizi derinden üzen bir mesele ve zaman açısından hassas, bu yüzden uzun sürmeyecek. Sadece Gabby'nin çok geç olmadan onu seven birine veda etme fırsatı bulmasını istiyorum."

Bu yalanı sesli söylediğimde ne kadar gerçekçi geldiği garip.

Söylediklerim işe yaradı çünkü bir tık sesi duydum, kapı kilitlerinden kurtuldu ve iterek açabildim. Malikanenin büyük ahşap kapısı içeri adımımı attığımda tiyatral bir gıcırtıyla açıldı ve hava anında daha serinledi. Biraz bayat. Burası bir zamanlar bir malikaneydi, ama şimdi sadece böyle bir yerin verebileceği türden bir bakıma ihtiyaç duyan gençlerin evi. Malikanenin pahalı, güvenli ve gizli bir yeri var. Kimsenin kırık olduklarını bilmesini istemediği zengin, kırık insanların gittiği yer burası. Gabriella buraya gelmek *istemedi* . Harrison da bu fikri beğenmedi. Ama onu ne kadar çok sevsem de, sonsuza dek her gün ve her gece onunla ilgilenemem.

Bu benim için çok mu yanlış?

Suçluluk duygusu çok sıkı oturan bir duygu ve ben onu biraz fazla iyi taşıyorum.

Beyazlar içinde bir kadın cilalı parke zeminde aceleyle bana doğru geliyor. Üzerindeki *her şey* beyaz; sadece

üniforması değil, saç bandı, gözlükleri ve ayakkabıları da.

Gabby'nin odasına kadar bana eşlik etmekte ısrar ediyor, ki

bu iyi bir şey çünkü burası biraz labirent gibi ve dürüst

olmak gerekirse yolu hatırlayamıyorum.

Beyazlar içindeki kadını takip ediyorum. Büyük bir giriş

holünden geçerken, devasa bir duvar saatinin yanından

geçip, özenle yapılmış kıvrımlı bir merdivenden yukarı

çıkarken, beyaz deri ayakkabılarının topukları taş zeminde

gıcırdıyor. Koridorda yürürken saatin tıkırtısının yankısını

hala duyabiliyorum ve bu bana Gabriella'nın kaza geçirdiği

geceyi hatırlatıyor. Kendimi hiç olmadığı kadar yalnız

hissettiğimi ve Harrison'ın eve gelip her şeyi düzelteceği anı

dakika dakika saydığımı hatırlıyorum.

Ama kırılan bazı şeyler tamir edilemez.

Sekiz yaşındaki Gabby'nin yepyeni, parlak bisikletinin üzerindeki halini hâlâ gözümde canlandırabiliyorum.

Bir dakika önce oradaydı, sonra yok oldu.

Kazayı takip eden soruşturma, kadının evimizin dışındaki sakin banliyö yolunda, görüş alanının kapalı olduğu bir

noktada bisikletiyle ilerlediği sonucuna vardı. Polis

arabasının sürücüsünün, yoğun yağmurda yerleşim

bölgesinde çok hızlı gitmesine rağmen, suçlu olmadığını

söylediler; ancak ben her zaman daha dikkatli sürselerdi

belki onu görüp çok geç olmadan durabileceklerine inandım.

O arabanın sürücüsünden nefret ediyorum; o gün olanlar

gerçekten onların hatasıydı, benim değil.

Harrison'ın bizi hastanede bulduğunu ve küçük kızını paramparça olmuş halde görünce kalbinin nasıl kırıldığını

hatırlıyorum. *"Ne oldu?"* diye defalarca fısıldadı, minik

ellerini avucunda tutarak. Kız bilinci kapalı olduğu için cevap veremiyordu. Ben de kelimeleri bulmakta zorlandım. Sanırım o zaman bile, biz -Harri ve ben- bir daha asla eskisi gibi olmayacağımızı biliyordum. Kızı onun dünyasıydı ve ona olan

sevgisi bana olan sevgisinin önüne geçmişti.

Harrison, her zaman istediğini elde etmeye alışmış bir adamdı. Gabriella'ya sadece en iyi doktorların bakmasını

ısrarla istedi ve onu iyileştiremediklerinde daha iyilerini

talep etti. Ta ki ona duymak istemediği şeyleri söyleyecek

kimse kalmayana kadar. Hiçbiri onun tamamen iyileşeceğini

düşünmüyordu ve hepsi haklıydı. Zamanla ve bir dizi uzun

ve acı verici ameliyatla, vücudu kendini iyileştirdi. Ama zihni

asla iyileşmedi.

Beyazlar içindeki kadına, "Sanırım daha önce tanışmadık," diyorum ve onun benim, kızımız ve bizler

hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak ediyorum.

“Hayır, görüşmedik,” diye doğruladı. Tertemiz beyaz üniforması yeni gibi görünüyordu ve sanırım kendisi de

yeniydi. “Sadece gece vardiyasında çalışıyorum, bu yüzden

nadiren ziyaretçilerle görüşüyorum.” Bu da demek oluyor ki,

benim Eden Fox olduğumu doğrulayamıyor. Kimliğimi

göstermeme gerek duymadığı için memnunum—çünkü

yanımda kimliğim yok—ama beni kim olduğumu kontrol

etmeden içeri alması, bana cevaplardan çok daha fazla soru

bıraktı. Mesela, gece geç saatlerde rastgele insanları içeri

alıyorlarsa, buranın sakinleri için ne kadar güvenli olduğunu

merak ediyorum.

“İşte buradayız,” diyor, önünde isim ve numara dışında geçtiğimiz diğer tüm kapılara tıpatıp benzeyen bir kapının

önünde durarak.

“Bunu zaten biliyorsunuzdur eminim,” diyor beyaz giysili kadın. “Gabriella iyi ilerleme kaydediyor.” Bunu

bilmiyordum, ama belki de kadın sadece kibar davranıyordu. Ayrıca personelin sakinleri geceleri odalarına kilitlediğini de bilmiyordum ve kadın bir anahtar seti çıkardığında biraz şok

oldum. Burası daha da hapishane gibi hissettirdi ve

Gabriella'yı burada bıraktığım için kendimi daha da suçlu

hissettim. Ya bir yangın çıkarsa? Beyaz giysili kadın kapıyı

açmak için olağanüstü uzun bir süre bekledi ve içimde küçük

bir rahatlama hissettim, ama aynı zamanda arkasında ne

bulabileceğimden de korkuyordum.

Gabriella kaza öncesinde mutlu bir çocuktu, ama asla nazik değildi. Düşünmesi korkunç bir şey ama her zaman

onunla ilgili bir sorun olduğunu düşündüm. Daha sorun

ortaya çıkmadan önce bile. Gabriella benim kim olduğumu

söyleyemez; on yıl önce olan olaydan beri tek kelime

etmedi. Harrison, fiziksel yaralarından iyileştikten sonra onu

ülkedeki tüm uzmanlara götürdü, ancak hiçbiri yardımcı

olamadı. Onu götürdüğü tüm doktorlar aynı şeyi söyledi:

Beyin fonksiyonlarında bir sorun olmadığını ve dilsizliğinin

aşırı travma sonrası stresin bir belirtisi olduğunu. Hepsi bir

gün tekrar konuşacağını söyledi. Ama asla konuşmadı.

Kazadan beri yaptığı tek şey resim yapmak.

Resim yapmak her zaman en sevdiğim kaçış yolumdu. Kendimi yeniden bulmaya çalıştığım bir şeydi, çünkü en başta kendimi kaybettiğimi göremeyecek kadar safdım. Kendim için yaptığım tek şeydi—kendim için yaptığım *tek* şey—ama Gabriella'nın beni izleme şekli, bunun onun için de iyi olabileceğini düşündürdü. Bu yüzden kazadan sonra ona resim yapmayı öğrettim ve bu, kendini ifade edebileceği tek yol gibi görünüyor. Şimdi on sekiz yaşında olmasına rağmen, eski evimizde benimle yaptığı tüm resimler hala çok çocuksu. Genellikle hayvanları ve kuşları, bulutları ve yağmuru içeriyordu. Kazadan beri Gabriella'nın yüzünde nadiren duygu ifadesi beliriyor; ne düşündüğünü veya nasıl hissettiğini bilmenin gerçek bir yolu yok, ama resim yapmanın onu mutlu ettiğine inanmak istiyorum. Çok iyi olmasa bile.

Buraya gelmemin asıl sebebi kızımı görmek değildi, delirmediğimden ve gerçekten de sandığım kişi olduğumdan emin olmaktı. Onu bıraktığımız gün odasına üçümüzün - Harrison, ben ve Gabby- olduğu çerçeveli bir fotoğraf bırakmıştım. Hâlâ burada olmalı. Yani Hope Falls'daki evden bana dair tüm izler silinmiş olsa bile, Malikanede kim

olduğumu kanıtlamaya yardımcı olacak bir şey var. Eden Fox

olduğumu kanıtlayacak bir şey.

Beyazlar içindeki kadın kapıyı açıp Gabriella'nın yaşam alanının içindeki ışığı yakıyor; burası şu an bulunduğumuz

salon, banyo ve yatak odasından oluşuyor. Ama buraya

bulmak için geldiğim çerçeveli fotoğrafı göremiyorum. Hatta

onu aramayı bile unutuyorum, resimlere o kadar dalmış

durumdayım ki.

Onlardan çok fazla var.

Ve bir çocuğun yaptığı resimlere *benzemiyorlar* .

Mükemmeller. Güzeller. Korkutucu.

Çünkü hepsi Spyglass'a ait, kendine özgü kavisli çatısı ve göz gibi pencereleriyle. Cornwall'daki güzel ama tuhaf yeni

evimin sonsuz, enfes resimlerine bakakalıyorum.

Gabriella'nın hiç gitmediği bir yer. Hiç görmediği bir ev.

Beyazlar içindeki kadın beni yatak odasına götürdü ve lambayı açtı. Gabriella yatakta doğruldu. Belli ki

uyuyakalmıştı ve bizi görünce irkildi. Sanırım gece yarısı

uyandırılan çoğu insan da aynı şekilde irkilirdi. Gözleri

benden kadına doğru gidip geldi, ışığa alışmaya çalışıyormuş

gibi kırpıştı.

Beyazlar içindeki kadın ona, "Annen seni görmek için burada," diyor.

Gabriella tekrar bana baktı, sonra başını salladı.

Şaşkın ve korkmuş görünüyor.

Sonra on yıldır tek kelime bile konuşmayan kızım ağzını açıyor.

Ağzından fısıltı şeklinde çıkan kelimeler sessiz, kırılgan ve kırık dökük, sanki onları söylemek için çok büyük bir çaba

gerekiyormuş gibi, ama yine de Gabriella'nın söylediklerini

duyuyorum.

“O. Benim. Annem. Değil.”

18

KUŞ

Altı ay önce

Ben sosyal bir insan değilim ve Londra'ya geri dönmek bir rahatlama. Daireme geri döndüm. Bildiğim hayat elimden alındığından beri kendim için kurduğum hayata geri döndüm. Son birkaç günde olan her şey bir rüya gibi geliyor—hastane, miras, varlığından haberdar olmadığım büyükannem, Hope Falls gezisi, tek gecelik ilişki. Her şey biraz bunaltıcı—benim için bile—ama bu teşhisin beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Başka kimsenin ölümcül hasta olduğumu bilmesine gerek yok, bu benimle ölüm arasında bir mesele. Gerçekliğe geri dönme zamanı. İşe geri dönme zamanı. Şimdi olduğum kişiye geri dönme zamanı, o zamanki halime değil, bilmeden önceki halime. Ama önce bilmem gereken bazı şeyler var.

Pazar günü alt kattaki kitapçıdan ayrılıyorum, Cecil Court adlı küçük sokaktan yürüyorum ve gerçek Londra'ya adım

atıyorum. Randevuma geç kalmamak için endişeyle Harley

Street'e gitmek üzere siyah bir taksi çağırıyorum.

Thanatos'tan bulduğum süslü mektup, büyükannemin

ölümünün tam gününü tahmin ettiğini iddia ediyordu. Bunun

bir aldatmaca olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Ve eğer değilse -ki elbette öyle- benimkini de tahmin edip edemeyeceklerini öğrenmek istiyorum.

Resepsiyonist ismimi söylemeden önce biliyor, bu biraz rahatsız edici. Bekleme odasında oturuyorum – buna

alışmaya başlıyorum – ama burası son zamanlarda saatler

geçirdiğim NHS hastanelerinin bekleme odalarına hiç

benzemiyor. Burası Harley Street'te özel bir klinik ve

geleceğin bir parçası gibi görünüyor. Eski, yıpranmış

mobilyalar ve sürekli bir çamaşır suyu ve umutsuzluk kokusu

yerine, buradaki her şey yepyeni ve beyaz. Havada lüks bir

spa'nın sakinleştirici kokusu var ve tüm personel manken

gibi görünüyor; mükemmel saçları, kusursuz makyajları,

sanki yüzleri rötuşlanmış gibi ve bembeyaz gülümsemeleri

var.

Randevuyu dün aldım ve şimdi buradayım. Thanatos web

sitesi, şirketin adı ve telefon numarasından oluşan bir giriş sayfasından ibaretti. Hepsi bu. Kim oldukları veya ne yaptıkları hakkında hiçbir bilgi yoktu. Hiçbir şey. Numarayı aradığımda, kibar bir kadın sesi hemen üyeliğin *sadece davetiyeyle* olduğunu söyledi. Ne tür bir üyelik diye sormadım, bunun yerine Hope Falls'daki evinde bulduğum davetiyede yazılı olan büyükannemin adını verdim. Çünkü Olivia Bird benim de adım. Uzun süre bekletildim. O kadar uzun ki neredeyse telefonu kapatacaktım, ama sonra dinlemek zorunda kaldığım o rahatlatıcı müziğin yerini bir ses aldı ve yemin ederim ki telefondaki kadının gülümseyerek " *Thanatos'a hoş geldiniz"* dediğini duydum.

Bana farklı bir web adresi verdiler—bilmedikçe asla bulamayacağınız bir adres—ve çevrimiçi bir anket doldurmam istendi. Bir saat sonra beni geri aradılar, bugün için randevu teklif ettiler ve işte buradayım. Bekleme listesi yok. Bekleme yok. Büyükannemin evinde Thanatos mektubunu ilk bulduğumda sadece öfke hissettim. Bunun bir dolandırıcılık, yaşlılardan faydalanmanın ve paralarını almanın bir başka—her ne kadar karmaşık olsa da—yolu olduğundan emindim. Ama telefondaki anonim ses,

Thanatos'ta hiçbir ücret alınmadığını söyledi.

Bize zamanınızı verin, biz de size ne kadar zamanınız kaldığını söyleyelim.

Ses bunu söyledi. Hem de birden fazla kez.

Sanki bir senaryodan alınmış bir replik gibiydi.

Bekleme salonunda olsam da, bir şirketin gerçekten bir kişinin ölüm tarihini tahmin edebileceğine hala

inanmıyorum. Çocukken hayal bile edemeyeceğim şeyleri

yapabilen teknolojinin hüküm sürdüğü bir dünyada

yaşadığımızı biliyorum, ama bu çok abartılı geliyor. Hızlı bir

Google araması beni hemen yanıltıyor.

Konuyla ilgili kelimenin tam anlamıyla yüzlerce haber makalesi var. Bilim insanlarının bir kişinin ne kadar

yaşayacağını tahmin etmek için kan örnekleri ve lazer

ışınları kullandığı hikayelerden, DNA'larına dayanarak bir

kişinin ne zaman ölebileceğini "yüksek doğruluk

derecesiyle" tahmin edebilen algoritmaları içeren daha yeni

yapay zeka gelişmelerine kadar uzanıyor. Doğru bir ölüm

saati oluşturmak için yarışan birçok şirket var gibi görünse

de, internette bulduklarımın hiçbiri bir kişinin tam olarak

hangi gün öleceğini, yani ölüm tarihini tahmin edebildiğini

iddia etmiyor.

Thanatos hakkında internette çok az bilgi var, neredeyse hiç yok, ancak yakın zamanda bir gazete makalesinde

"dünyanın önde gelen ilaç teknolojisi şirketlerinden biri"

olarak tanımlandığına dair küçük bir bilgiye rastladım -

bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Online anketi

doldurup randevu alana kadar bana adres bile vermediler.

Bu yerin varlığını kanıtlayan tek şey kağıt bir davetiye ve

web sitesiydi. İkisi de şık, pahalı ve minimalist görünüyordu.

Tıpkı bu bekleme odası gibi.

"Şu anketi doldurursanız doktor sizi kısa süre içinde görecek," diye mırıldandı gülümseyen resepsiyonist, bana

bir iPad uzatarak. Genç, yirmili yaşlarının başında ve bir

haftalık maaşına denk gelen tasarım kıyafetler giymiş. Hâlâ

dolandırıcılığı çözemiyorum. Bir sürü suçluyla karşılaştım ve

o ne görünüşü ne de sesiyle bir suçluya benziyor. Ama

tanıdık *geliyor* , nedenini tam olarak açıklayamasam da. Onu

bir filmde görmüş olabilirim diye düşünüyorum, ama bu pek

olası görünmüyor. Soluk, bakımlı elindeki iPad'e bakıyorum.

“İnternetten bir şeyler doldurdum zaten—”

“Bu *ilk* anket. Bu da *ikincisi* . Hepsi sürecin bir parçası.”

Bu sözleri yavaş ve nazik bir şekilde, garip bir samimiyetle söylüyor; bu samimiyet insanı tedirgin ediyor. Dişleri göz kamaştırıcı beyazlıkta ve tıpkı vücudunun geri kalanı gibi kusursuz. iPad'i alıp bir sonraki soru setini yanıtlamaya başlarken toplamda kaç anket olacağını merak ediyorum. Soruların bazıları geçen seferkiyle aynı, neredeyse bir test gibi.

Anket temel bilgilerle başlıyor: isim, adres, yaş, cinsiyet, kilo, boy. Ardından beklemediğim ve cevaplamaktan rahatsızlık duyduğum bazı sorular geliyor:

Lütfen yıllık gelirinizi belirtin.*

Bilinen tüm aile üyelerinin adlarını ve doğum tarihlerini listeleyin.*

Tüm sosyal medya hesaplarınız aşağıda belirtilmelidir.*

Geçmişteki ve mevcut tüm e-posta adreslerinizin aşağıda belirtilmesi zorunludur.*

Tüm sorular sürecin bir parçasıdır.

*İstenen bilgilerin herhangi birinin açıklanmaması süreci sonlandırır.

Dijital anketin bir sonraki sayfasına geçtiğimde,

evet/hayır seçenekleriyle uzun bir soru listesi görüyorum. Devam etmek istiyorsam hepsine evet demem gerektiği açıkça belli.

Evime ve üzerimde taşıdığım tüm elektronik cihazlarıma Thanatos uygulamasını yüklemeyi kabul ediyorum. **Evet** /Hayır.

Thanatos'un bana ve yakın aile üyelerime ait tüm önceki tıbbi kayıtlara erişmesine izin vermeyi kabul ediyorum. **Evet** /Hayır

Bu hizmet için herhangi bir ücret ödemem gerekmeyeceğini anlıyorum, ancak uygun aday olarak seçilmem durumunda gizlilik sözleşmesi imzalayacağım. **Evet** /Hayır.

Liste uzayıp gidiyor, sayfalarca. Hepsini yeterince doğru cevaplarla dolduruyorum, sonra iPad'i fazla mükemmel

resepsiyoniste geri veriyorum.

"Teşekkür ederim, harika görünüyor," diyor, sanki ona muhteşem bir pasta pişirmişim gibi ışıl ışıl parlayarak.

"Şimdi sadece parmak izlerinizi taramam gerekiyor."

Masadan biraz geriye doğru bir adım atıyorum. "Neden?"

"Bunların hepsi sürecin bir parçası," diyor yine, tıpkı bir robot gibi. "Tüm müşterilerimizin doktorla görüşmeden önce

bu adımları tamamlaması gerekiyor."

Mesleğimde parmak izi taramasından kaçınmak en

iyisidir. Aklım hızla çalışıyor ve bunun neden *sürecin bir*

parçası olduğunu merak ediyorum.

"Bir kişinin parmak izleri ne zaman öleceğini tahmin edebilir mi?" diye soruyorum.

Tekrar gülümsüyor. "Doktorla görüştüğünüzde her şey size açıklanacak ve o zaman aklınıza takılan tüm soruları

memnuniyetle yanıtlayacaklar. Eğer ayrılmak isterseniz,

elbette kalmak zorunda değilsiniz."

Sözsüz tehdit gözümden kaçmadı. Başka seçeneğim

olmadığı için her iki elimdeki parmaklarımı ve

başparmaklarımı taramasına izin verdim. "Lütfen tüm

eşyalarınızı -elektronik cihazlar ve tüm telefonlar dahil-

sağlanan dolaba bırakın," dedi sonrasında. "Ardından dokuz numaralı odaya geçebilirsiniz, orada doktor sizi bekliyor olacak." Ekrana tekrar baktığı anda gülümsemesi kayboldu.

Doktor doktora benzemiyor. Sesi de doktora benzemiyor.

Yüzü garip bir şekilde tanıdık geliyor—tıpkı resepsiyonist gibi

—ama onu daha önce nerede gördüğümden emin değilim.

Ayrıca biraz fazla gülümsüyor ve sanırım bu şirkette

gülümsemek zorunlu hale geldi.

"Merhaba, ben doktorum," diyor.

Tahminimce gerçek adını bilmemi isteseydi söylerdi.

Genç, en azından benden daha genç ve üzerindeki her şey pahalı ve yepyeni görünüyor; gömlek, dar kesim yelek, parlak, sivri uçlu deri ayakkabılar. İçinde bulunduğumuz oda, dekorasyondan yoksun beyaz bir kutu. İki beyaz döner koltuk, beyaz bir masa ve gizli bir kamera var. Beni filme almayı planlıyor gibi görünüyorlar.

"Bunun için endişelenme," diyor, ona baktığımı fark edince. "Böylece sohbet ederken not almak zorunda kalmam. Bana kendi kelimelerinle neden ne zaman öleceğini bilmek istediğini anlatır mısın?" diye soruyor, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Ben cevap vermeye başlamadan önce başını sallamaya başlıyor, sanki benden kelimeleri çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

“Bana şu teşhis konuldu—”

"Evet, okudum," diyor, sanki beni acele ettiriyormuş gibi. "Ama bitiş tarihini neden bilmek istiyorsun?"

" *İşten ayrılma tarihim* ?"

"Özür dilerim, biz ona böyle diyoruz. Ölüm tarihiniz?"

Vay canına. Doğrudan konuya girdin o zaman. Sanırım bu da sürecin bir parçası.

"Sanırım hazırlıklarımı yapabilirim. Sevdiklerime veda edebilirim."

Başını salladı ve doğru cevabı verdiğimi düşündüm. Ama sonra kaşlarını çattı. "Aslında hiç sevdiğin kimse yok, değil mi?"

Bu ne biçim bir rezalet?

Sözleri bir soru değil, bir açıklama niteliğindeydi.

Ona bakakaldım, dilim tutuldu, bunu bana söylediğini hayal etmiş olmalıyım diye düşündüm.

Gülümsüyor. “Tabii ki köpeğiniz hariç; Pazar gününü sevdiğinizi anlıyoruz. Sizi çok iyi tanıyoruz ve sizin hakkınızda bildiklerimizden yola çıkarak, birinin yalan söylediğini anlayabiliyorsunuz, bu yüzden kendinizin yalan söylemesi bize garip geliyor. Sadece, ortalamanın üzerinde bir IQ'ya sahip zeki bir insansınız. Çocukken aldığınız puanlar üstün zekâya işaret ediyor…”

Çocukluk dönemimdeki zekâ puanımı nereden biliyor?

“…Aynı şey iş hayatınızdaki başarı geçmişiniz için de geçerli.”

Onlara ne iş yaptığımı asla bilerek söylemedim.

Ayağa kalkmaya başlıyorum. "Sanırım şimdi ayrılmak istiyorum—"

"Lütfen otur, Birdy. Sana böyle seslenebilir miyim?"

“Senin—”

“Annenizin intihar etmeden önce küçükken size Birdy diye seslendiğini ve Olivia yerine Birdy diye çağrılmayı

tercih ettiğinizi biliyoruz. Ve sizin gibi bir teşhisle,

muhtemelen çok geçmeden öleceğinizi bildiğinizi de

biliyoruz.” Duyarsızlığı beni sessizliğe büründürüyor. “Göz

bebekleriniz biraz büyüdü, bu yüzden sizi üzdüğümü

görüyorum ve bunun için özür dilerim. Verdiğiniz bilgilere

dayanarak tahmin ettiğimizden biraz daha yüksek bir

duygusal tepki seviyeniz var. Sizi daha fazla

endişelendirmek niyetinde değiliz, ancak katı kurallarımızı

ve kontrol mekanizmalarına duyulan ihtiyacı

anlayabileceğinizi umuyorum. Anlamaya çalıştığım şey şu:

Size tam olarak öleceğiniz tarihi söylersek, bu bilgiyle ne

yapacaksınız?”

"Ne zaman olacağını tahmin edebileceğinizi nasıl iddia edebiliyorsunuz anlamıyorum..."

“ *Bunu nasıl yapacağımızı* bilmene gerek yok, Birdy. Bu bizim işimiz. Biz sadece müşterilerimiz için en iyisini

istiyoruz ve rolünü ve sorumluluğunu ciddiye alan, son

derece etik bir şirketiz. Eğer sana öleceğin tarihi söylemek

sana ek acı veya endişe verecekse, bunu asla

yapmayacağız.”

Eğer bu bir oyunsa, hem de çok iyi bir oyun.

Oyuncu *mu* ? Onu bu yüzden mi tanıyorum?

Bir şey söylememi bekliyor ve gerçeği söylemek en iyi seçenek gibi geliyor.

"Bunu bilmek istiyorum çünkü çok geç olmadan görmem

gereken biri var."

Uzun süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor.

Ancak o zaman taktığı kulaklığı fark ediyorum.

"Güzel," diyor, sanki bir sınavı geçmişim gibi. "Birazdan döneceğim."

Odayı terk ediyor ve "biraz bekleyin" sözü neredeyse bir saat sürüyor gibi geliyor. Emin olamıyorum çünkü saatimi ve

telefonumu dolaba bırakmamı istediler ve odada saat yok.

Ben hiç sabırlı bir insan olmadım, bu yüzden beni bekletmek

için çok uzun bir süre gibi gelen bekleyişin ardından ayağa

kalkıp kapıya doğru yürüyorum. Kapı koluna uzanır uzanmaz

kapı açılıyor, sanki biri beni bütün zaman boyunca izlemiş

gibi.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim,” diyor doktor. “Bu hemşire. Birkaç test yapacak, kan testiyle başlayacak,

sakıncası yoksa?” Sanırım hala isim vermeden konuşuyoruz.

Hemşire, resepsiyondaki meslektaşı gibi, sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyor. “Lütfen oturun, uzun sürmeyecek.”

Tüvit ceketimi çıkarıyorum, gömleğimin kolunu sıyırıyorum ve isteksizce tekrar oturuyorum. Hemşire gülümsüyor, kolumun üst kısmına turnike sarıyor, tekrar gülümsüyor ve sonra bir iğne batırıyor. İğnelerle hiç aram iyi olmadığı için arkamı dönüyorum. Doktor karşımda beyaz sandalyeye oturuyor ve ben sormadan önce bir sonraki sorumu cevaplıyor. “Testlerimiz bir kan örneği, birkaç tırnak kesimi (mini bir manikür gibi düşünün) ve ardından bir tarama içeriyor; bu, hastanede yaptırdığınız MR'a çok benzer hissettirecek, ancak farklı bir şekilde çalışıyor. Sonra sadece biraz deri ve saç örneği almam gerekiyor. Hepsi sürecin bir parçası.” Hemşireye geri dönüyorum ve üçüncü küçük bir tüpü kanımla doldurduğunu görüyorum. Görünüşe göre oldukça fazla kana ihtiyaçları var.

“Peki. Bu testleri yaptıktan sonra ne olacak?” diye soruyorum.

Doktor gülümsedi. "Öyleyse sizinle iletişime geçeceğiz."

★ ★ ★

Mektup ertesi gün geldi.

Pul yok. Elden teslim edildi.

Tıpkı büyükannemin aldığı o şık siyah zarfa benziyor, pahalı görünümlü karton üzerine altın yaldızlı harfler

basılmış. Ama bu sefer ön yüzdeki isim gerçekten benim.

Açmaya başlarken ellerim biraz titriyor. Benim durumumda

olan ve bu aşamada teşhis konulan kişiler bazen bir yıl, belki

iki yıl daha yaşayabiliyor. Ya da altı ay içinde ölüyorlar.

Teşhis, son tarihi olmayan bir ölüm cezasıydı. Bu bana daha

doğru bir zaman dilimi verebilir ya da her şey saçmalık

olabilir. İlaç şirketleri ve sözleşme imzalamak ve para

kazanmak için ne kadar ileri gidebilecekleri konusunda

yeterince bilgi sahibiyim. Çok para. Ve genellikle insanlar en

çaresiz ve en savunmasız oldukları zamanlarda,

açgözlülüklerini tatmin etmek için umutsuzluktan beslenen

dev şirketlerin kurbanı oluyorlar. Ama sözde bir ilaç teknolojisi şirketi olan Thanatos, benden hala bir kuruş bile istemedi. Beni hemen bir doktora davet ettiler ve sonuçları bile beklememi sağlamadılar. Şüpheci yapım gereği, iddia

ettikleri şeyi gerçekten yapabileceklerine inanmaya

başlıyorum: bir kişinin ölüm tarihini doğru bir şekilde tahmin

etmek. Eğer yapamıyorlarsa, çok detaylı bir aldatmaca ve

hizmetleri için ücret almadıkları göz önüne alındığında,

bundan ne elde ettiklerini anlayamıyorum.

Sunday yanıma, kanepeye atladı ve başını kucağıma koydu. İkimiz de içinde ne olabileceğinden korkuyormuş gibi

elimdeki zarfa bakakaldık. Zarfı açtım ve dikkatlice mektubu

çıkardım. Gözlerim önce ölüm tarihine koştu elbette, ama

sonra altındaki yazıları birkaç kez okudum, sanki onları tam

olarak anlayamıyormuş gibi.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz…

Hepimizin son günümüzün ne zaman olacağını bilme hakkı var.

Artık ölene kadar her gün en iyi hayatınızı yaşayabilir ve gönül rahatlığıyla tüm planlarınızı yapabilirsiniz.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Ölüm gününüz kutlu olsun.

Doktorun " *ölüm tarihim"* dediği anı görmek beni çok üzüyor.

Belki de kimse kendi ölüm tarihini bilmemeli.

Belki de hepimizin sonsuza dek yaşayabileceğimizi hayal etmesine izin verilmelidir.

Ama aklı başında kim sonsuza dek yaşamak ister ki?

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

19

EDEN

30 Ekim

Ne yapacağımı bilmiyorum.

“O. Benim. Annem. Değil.”

Gabriella, gözleri kocaman ve vahşi bir halde, yatakta hayalet gibi doğrulmuş bir şekilde kelimeleri tekrar fısıldadı.

Sonra çığlık atmak için ağzını açtı ve boğuk bir ses çıktı. *On yıldır* tek kelime etmemişti, şimdi de Malikanede yaşamaya başladıktan sadece altı ay sonra *bunu yapıyordu* . Beyaz elbiseli kadın ona dehşetle baktı, sonra bana döndü ve ardından kızı teselli etmeye çalıştı.

Neler olup bittiğini anlamıyorum.

Ben delirdim mi?

Belki de kendimi sandığım kişi değilim.

Ama eğer ben ben değilsem, ben kimim?

Kızım on yıldır konuşmuyor, gülmüyor, ağlamıyor ya da kaşlarını çatmıyor. Ama odadaki diğer kadın bakmadığında,

Gabriella yüzünü bana çevirip yavaşça gülümsüyor. Bu

gördüğüm en ürkütücü şey.

Nefes alamıyorum, kalbim çok hızlı atıyor ve sanki biri göğsüme bastırıyor gibi hissediyorum. Oda sallanıyor gibi

geliyor ve dengemi kaybedip kapıya doğru sendeliyorum.

Çıkış yolu arıyorum. Her şey çok fazla, *o* çok fazla—her zaman öyleydi—ve artık dayanamıyorum. Eskiden onu severdim ama şimdi ondan *nefret* ediyorum. Keşke hiç

doğmasaydı. Bunlar hiçbir annenin aklından geçmemesi

gereken düşünceler ve her zaman olduğu gibi, bu

düşünceler kısa sürede suçluluk duygusuna dönüşüyor. İyi

bir ebeveyn olmakla iyi bir insan olmak aynı şey değil ve

ikisini birden olmaya çalışmaktan çok yoruldum.

Gabriella'nın odasından fırlıyorum. Spyglass'ın mükemmel resimlerinin yanından koşarak geçiyorum,

koridordan ilerliyorum ve sarmal merdivenlere doğru

koşuyorum. Beyaz elbiseli kadın arkamdan sesleniyor ama

durmuyorum, geri dönmüyorum, cevap veremiyorum.

Sadece buradan çıkmam gerekiyor. Kendim de dahil

kimseye güvenemezmişim gibi hissediyorum.

Merdivenlerden aşağı aceleyle inerken, Malikanenin koridorundaki büyük duvar saati gece yarısını çalmaya başlıyor ve bu korkunç günün nihayet bittiğine dair tuhaf bir rahatlama hissediyorum. Ama sorunlarım geride kalmadı, şimdi onlarla çevriliyim. Kendimi arabamın içine kilitliyorum. Motoru çalıştırıp direksiyonu kavradığımda ellerim titriyor. Dar köy yollarından, karanlıkta Blackmoor'un içinden geçerek olabildiğince hızlı ve uzağa sürüyorum. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, neredeyse görmeyi imkansız hale getiriyor ama kenara çekmiyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim ve başvuracak kimsem kalmadı.

Uçsuz bucaksız, vahşi bozkırda kıvrılan yollar, gecenin bu saatinde sessiz ve bomboş. Korkmuş ve bitkinim ve araba alışılmadık bir ses çıkardığında paniğe kapılıyorum. Gösterge paneline bakıyorum ve daha önce görmezden geldiğim kırmızı uyarı ışığını görüyorum. Range Rover kendi kendine kontrolü ele alıyor ve yavaşlamaya başlıyor. Beni elektrikli araç almaya ikna ettiği için Harrison'a lanet olsun. Şarjı

bitmiş ve zamanım tükenmiş. Hız göstergesi yavaşça azalıyor ve sonunda duruyorum. Araba kendi kendine kapanıyor ve karanlıkta oturuyorum. Burada sokak lambası

yok. Hiçbir şey göremiyorum.

Blackmoor Milli Parkı'nda bir yerdeyim ama nerede olduğumu bilmiyorum. Gece yarısı. Hava soğuk. Zifiri

karanlık. Telefonum yok, yardım çağıramıyorum. Arabadan

inmeye cesaret edemiyorum; kilometrelerce hiçbir şey ve

kimse yok, hangi yöne yürüyeceğimi bile bilmiyorum ve beni

sıcak tutacak bir montum bile yok. Daha önce evden aldığım

çantayı buluyorum ama içinde yıldızlarla kaplı kaşmir

kazaktan başka işe yarar bir şey yok. Soğukla mücadele

etmek için giyiyorum ama pek bir rahatlık sağlamıyor.

Sıkışıp kaldım, kapana kısıldım ve korkuyorum. Ağlıyorum.

Gerçekten ağlıyorum. Ve gözlerimi kapatıp başımı

direksiyona yasladığımda, bir şekilde uyuyakalıyorum.

★ ★ ★

Telefonun çalması beni uyandırıyor.

İlk başta nerede olduğumu bilmiyorum. O kadar

üşüyorum ki canım acıyor ve gözlerimi açtığımda arabanın

içinde kendi nefesimin buharını görüyorum. Buz gibi soğuk.

Bir saniye boyunca tamamen hareketsiz oturuyorum, zil sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Ses torpido gözünden geliyor. Dün gece evi aradığımda telefonumu hiçbir yerde bulamadım; eğer yanımda olsaydı, eminim ki arayabileceğim *biri* rehberimde olurdu. Kim olduğumu doğrulayabilecek biri, çünkü ben bile kendimden şüphe etmeye başladım. Ama torpido gözünü açtığımda bulduğum şey telefonum değil. Gördüğüm telefon şeffaf bir plastik poşetin içinde. Ucuz ve basit görünüyor ve tanımıyorum.

Telefon tekrar çalıyor ve ekranda ARAYAN KİMLİĞİ YOK yazıyor.

Cevap verdiğimde, arayan kişi telefonu kapatıyor. Ekrana bakıyorum ve bir mesaj geldiğinde neredeyse telefonu düşürüyorum.

> Eden, her şey yoluna girecek. Gün doğarken özel yerimize gel. Ben orada olacağım. Seni çok seviyorum. x

Ev aldığımızda Harri'nin bana verdiği anahtarlığı

çıkarıyorum. Önünde adım, diğer tarafında ise " *Seni aya kadar ve geri seviyorum"* yazısı kazınmış. Bunu bana Hope Şelaleleri'ne bakan uçurumların tepesindeki şampanyalı piknik sırasında vermişti. Köye adını veren şelalenin yanında. Şu an nerede olduğumu bilmiyorum—ulusal parkın bir yerinde olduğum dışında—ama Harri'nin benimle nerede buluşmak istediğini biliyorum. Arabayı çalıştırmayı deniyorum ama tabii ki çalışmıyor, bu yüzden paniklemeye başlıyorum.

Ön camdan dışarı bakıyorum ve şafak *söktüğünü* görüyorum. Karanlık ufukta ince bir ışık çizgisi var, ama bu nerede olduğumu nihayet görebilmem için yeterli. Hope Falls uzakta, en fazla bir mil ötede görünüyor. Çok yakındım, ama o kadar kaybolmuştum ki bunu fark etmedim. Telefonu kapıyorum, arabadan iniyorum ve koşmaya başlıyorum. Tepeden aşağı ve ıssız köy yollarından, Hope Falls'a ve denize doğru. Dün gece ilk sergimin olması gereken Saltwater Galerisi'nin yanından koşuyorum. The Smuggler's Inn ve Driftwood Café'nin yanından koşuyorum. Her şey mükemmel derecede sakin, durgun ve sessiz. Çok sessiz.

Sessizlik yükselen gelgit gibi kabarıyor ve beni

boğabileceğini biliyorum. O kadar yorgunum ki doğru

düzgün düşünemiyorum, ama Harrison'ı tekrar görünce

iyileşeceğim. Sadece beni hala sevdiğini bilmem gerekiyor. Gün doğarken buluşmamızı söyledi ve umarım çok geç kalmamışımdır.

Kiliseye ulaştım ve kıyı yolundan kayalıklara doğru koşmaya başladım. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adamın

yanından geçtim, ama bu erken saatte etrafta başka kimse

yoktu. Köyden uzaklaştıkça denizin sesi daha da

yükseliyordu. Kafamın içindeki düşünceler de çok

gürültülüydü ve normalde onları susturmanın tek yolu

koşmaktı, ama bugün değil.

Son yirmi dört saatten sonra Harrison'a gerçekten güvenebilir miyim?

Başka seçeneğim yok.

Başka kimseye başvuracak kimsem yok, gidecek başka bir yerim de yok.

Ve her şeye rağmen, onu hâlâ seviyorum.

Uçurumun tepesine vardığımda Harrison orada yoktu.

Tepede koştuktan sonra çok ısındım, bu yüzden yıldızlarla süslü güzel kaşmir kazağımı çıkarıp yere attım. Sonra

nefesimi toplamaya çalıştım ama nefesim bir türlü

toparlanmak istemedi.

Arabada bulduğum telefonu çıkarıyorum ama burada sinyal yok, bu yüzden onu bulduğum çantaya geri koyup cebime atıyorum. Sonra kocamı beklerken uçurumun kenarında durup, öfkeli denize ve aşağıdaki kayalara çarpan dev dalgalara bakıyorum ve hayatımın nasıl ve neden bu şekilde altüst olduğunu merak ediyorum.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi.

Bunu düzeltmenin bir yolu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Kırılan kalplerin iyileşebileceğini hatırlatıyorum kendime. Ama belki de asla kaçamayacağımız bazı gerçekler vardır. Geçmiş, hayatımız boyunca bizi takip eden, asla tamamen gözden kaybolmayan, korkmayı unutacak kadar uzaklaşmayan bir sapık gibidir. Ve suçluluk duygusu, eğer sizi yakalamasına izin verirseniz her şeyi çalacak bir hırsızdır.

İntihar yardım hattı posterini fark edip uçurum kenarından geri çekildim. Bu kadar yakın durduğum için aptalım, kayıp düşüp ölebilirdim. Belki de buraya gelmekle tamamen aptaldım; Harri'ye şimdi nasıl güvenebilirim ki? Delirmiş olmalıyım. Burada buluşmamalıyız. Daha kalabalık bir yerde, *güvenli* bir yerde buluşmalıyız.

Tam çıkmak üzereyken arkamdaki yolda birinin sesini duydum.

Bundan kısa bir süre sonra bir şelaleden aşağı düşüyorum. Vücudum kıvrılıp bükülüyor ve savruluyor, ta ki uçurumun dibindeki kayalara çarpana kadar. Acı çok şiddetli ama bir saniyeden az sürüyor. Eğer biri *"Hiçbir şey hissetmedi"* derse yanılıyor.

Ölmek üzereyken hayatımda hissettiğim her şeyi hissettim.

Ölmeden önce aklımdan geçen son düşünce beni şaşırtıyor:

Gerçek aşk öldürür.

20

HARRISON

31 Ekim

Alt kattaki kapıya birinin vurmasıyla uyanıyorum. Nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniye sürüyor—Londra'daki daire mi yoksa birkaç hafta önce taşındığımız Cornwall köyü mü—değişikliklerden hiç hoşlanmadım. Henüz erken, hava hala karanlık, ama yorgun gözlerim ışığa alışıyor ve karımın yakın zamanda dekore ettiği yatak odasını tanıyorum. Spyglass asla *hayalimdeki* ev değildi—uçurumun içine inşa edilmiş eski ve ürkütücü göründüğünü hep düşünmüştüm—ama Eden onu *çok seviyor* . Bazen bu evi benden daha çok sevip sevmediğini merak ediyorum.

Dışarıdaki kişi tekrar kapıyı çalıyor.

Son günlerde içki içtiğimde her zaman olduğu gibi başım ağrıyor. Hope Falls'daki sanat galerisi ve Eden'in sergisi

aklıma geliyor ve sanırım çok fazla Malbec içmişim.

Otomatik olarak yanımda boş olan yatağa uzanıyorum,

sonra da üzerinde yatılmamış olan yastığı fark ediyorum.

Kapı çalma sesi yeniden başlıyor, bu sefer daha yüksek, daha ısrarcı.

Her kim olursa olsun, belli ki ortadan kaybolmayacak.

Oturuyorum, kalkıyorum ve yatak odası önce eğiliyor, sonra bulanıklaşıyor. Sanki her şey odak dışı. Sanki en kötü akşamdan kalma hali gibi, oysa *o kadar da* fazla içmedim.

Gözlüklerimi taktım. Kafamdaki karışıklığı gidermeye yardımcı olmuyorlar ama kıyafetlerimle uyuduğumu

görebiliyorum. Bu garip. Şimdi düşününce, dün gece yatağa

nasıl girdiğimi aslında hatırlamıyorum. Gerçekten kendimde

değilmişim. Aşağıdaki kişi tekrar kapıyı çalınca içimde bir

şey koptu ve odadan fırlayıp merdivenlerden aşağı indim,

beni uyandıran kim olursa olsun akşamdan kalma halimi

ondan çıkarmaya hazırdım. Kapıyı açtım ve sertçe ittim.

Dünkü genç polis memurunu kapımın önünde görünce,

önceden hazırladığım tüm öfkeli sözler geri çekildi.

Çavuş Carter dün gece karımın sergisinden önce

buradaydı, sonra da evimizin soyulduğunu fark ettiğimizde

tekrar geldi, ama bugün farklı görünüyor. Sanki bir gecede

yaşlanmış gibi. Hala bir çocuk ve bu kadar genç ve

deneyimsiz birini ciddiye almak zor; kızımdan sadece birkaç

yaş büyük olabilir.

"İçeri girebilir miyim?"

Cevap vermeden kenara çekiliyorum, evimize girmeniz için sessiz bir davet bu.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum, zaten yolunda olmadığını biliyorum. Eğer yolunda olsaydı, burada olmazdı.

Onu mutfağa götürüyorum. Cam kırıkları süpürülmüş ama

arka kapı tahtalarla kapatılmış. Dün gece galerideyken

birinin içeri girip yeri yağmaladığını hatırlatıyor. Belki de

mesele bu.

“Kahve ister misiniz? Ben kendime de bir tane yapıyorum zaten—”

"Hayır, teşekkür ederim," diyor. "Eşinizi en son ne zaman gördünüz?"

Durup ona doğru döndüm. Zor bir soru değildi, ama cevap vermeden önce tereddüt ettim. Bunun başlıca sebebi, *neden* sorduğunu anlamaya çalışırken zihnimin aşırı derecede çalışmasıydı.

“Dün gece sen buradayken... Herkes gittikten sonra galeri sahibiyle bir içki içmek için kalmasaydık, bunu yapanı

suçüstü yakalayabilirdik diye düşünüyorum. Sen gittikten

sonra birkaç kadeh daha içtik, sonra yattık. Ya da en azından

ben yattım. Sanırım Eden serginin etkisinden hala

kurtulamamıştı, bu yüzden biraz daha geç saate kadar

ayakta kaldı…”

Karım nerede?

Soruyu sesli sormuyorum ama cevabı öğrenme isteğim giderek artıyor. Sürekli onun odaya girmesini bekliyorum.

“İtiraf etmeliyim ki Eden'in şu an nerede olduğunu bilmiyorum. Kapıyı çalmanız beni uyandırdı. Bazen koşuya

çıkmak için ortadan kayboluyor—”

“Bunu söylemenin kolay bir yolu yok,” diye sözümü kesti genç polis memuru ve kanım donmuş gibi geldi. “Üzgünüm

ama size şunu bildirmek zorundayım ki, karınızın tarifine

uyan bir kadın bu sabah köpeğini gezdiren bir adam

tarafından kayalıklara doğru koşarken görüldü. Adam,

kadının dalgın ve üzgün göründüğünü, ağladığı belli

olduğunu söyledi. Geri dönerken, şelalenin yakınında terk

edilmiş bazı kıyafetler buldu.” Yerel intihar yerinden

bahsediyor ama bana bunu neden anlattığından hala emin

değilim.

Ya da belki de bilmek istemiyorum.

"Bunu tanıyor musunuz?" diye soruyor ve telefonunda yıldızlarla kaplı açık gri bir kazağın fotoğrafını gösteriyor.

“Burası Eden'in.” Cevabım o kadar kısık ki, duyduğuna şaşırdım.

"Emin misiniz?"

"Evet. Bunu onun için aldım."

“Sahil yolundaki kayalıkların yanında bulundu,” diyor, sonra sanki benim boşlukları doldurmamı bekliyormuş gibi duraklıyor. Doldurmak istemiyorum. Aramızda, söylenmemiş

sözlerin sahipsiz bir bölgesi gibi rahatsız edici bir sessizlik oluşuyor. Sonra o bana bakıyor, ben de ona bakıyorum,

ikimiz de düşündüğümüz ama söylemediğimiz şeyleri

anlamaya çalışıyoruz. Önce ben göz kırpıyorum.

"Yani eşim intihar mı etti?"

“Hayır. Henüz hiçbir şeyden emin olamayız,” diyor bana, ama yüz ifadesi farklı bir şey söylüyor. “Mülkünüze hırsız

girdiğini ve dün gece arabasının çalındığını biliyoruz—”

"Eden gibi davranan o kadın... *Onu* buldunuz mu? Arabayı buldunuz mu?"

"HAYIR."

“Bu bir hata olmalı. Karım dün gece buradaydı—” diye söze başlıyorum, sonra da Eden'i çılgınca aramaya

koyuluyorum. Hiçbir açıklama yapmadan mutfaktan çıkıp alt

kattaki her odayı arıyorum. Onu orada bulamayınca yukarı

koşup aynı şeyi yapıyorum. Aramayı yatak odamızda

sonlandırıyorum, yatağın onun tarafında kesinlikle

yatılmamış. Komodinin üzerindeki cep telefonumu kapıp

sabırsızca parmağımla ekrana dokunuyorum, son aramalarımı bulup Eden'i arıyorum. Sonraki birkaç saniyede bir sürü duygu yaşıyorum, uzaktan bir telefon sesi duyuyorum. Sesi takip edip eski merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki neredeyse düşüyorum—en üst basamak diğerlerinden daha büyük ve korkunç bir düşme tehlikesi. Polis memurunun beklediği mutfağa geri dönüyorum. Zil sesi durmuş, bu yüzden karımın numarasını tekrar arıyorum. Ses kesinlikle bu odadan geliyor. Sesi, polis memurunun durduğu yerin yanındaki bir mutfak çekmecesine kadar takip ediyorum. Çekmeceyi hızla açtım ve işte orada, en arkada, Eden'in telefonu duruyordu. Ne garip bir yerdi burası.

Dile getirilmeyen soru artık çok yüksek sesle duyuluyor.

"Karım öldü mü?" diye soruyorum.

"Henüz çok erken—"

“Saçmalığa tahammülüm yok, lütfen yapmayın. Karım öldü mü?”

"Çok üzgünüm. Sanırım öyle olabilir."

21

KUŞ

31 Ekim

Sanırım hayatımda nihayet başarılı olmaya başladım. Hope Falls'taki pub'ın üst katındaki bir odayı kiralamak şaşırtıcı derecede kolay ve ucuzdu. Yılın bu zamanında, turistler olmadan, burası adeta bir hayalet kasaba gibiydi; çocukluğumda hatırladığım o hareketli ve canlı köyden çok farklıydı. The Smuggler's Inn'deki her oda müsaitti ve istediğimi seçebildim. Koridorun sonundaki, bardan ve diğer boş odalardan en uzakta olan, limana ve muhteşem deniz manzarasına sahip odayı seçtim. Sessiz. Huzurlu. Özel. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Londra'daki patronum istifa etmek istediğimi söylediğimde şok oldu. Ona gerçek nedeni söylemedim.

Kimseye hasta olduğumu söylemedim; bunun bir anlamı

yok. Sempatilerine ihtiyacım yok, istemiyorum da. İnsanlar *özürleri* Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi dağıtıyor ve çok fazla özür yutmak insanı hasta edebilir. İnsanlar keder vampirleridir. Sadece kederinizi emmek, korkunuzdan beslenmek ve başarısızlıklarınızdan ziyafet çekmek isterler. Bu, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar. Benim ihtiyacım olan şey, kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek ve bunu da hikayemin başladığı yere, Hope Falls'a geri dönerek yapıyorum.

Burada olmak, kendi geçmişime turist gibi bir his veriyor. Burada doğdum ve sanki burası beni geri çağırıyor gibi.

Ya da belki de *odur* .

Artık öleceğimi bildiğime göre, annemin mezarını ziyaret edip onunla hayattayken hiç yapmadığım şekilde konuşmak istiyorum. Babamı hiç tanımadım—adını bile söylemedi—bu yüzden sahip olduğum tek şey oydu. Yıllarca beni terk ettiği için ondan nefret ettim ve şimdi onu her zamankinden daha çok özlüyorum. Nefret ve affetme arasında bir yerde sıkışıp kaldım ve bunu anladığımı iddia etmiyorum. Bazı insanlar hayatınızda iz bırakır, bazıları ise leke.

Annem bana en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etti.

Bu ne kadar affedilemez bir şey.

Geçmişi çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Anılarımı kurcalamak sadece hayal kırıklığı yaratan pişmanlık ve hata

kırıntılarıyla sonuçlanıyor gibi görünüyor. Çok fazla yanlış

yola saptım ama hayatımı tekrar rayına oturtmak için asla

geç değil. Gerekli tüm düzenlemeleri yapmak birkaç ay

sürdü, ama hazır olduğumda her şey oldukça hızlı

gerçekleşti. Son birkaç haftada işimden ayrıldım,

Londra'daki dairemi sattım, neredeyse tüm eşyalarımı -hatta

kıymetli kitaplarımı bile; öldükten sonra onları yanımda

götüremem- dağıttım, sonra tek bir bavul hazırlayıp Sunday

ile buraya taşındım. Thanatos'a göre, hayatımda bazı

değişiklikler yapmak için tam zamanım vardı, bu yüzden de

bunu yapıyorum. Bugün hayatımın sonunun ilk günü ve

bunu iyi bir son yapmayı planlıyorum.

Duş alıp giyiniyorum—her zamanki gibi beyaz gömlek, tüvit ceket ve dar kot pantolonumu giyiyorum çünkü bazı

şeyler asla değişmez—sonra ayakkabılarımı parlatıp,

bağcıklarını mükemmel fiyonklar halinde bağlıyorum. Gözlüklerimi takıp, yansımama bakıyorum, başımı sağa sola çeviriyorum ve örgülerimin mükemmel simetrik olduğunu

görüyorum. Hazırım.

Henüz biraz erken, bu yüzden yanımda Sunday ile birlikte köye doğru yürüyorum. Sahil yolundan ilerliyoruz, deniz

bugün vahşi, dalgalı ve gürültülü. Kendinizden daha güçlü

bir şeyle çevrili olmanın sakinleştirici bir yanı var ve

okyanusa bu kadar yakın olmak beni canlı hissettiriyor.

Benden daha yüksek dev dalgalar, limanın güçlü granit

duvarlarına çarpıyor ve ufukta bir fırtına görüyorum.

Köşedeki Driftwood Café'ye uğruyorum, tek müşteri benim

ve iki fincan kahve sipariş ediyorum. Mekan sanki en son

yetmişlerde dekore edilmiş gibi görünüyor ve oyulmuş

balkabakları ve Cadılar Bayramı süsleriyle dolu.

"Dekorasyonları çok beğendim," diyorum içtenlikle.

Cadılar Bayramı her zaman en sevdiğim bayram olmuştur.

"Dövmenizi beğendim," diye yanıtlıyor tezgahın arkasında duran yaşlı kadın, para üstümü verirken. Kalın bir

Cornwall aksanı var, bu da bana çocukluğumu hatırlatıyor.

Ona teşekkür edip elimdeki kırlangıç dövmesine bakıyorum;

bazı kuşların yuvalarından çok uzaklara uçtuğunu ama

sonunda geri döndüğünü hatırlatıyor. Kırlangıçlar bu kıyıları

terk etmek zorunda oldukları için ve zamanla doğdukları

yere ancak güvenli olduğunda geri dönmeyi öğrendikleri için

terk ediyorlar. Bunu birçok yönden anlayabiliyorum.

"Hope Falls'ta Cadılar Bayramı'na hazır olan tek yer sizsiniz gibi görünüyor," diyorum, balkabağı çeşitlerine

hayranlıkla bakarak.

Kafe sahibi sırıtarak, “Köydeki çoğu insan sadece Ölüler Günü'nü kutluyor. Bu yerel bir gelenek. Ama benim yaşımda

her bayram kutlanmaya değer,” diyor gözlerinde bir

parıltıyla.

Yüzüme gülümsemesini söylüyorum ve kahvemi

alıyorum. Sonra oradan hızla çıkıp, kaldırım taşlı sokaklarda, güzel pastel renkli sıra evlerin yanından geçerek, yolun sonundaki mavi kapılı küçük kulübeye doğru yürüyorum.

Eski moda polis karakolu tabelası olmasaydı, oranın ne

olduğunu asla bilemezdiniz. Adımlarım, buraya geldiğim şu

anki halim kadar kendinden emin değilmiş gibi görünüyor,

bu yüzden manzarayı hâlâ keyifle izleyebilecekken bir an

duruyorum. Sunday de aynı şeyi yapıyormuş gibi yanıma

oturuyor. Derin bir nefes alıyorum. Sonra, özgürlüğün bu son

anının tadını çıkarmak isteyerek, Hope Falls'a son bir kez

bakıyorum. Kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrendikten

sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Düşüncelerimi toparlıyorum.

Duygularımı unut.

Ve polis karakolunun içine girin.

İtiraf etme zamanı geldi.

22

HARRISON

İtiraf etmeliyim ki, Çavuş Carter'ın karım hakkında

söyledikleri beni çok şaşırttı.

O evimden ayrılana kadar kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Sonra dağılıyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için kendime biraz kahve içiyorum, ama sonra Eden'in mutfağın köşesinde bana baktığını

görüyorum ve fincanımı düşürüyorum. Karım aslında orada

değil, sadece hayal gücümün ürünü, ama beyaz porselen

yüzlerce küçük parçaya ayrılmış ve yere kahve dökülmüş.

Ne yapacağımı bilemezmiş gibi öylece durup bakıyorum.

Başkalarının benim dağınıklığımı temizlemesine çok

alışmıştım.

Ve ne büyük bir karmaşa bu.

Polis, karımın intihar ettiğini düşünüyor.

Aklım karımdan asistanıma kayıyor. Onu arayıp

toplantılarımı iptal ettirmem ve günümü yeniden

düzenlememem gerekiyor. Bu durum şirket için daha kötü bir

zamanda olamazdı. Londra'da olmam gerekirdi, *burada*

değil, ama sanırım şimdi Hope Falls'tan ayrılırsam kötü

görünür. Yas tutan bir koca muhtemelen böyle yapmazdı.

Bir porselen parçasına bastım ve ayağım kanayarak yere

damladı. *Kahretsin.* Kendimi toplamam gerek. Genç polis gitmeden önce bir sürü soru sordu ve onlara cevap vermemeli miydim diye endişeleniyorum. Ama şüpheli

değilim. Bir suç işlendiğine dair bir işaret yok. Eden'in intihar

ettiğini düşünüyorlar ve işbirliği yapmamam garip olurdu.

Ama kendimi garip *hissediyorum* . Biraz başım dönüyor.

Kafam karışık. Sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi.

Bunu asla sesli olarak söyleyemem tabii ki.

Ben, en çok sevdiğim her şeyi kaybettiğimde bile yıkılan bir adam değilim. Bunu kendim hakkında biliyorum çünkü

tecrübem var. Hepimiz hayatın bize verdiği rolleri oynuyoruz

ama ben repliklerimi unutmuş gibiyim. Bunun için bir

senaryom yok. Başkası tarafından yazılmış, medyaya uygun,

önceden hazırlanmış bir açıklama da yok. İnsanların benden

beklediği, herkesin sandığı kişi olmayı nasıl hatırlayacağımı

bulmakta zorlanıyorum: Harrison Woolf, CEO. Korkusuz.

Güçlü. Dürüst.

Sonra yere çöküyorum çünkü şu anda bunların hiçbiri değilim.

Neler olduğunu anlamam gerekiyor. Ama doğru düzgün düşünemiyorum, duvarlar üzerime yıkılıyor. Gerçeği

bilmeliyim. Ama nefes alamıyormuş gibi hissediyorum.

Karım gerçekten öldü mü?

Kendimle birkaç kez konuştum, sonra kendimi toparladım. Duş aldım, tıraş oldum ve en sevdiğim takım

elbisemi giydim; sanki zırhım gibiydi ve bugün ona ihtiyacım

vardı. Sonra karımın düğün ve nişan yüzüklerinin komodinin

üzerinde terk edilmiş halde durduğunu gördüm. Kendimi

toparlar toparlamaz köydeki polis karakoluna gittim. Çavuş

Carter, Eden'e ne olduğunu bulmalarına yardımcı olabilecek

bir şey aklıma gelirse hemen ona söylemem gerektiğini

söyledi. Ben de öyle yapacağım.

Yaptığı şeyin kimse tarafından asla öğrenilmesini

istemesem de, onu bulmalarını istiyorum.

23

KUŞ

"Sonunda seni buldum," diyerek karakola girdim.

Carter'ın yüzünde şok ifadesiyle, " *Senmişsin* ," diye yanıtladı.

En son görüşmemizin üzerinden epey zaman geçti. Beni hatırlamasına şaşırdım.

Carter yalnız başına, kendisine fazla büyük görünen bir masanın arkasında oturuyor. Ayaklarını masaya uzatmış,

eski bir Walkman'e benzeyen bir şey dinliyor. Masanın ne

kadar temiz ve düzenli olduğunu fark ediyorum, tıpkı

adamın kendisi gibi. Üniforması tertemiz ve saçları sanki

yeni taranmış gibi. Yüz ifadesi şaşkınlık ve tam olarak ne

olduğunu anlayamadığım başka bir şey. Onu ilk ve son

gördüğüm zaman altı ay önceydi, ama farklı görünüyor.

Yorgun. Daha yaşlı. Umarım hiçbir şey öğrenmemiştir.

Büyükannemin mezarı başında yan yana durduğumuzu,

bana neden iki kez ölen kadın olarak bilindiğini anlattığını

hatırlıyorum. Sonra beni eve kadar bıraktı ve birlikte olduk.

Gitmesini istemeseydim geceyi burada geçirirdi. Sanırım

bundan sonra beni tekrar görmeyi beklemiyordu, bu da yüz

ifadesini açıklayabilir. Yüzü sanki bir bardak idrar içmiş gibi.

“Beni hatırlıyorsun, öyle mi?” diye sordum, istasyona girip kapıyı arkamdan kapatırken. Carter kulaklıklarını çıkardı

ve ayaklarını masadan çekti. Bana, sonra da Sunday'e baktı, sanki ikimizden de korkuyormuş gibiydi, ki bu çok saçma.

Biliyorum ki benim tarzım sonradan kazanılan bir zevk, ama

köpeğim kurt postuna bürünmüş bir koyun. Carter'ın beni

görmenin şokunu atlatması ve etrafıma bakması için biraz

zaman verdim. İstasyon eskiden bir balıkçı kulübesiydi ve

hala öyle görünüyor.

“Elbette seni hatırlıyorum,” diyor Carter sonunda, sanki duraklatma düğmesine basılmış gibi. Sesi emin değilmiş gibi

geliyor ve ben kaşımı kaldırıyorum. “Bayan Bird’ün torunu,”

diye ekliyor, sanki bunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

Adımı bile hatırlamıyor.

Carter'ın yanakları şaşırtıcı derecede canlı bir kırmızıya döndü—o gece yaptığımız şeylerden bazılarını açıkça

hatırlıyor—ve ona biraz acıdım. Benden on yaş kadar daha

genç, belki de çok zeki değil ve o gece kapımı çaldığında

neyin—ya da kimin—içine girdiğini bilmediğinin farkındayım.

Hiçbir sebebi yokken neden bu kadar suçlu göründüğünü

anlamıyorum. İstese bile beni arayabilirdi; ona numaramı hiç

vermemiştim. Belki de duygularını incittim ve hâlâ bunun

için üzgün, aptal herif adımı hatırlamasa bile.

“Bana Birdy diyebilirsin,” dedim, yeni aldığım kahvelerden birini masasına bırakırken. Kahveye baktı.

Sonra bana. İçeceğe dokunmadı. Bugün bana korkunç

derecede genç, neredeyse çocuksu göründü.

Acaba ona çok yaşlı görünüyor muyum?

Carter yerinde kıpırdandı. "Korkarım bugün burada işler biraz yoğun..."

“Umut Düşüyor mu?”

"Garip bir şekilde, evet."

“Birisi balık ağı mı çaldı?” Bunu komik buldum ama gülmedi. “Bak, buraya aniden girdiğim için özür dilerim ama

seninle konuşmak istiyordum—”

“Ve normalde onunla görüşmeyi çok isterdim…”

"Eski bir arkadaş mı?" diye soruyorum, ona yardımcı olmaya çalışarak.

“Aynen öyle. Sadece şu an uygun bir zaman değil. Çok—”

“Meşgul mü? Hiçbir şeyin olmadığını söylediğin bu sakin köyde mi?”

"Bir kadın kayıp," diyor sanki beni etkilemeye

çalışıyormuş gibi.

“Neredeyse her zaman kocadır,” diye hatırlatıyorum ona.

Sonra kahvemden bir yudum alıp Carter'ın masasının

kenarına oturuyorum. Dehşete düşmüş bir halde bana

bakıyor, sanki tehlikeli derecede aptalmışım gibi. Tehlikeli,

evet. Aptal, asla.

“Üzgünüm ama bugün size yetişecek vaktim yok,” diyor ayağa kalkıp oturduğum masadan uzaklaşırken. Paltosunu

askıdan alıyor. “Şehre yeni bir dedektif geldi—çok zorlu bir

ilk gün seçmişler—ve şimdi onlarla tanışmaya gidiyorum. Bu

yüzden beni mazur görün—”

“Gitmeden önce itiraf etmem gereken bir şey var,” dedim ona ve gözleri karnıma kaydı. “Eğer öyle düşünüyorsan

hamile değilim,” dedim, bu düşüncenin dehşetini sesimden

gizleyemeden. Gözle görülür bir rahatlama nefesi verdi ve

kendimi hakarete uğramış hissetmeden edemedim. Carter'ın

sabrı açıkça tükenmişti ve kapıya doğru yöneldi.

"Bununla uğraşacak vaktim yok, her neyse *bu*— "

"Bu fikri aklıma sen soktun," diyorum.

“Ne fikri? Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz acaba?

Yeni dedektifle görüşmeye geç kalamam.”

"Size anlatmaya çalıştığım şey bu. Zaten bunu yaptınız."

Olayın ciddiyetini anlaması çok uzun sürdü, giriş sınavını nasıl geçtiğine şaşırdım.

Ağzı mükemmel bir O şeklini alıyor ve tıpkı bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyor.

Neredeyse ona acıyorum.

Neredeyse.

"Bana hâlâ Birdy diyebilirsiniz, ama resmi olarak Başkomiser Olivia Bird'üm. Yeni patronunuz benim."

24

CARTER

"Hope Falls'taki yeni dedektif *siz misiniz* ?" diye soruyorum.

Olamaz. Bu bir hata olmalı. Gerçeğin dışında her şey olabilir.

"Şey, Hope Falls ve çevresindeki bazı kasaba ve köylerde olacağım, ama asıl üssüm burada olacak."

Durup ona bakıyorum ama cevap vermiyorum. Uzun, örgülü koyu saçlarını, tüvit ceketini, beyaz gömleğini ve dar kot pantolonunu inceliyorum. Omuzundaki kırmızı deri çanta daha çok bir çocuğun okula götüreceği bir şeye benziyor ve parmaklarındaki yüzükler, elindeki dövme, yanındaki kocaman kanlı kurtla birlikte bu kadın bir dedektife benzemiyor. Hele ki kıdemli bir dedektife hiç benzemiyor. *Altı aydır* kıdemli bir dedektif için ilan verip uygun birini bulamamama rağmen, patronlarım beni terfi ettirmeyi reddetti. Yıllardır burada olmama rağmen. Ve şimdi, hak

ettiğim işi bana vermek yerine, *onu mu* gönderiyorlar? Bu

olamaz. O benim yeni patronum olamaz ve doğru kelimeleri

bulamıyorum. Sonra bir anda birkaç yanlış kelime ağzımdan

dökülüyor, birbirine takılıyorlar.

“Bu bir şaka mı?”

Sesli söylediğimde kafamda düşündüğümden daha kaba geliyor ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılarak bir

gülümseme oluşturuyor.

“Biliyorum, bu delilik,” diyor. “Duyduğuma göre artık kadınlara da oy hakkı veriyorlarmış, bir de bu yetmezmiş

gibi şimdi Hope Falls'ta *kadın* bir Başkomiser var. Dünya

nereye gidiyor böyle?”

“Ama bu, senin benim—” olduğun anlamına gelir.

“Patron. Evet. Yeni patronunuzum. Bunun için özür dilerim. Umarım sizin için çok büyük bir sorun olmaz. Ve

şunu da bilmenizi isterim ki, birlikte çalıştığım insanlarla,

özellikle de benden daha alt kademede olanlarla, ilişkiye

girmeme konusunda çok katı kurallarım var. Ama o an

olanları yaptığımızda ben sizin patronunuz değildim, bu

yüzden umarım bunların hepsini geride bırakabiliriz. Yeniden

başlayabiliriz. Sıfırlayabiliriz. Ne dersiniz?”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Şey, ‘Tebrikler’ güzel olabilirdi. Ya da, ‘Hope Falls'a hoş geldiniz.’ Ya da, ‘Bu kadar deneyimli biriyle çalışacağım için çok heyecanlıyım, muhtemelen bana bir günde dedektiflik hakkında burada son birkaç yıldır oturarak öğreneceğimden daha fazlasını öğretebilir.’” Alaycı sözlere iyi tepki vermiyorum ve bu durumda hiç cevap veremiyorum. Patronumla yattım. Onu çıplak gördüm. Bunu ve yaptığımız her şeyi hayal ediyorum ve sadece ona baktığımı fark ediyorum. “Kapatılıp tekrar açılman gerekiyor mu?” diye soruyor.

"Ne?"

"Boşver. Belki bana bugünün neden bu kadar yoğun olduğunu anlatabilirsin?"

“Bir kadın kayıp. Yine intihar şüphesi var.”

“Neden bir tane daha diyorsunuz? Kaç tane oldu şimdiye kadar?”

“Uçurumun tepesindeki şelale popüler bir intihar noktası. Özellikle yılın bu zamanlarında çok sayıda intihar girişiminde bulunan oluyor,” diyorum. Sonra yeni patronumun annesinin

intihar ettiğini hatırlıyorum – bu yüzden çocukken Hope Falls'tan ayrılmıştı – ve muhtemelen ilk iş gününde bunu hatırlamak istemez. Çok kötü bir ikinci ilk izlenim

bırakıyorum.

Aklım, onun burada olmasının neden kötü olduğuna dair tüm nedenlere doğru hızla ilerliyor. Sonra aklım, Spyglass'ta

onunla tanıştığım o geceye geri dönüyor. Birdy'yi ilk

gördüğümde ona aşık olmuştum. Belli bir özelliği, tam olarak

ne olduğunu anlayamadığım tuhaf bir benzersizliği var. Onu

bir daha göreceğimi düşünseydim, yaptığım şeyi yapmazdım

herhalde, ama geri dönmeyeceğini söyledi ve beni içeri

davet etti. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Daha önce ya da sonra

hiç böyle bir seks yaşamadım. Onu öptüğümü hatırlıyorum.

Onunla seviştiğimi hatırlıyorum. Onun tadını hatırlıyorum—

“Carter?”

"Pardon, ne?"

"Sana bir soru sordum, sen de boşluğa bakıyorsun. Felç mi geçirdin?"

“Sanmıyorum. Şimdi sana nasıl hitap edeyim?”

“Birdy. Bunu sana zaten söylemiştim. Bana ayak

uydurmaya çalış.”

"Biraz gayriresmî gibi görünüyor."

“Birini çıplak görünce işlerin daha az resmiyete

dönüştüğünü fark ettim.” Yanaklarımın kızardığını

hissedebiliyorum. “Bu intihar şüphesi olayına tanık olan var

mıydı?” diye soruyor.

"Bir köpek gezdiricisi, bir kadının kıyı yolundan uçuruma doğru koştuğunu gördü..."

“Onun üzerinden atladığını gördüler mi?” Başımı

sallıyorum. “Bir ceset buldunuz mu?” Tekrar başımı

sallamaya başlıyorum. “Kelimelerini kullan, Carter.”

"HAYIR."

"Kadının kayıp olduğu ne kadar zaman önce bildirildi?"

"Öyle değildi."

“Yani bir ceset bulamadınız ve kimse kayıp olarak bildirilmedi. Ama intihar olduğunu düşünüyorsunuz çünkü…”

“Kocasıyla resmi olarak görüştüm ve şüphelenmek için sebeplerim var —”

"Ne yaptın sen? Canının sıkıldığını anlıyorum ama soruşturmak için suç uyduramazsın."

“Son birkaç gündür evlerinde tuhaf şeyler oluyor—”

" *Garip olaylar* mahkemede geçerli olmaz. Kayıp olarak *bildirilmemiş* bir kadının intihar etmiş olabileceğini

düşündüğünüz için kocasını hangi gerekçeyle sorguladınız?"

Şu an bana bakış şeklinden nefret ediyorum. Burada olmasından bile nefret ediyorum. Bugün yeni bir dedektifin

işe başlayacağı haberini aldığımda, bir erkek hayal etmiştim.

Saygı duyabileceğim ve bir şeyler öğrenebileceğim biri. O

bir dedektife bile benzemiyor, hatta köpeği bile bana

aptalmışım gibi bakıyor. Aptal değilim.

“Koca buraya gönüllü olarak geldi. Bana söylemek

istediği bir şey olduğunu söyledi.”

"Kayıtların tamamı var mı?" diye soruyor.

"HAYIR."

"Kaydetmediniz mi?"

"Evet, ama kayıtta. Tam da sen içeri girdiğinde kaydı dinliyordum."

"Kaset?"

"Evet. Burada hâlâ kaset kullanıyoruz. Dinlemek

isterseniz Walkman'imi ödünç alabilirsiniz."

"Yanlışlıkla zamanda mı yolculuk yaptım? Seksenlerde miyiz acaba?"

"Önceki selefim işleri eski usulde yapmayı severdi. *'Eğer bozuk değilse, tamir etmeye gerek yok* ' derdi."

“İşi halletme konusunda *‘bozuk değilse boz’* mantığıyla hareket eden biriyim. Anlaşılan Hope Falls'a tam zamanında

gelmişim.” Ceketinin cebinden küçük bir deri defter

çıkarıyor. Sonra bir kalem çıkarıp kapağını kapatıyor.

"Kocanın adı ne?" diye soruyor.

“Harrison Woolf.”

"Peki ya kayıp karısı?"

“Eden Fox.”

İsimlerini yazıyor. Tam eski usul. Ama zaten benden daha yaşlı.

Bugüne kadar birlikte olduğum en yaşlı ve en seksi kadın.

Ve en korkunç olanı.

“Carter, dünyada mısın?”

"Ne?"

“Beni çıplak hayal etmeyi bırak,” diyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum. “Artık senin patronunum, buna

alışman gerekecek.” Sözleri bir tokat gibi geliyor. “ *Kaydı*

dinleyecek vaktim yok ama kocanın ne dediğini bilmek

istiyorum. Röportajı yazıya dök ya da bunu senin için

yapacak bir uygulama bul, sonra bana e-posta ile gönder.

Ofisimde olacağım.”

İstasyonun içine şöyle bir göz gezdiriyorum; sadece bir oda ve tek bir masa var. Benim masam.

"Ofisiniz mi?" diye soruyorum.

"Evet. Ayrıca 'Kaçakçı Hanı' olarak da bilinir."

" *Bara* mı gidiyorsun? Şimdi. Bu sabah mı?"

"Burada çalışamam. Burası çok iç karartıcı."

"Hope Falls'a bir daha asla geri dönmeyeceğini söylemiştin sanırım."

Bir adım daha yaklaştı ve bir an beni öpeceğini sandım. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Gülümseyerek, "Fikrimi değiştirdim," dedi.

25

Röportajı yapan: Çavuş Luke Carter (LC) **Görüşülen kişi:** Harrison Woolf (HW) **Tarih:** 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

LC: Geldiğiniz için teşekkür ederim. Tekrar belirtmek isterim ki, burada bulunmak zorunda değilsiniz.

HW: Karıma ne olduğunu bilmem gerekiyor. **LC:** Anladım. Bana bir şey göstereceğinizi söylemiştiniz, değil mi? **HW:** Evet.

LC: Kayıt için Bay Woolf cebinden iki yüzük çıkardı. **HW:** Evlilik yüzüğü ve nişan yüzüğü. Eden onları geride bıraktı. Kaçmaya gittiğinde hep böyle yapar. Onu henüz buldunuz mu?

LC: Maalesef hayır.

HW: Dün evimin önünde beliren, daha sonra galeride Eden olduğunu iddia eden, ardından evimize girip arabasını çalan o deli kadını buldunuz mu?

LC: Hayır. Ama arabayı bulduk.

Ödev: Nerede?

LC: Blackmoor Milli Parkı'ndaki Hope Şelaleleri'nden yaklaşık bir mil uzaklıkta terk edilmiş. Sadece gerçekleri ortaya koymaya ve tüm bunların nasıl bir araya geldiğini anlamaya çalışıyorum.

HW: Şey, eğer o kadını en başından tutuklamış olsaydınız belki de bunların hiçbiri olmazdı— **LC:** Sormak için özür dilerim ama bir ilişki yaşanma ihtimali var mıydı? **HW:** Bir ilişki mi?

LC: Evet.

HW: Kim? Ben mi? Yoksa karım mı? O kadınla birlikte olan beni mi kastediyorsunuz? Yoksa karım ve başka birini mi? Kimse onu bulamadıysa neden intihar ettiğini düşünüyorsunuz? Onu atlarken

gören oldu mu? Onu aramaya çıkmanız gerekmez miydi?

LC: Sahil güvenlik şu anda arama yapıyor, ancak buradaki gelgitler nedeniyle bazen çok uzun sürebiliyor…

HW: Yıkanacak bir ceset mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Aman Tanrım.

Bunun yaşandığına inanamıyorum.

LC: Dediğiniz gibi, henüz ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Eşiniz öylece ayrılmış olabilir mi?

HW: Beni terk ettin mi demek istiyorsun? **LC:** Sana haber vermeden birini ziyarete gitmiş olabilir mi? Eden'in nerede olduğunu bilen bir arkadaşı var mı? Onun gerçek ruh halini bilen biri?

HW: Yani karımı tanımadığımı mı söylüyorsunuz? Gayet iyiydi. Diğer kadın ortaya çıkana kadar mutluydu.

LC: Çocuğunuz var mı?

HW: Bir kız çocuğu.

LC: Onun adı ne?

HW: Kızımın bununla hiçbir ilgisi yok. Hatta Hope Falls'a hiç gitmedi bile. **LC:** O sizinle birlikte yaşamıyor mu? **HW:** O on sekiz yaşında.

LC: Onunla konuşmak istiyorum.

HW: Sana zaten söylemiştim…

LC: Adı ve iletişim bilgileri çok yardımcı olurdu. **HW:** Pekala. Gabriella. Ne? Neden bana öyle bakıyorsun? **LC:** Dün gece sizin eşiniz olduğunu iddia eden kadın ayrıca Gabriella adında bir kızı olduğunu da söyledi.

HW: Pek çok konuda yanılgı içinde olduğu açıktı. Benim karım gibi davrandıysa, neden çocuğumun annesi gibi de davranmasın ki?

LC: Size veya eşinize karşı kin beslemiş başka biri var mıydı? **HW:** Eğer intihar ettiğini düşünüyorsanız neden kin gütme konusunu soruyorsunuz?

LC: Doğru mu anlıyorum, Hope Falls'daki evinizin yanı sıra Londra'da da bir daireniz var hâlâ?

HW: Bence iki mülke sahip olmak henüz yasalara aykırı değil. **LC:** Hayır, ama pahalı olmalı diye tahmin ediyorum. Eşinizin hayat sigortası var mıydı?

HW: Sanırım şimdi ayrılacağım. Bana söylemek istediğiniz başka bir şey varsa avukatım aracılığıyla iletebilirsiniz.

26

KUŞ

İçeceğim geldiği için metni okumayı bırakıp dizüstü

bilgisayarımı kapatıyorum. Yeni "ofisimi" oldukça beğendim.

Smuggler's Inn, ülkenin en eski barlarından biri. Bunu

sadece barın arkasındaki duvarda "ÜLKENİN EN ESKİ BARILARINDAN

BİRİ" yazan bir tabela olduğu için biliyorum, ama mojito yapmayı bilmiyorlar. Bar gerçekten çok eski, ancak yakın

zamanda yeniden dekore edilmiş -hala boya kokusunu

alabiliyorum- ve yeni yumuşak mobilyalar biraz abartılı olsa

da zevkli. Barın arkasında , "YABANCILAR HENÜZ TANIŞMADIĞINIZ

ARKADAŞLARDIR" yazan çerçeveli bir baskı daha var.

Bu tamamen saçmalık.

Bana sorarsanız, arkadaşlar aslında tanışmayı bekleyen yabancılardır.

Tabela dışında, eski tarz barı, şöminesi ve ahşap kirişli alçak tavanlarıyla mekanı beğendim. Ayrıca burada tek

başıma olmam da hoşuma gitti.

İçeceğimden bir yudum alıp Carter'a mesaj attım:

BENİ OFİSİMDE

GÖRÜN.

Beş dakika sonra bara girerken, "Beni mi çağırdınız?"

dedi.

"Teknik olarak mesaj attım ama bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sunday'e bakıyor ve ben de Carter'ın köpeklerden

hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum.

"İçki içmediğini sanıyordum?" diyor kokteylime bakarak.

“Ne kadar iyi bir hafızanız var, haklısınız, benim yok.

Biliyorum, alkol kullanmayan bir dedektif, daha neler neler?

Bu alkolsüz bir mojito, ya da en azından öyle bir şey. Size bir

kokteyl ısmarlamak isterdim ama işiniz var. Kocanızla

yaptığınız görüşmenin dökümünün daha yarısına geldim ve

size bir şey sormam gerekiyordu. Dün Eden Fox gibi

davranan bir kadın hakkında tüm bu olanlar neydi?”

“Size anlatmaya çalıştığım şey buydu. Dün gece

Spyglass'a çağrıldım—”

"Büyükannemin eski evini mi kastediyorsunuz?"

“Evet. Harrison Woolf ve Eden Fox, ailenizin eskiden sahip olduğu evde yaşıyorlar.” Bu haberi sindirmek için biraz

durakladıktan sonra soruyor: “Onlarla hiç tanıştınız mı? Evi

sizden satın almış olmalılar.”

“Hayır. Bu bir miras davasıydı, bu yüzden benim çok az ilgim vardı. Avukatlar ve emlakçı her şeyle ilgilendi. Bir ev

eşyası temizleme şirketi tuttular, evi satışa çıkardılar ve her

şey çok hızlı oldu. Bir ömrün ne kadar çabuk yok olup gittiği

üzücü.”

"Şunu söyleyeyim, eğer bu sizi biraz olsun rahatlatacaksa, mekanı yenileme konusunda harika bir iş

çıkarmışlar," diyor.

"İçeri girdiniz mi?"

"Birkaç kez oldu. Dün akşam Harrison Woolf, başka bir kadının karısı olduğunu iddia ederek evlerine girmeye

çalıştığını bildirmek için 999'u aradı."

"Öyle miydi?"

“Evet. Çağrıya yanıt verdiğimde onu gördüm ve dün gece

köydeki sanat galerisinde onu yakaladığımda da tekrar gördüm. Eden Fox olduğunu ve galerinin içindeki kadının kocasının karısı gibi davranan bir sahtekar olduğunu ısrarla söyledi.”

"Onun öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Bana sanki aklım başımda değilmiş gibi bakıyor.

“Çünkü ben zaten gerçek Eden’le tanışmıştım—köyün

yarısı da tanışmıştı—ve sonra Harrison vardı. Bir koca neden

karısının kimliği hakkında yalan söylesin ki? Bu diğer kadınla

görüştüm ve biraz deli ve muhtemelen tehlikeli

görünüyordu.”

"Çılgın *ve* tehlikeli. Ama onu serbest mi bıraktın?"

"Açıkçası öyle değil."

"Onun senden iki kez nasıl kaçtığını açıklamak için kaç kelimeye ihtiyaç var? Ve Harrison'ın karısı *olduğunu* iddia

ettiği kadın... Onunla tanıştığını söylemiştin?"

“Gerçek Eden Fox ile tanışan herkes onu sevdi. Buraya taşındıkları andan itibaren köy halkına karşı dostça

davranmak için gerçekten çaba gösterdi. Sık sık fırını veya

kasapları ziyaret eder, yerel işletmeleri desteklerdi ki bu da

böyle bir yerde her zaman iyi karşılanır. Ve dün geceki

sergisinde onu hepimiz gördük; tüm köy oradaydı.”

“Bütün köy sanat sergisine mi gitti? Buradaki insanların Netflix'i yok mu?”

"Sanırım buradaki insanlar şehirdekilerden daha çok topluluk odaklı."

"Öyle mi? Çok ilginç bir bilgi. Onunla ilk ne zaman *tanıştınız* ?"

"DSÖ?"

“Eden.”

Omuz silkerek, "Dün gece galerideydim," dedi.

Daha fazla bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

"O halde şimdi oraya gitmenizi istiyorum. Ben kocayla

yaptığınız görüşmenin dökümünü okumayı bitirirken siz de galeri sahibiyle konuşun. Serginin nasıl ortaya çıktığını, kimin fikri olduğunu öğrenin."

"Neden?" diye soruyor.

“Sizin göreviniz nedenini sorgulamak değil, sadece size söylediklerimi yapmaktır.”

"Pekala. Sanırım gidip kara dul ile röportaj yapacağım."

"Neden ona öyle sesleniyorsun?"

"Köydeki herkes, en azından arkasından, ona böyle sesleniyor. Diana'nın üç kocası oldu ve hepsinden daha uzun

yaşadı - galeriyi mirasından ödedi - ve söylentilere göre

dördüncü bir koca arıyor. Anlaşılan son kocasının küllerini

dairesindeki şöminenin üzerinde saklıyor ve günde bir kez

çayına bir çay kaşığı kül koyuyor. Onu her zaman yanında

tutabilmek için onun küllerini içiyor."

Vay canına.

“Eğer sana çay ikram ederse, hayır de,” dedim ona. Bana sadece bakıp durdu. “Ne bekliyorsun? Defol git.”

Carter güzel başını salladıktan sonra pubdan ayrıldı.

Onun patronu olmam konusunda biraz kırgın olmasını anlayabiliyorum. Ve birlikte yattığımız gerçeğinin onun için

garip olabileceğini de takdir ediyorum. Ama en çok merak

ettiğim şey, neden o sözleri söylediği. Carter'ın Eden Fox ile

sergide ilk kez tanışmadığını biliyorum; daha önce

tanışmışlardı.

Bilmediğim şey, neden yalan söylediği.

27

Röportajı yapan: Çavuş Luke Carter (LC) **Görüşülen kişi:** Harrison Woolf (HW) **Tarih:** 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

Devamı

HW: Özür dilerim. Sinirlenmek istemedim. Bugün gerçekten çok zor geçti.

Bunların hiçbirinin gerçekten yaşandığına hala inanamıyorum.

LC: Anlıyorum. Kızınızın iletişim bilgilerini alabilirsem çok sevinirim— **HW:** Anlamıyorsun.

LC: O halde bana bunu açıklayın.

HW: Kızımız on sekiz yaşında ama hâlâ bir çocuk. Bunların hiçbirinden haberi yok ve size yardımcı olamaz, ama ısrar ederseniz şu anda yaşadığı yerin numarasını verebilirim.

LC: Teşekkür ederim. Eşinizin arkadaşlarından bazılarıyla da konuşabilsem faydalı olurdu. Onların da numaraları var mı sizde? Belki onun nasıl hissettiği konusunda biraz bilgi verebilirler.

HW: Bunu zaten yapmadım mı? Sana söylemiştim, Eden kendini iyi hissediyordu. Yıllardır hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

LC: Bazen en yakınlarımıza gerçek duygularımızı anlatmak zor olabiliyor.

Tamamen haklısınız, Eden'e ne olduğunu henüz kesin olarak bilmiyoruz, ama kayıp olduğunu biliyoruz. Aklınıza gelen, sırlarını paylaştığı veya kalmaya gittiği bir arkadaşı var mı?

HW: Karımın hiç arkadaşı yok.

LC: Gerçekten mi? Onunla tanıştığımda çok arkadaş canlısı görünüyordu. Ve dün gece sanat galerisinde de çok sosyaldi.

HW: Bu onun arkadaş edinme isteğinden kaynaklanıyordu. Bu taşınma, bu yer, hepsi bizim için yeni bir başlangıç olacaktı. O çok gençken evlendik ve uzun bir süre kızımıza bakmak tüm hayatını

kapladı. Gabriella'yı her zaman ilk sıraya koydu.

LC: Kızınızın okulunda arkadaş olduğu ve hala iletişim halinde olduğu başka veliler var mıydı?

HW: Kızımız evde eğitim gördü. Eden'in arkadaşlarına ayıracak zamanı yoktu ve yakın zamana kadar da arkadaş edinmek istemiyor gibiydi. Başka türlü açıklayamam. O böyleydi işte. Her zaman kendi başına mutlu olmuştur. İş için sık sık seyahat etmek zorunda kalıyorum ama Eden son on yılını Gabby ile evde geçirdi. Hayatımız böyleydi işte.

LC: Ne iş yapıyorsunuz, sorabilir miyim? **HW:** Söylemeyi tercih etmem.

LC: Sebebini sorabilir miyim?

HW: İstediğinizi sorabilirsiniz, ama benim çalışmam konuyla ilgili değil. **LC:** Olabilir.

HW: Sizce karım benim işim yüzünden mi uçurumdan atladı? Yıllardır aynı işte çalışıyorum ve bu iş onun istediği hayatı yaşamasını sağladı.

LC: Sakıncası yoksa şirketin adını söyleyebilir misiniz? **HW:** Sakıncası yok, ama bulunmasına yardımcı olacaksa sorun değil. Londra'da Thanatos adında bir ilaç ve teknoloji şirketinin CEO'suyum.

28

KUŞ

Metni okumayı bırakıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Pubın duvarları üzerime doğru çöküyor, zemin eğiliyor gibi görünüyor ve dengemi sağlamak için yapışkan, tahta

masaya tutunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dünya

karanlık. Pazar günü, bir şeylerin ters gittiğini bilerek inliyor.

Kafam, ancak birbirine çarpan fırtına bulutları olarak

tanımlayabileceğim bir sesle doluyor ve çantamdan birkaç

hap çıkarıyorum. Gerginliği azaltmak için iki tane alıyorum

ve kalan alkolsüz mojito'mla birlikte yutuyorum. Yakın

zamana kadar Thanatos'u hiç duymamıştım bile. Şimdi ise

şirketi yöneten adamla yapılan bir röportajın metnini

okuyorum.

Ölüm günümü tahmin ettiğini iddia eden bir şirket.

Son anlarda neden burada olmak istediğimi açıklamak zor. Eminim çoğu insan böyle bir zamanda yeni bir işe

başlamanın çılgınlık olduğunu düşünür ve haklı da olabilirler.

Tek bildiğim, Hope Falls'ın beni eve çağırdığı hissiydi.

Kimseye öleceğimi ya da ne zaman öleceğimi söylemedim;

Thanatos'un tahmin ettiği tarihin gerçekten son günüm olup

olmayacağını ya da saçmalık olup olmayacağını bilmiyorum.

Ama şirketin CEO'su Harrison Woolf mutlaka biliyordur.

Bence birçok şey hakkında bildiğinden daha fazlasını

saklıyor. Bunların hepsi bir şekilde birbirine bağlı; büyükannemin evi, Thanatos, Hope Falls, Eden Fox…

Bundan eminim.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açıp Google'da Harrison Woolf'u arattım. Birkaç sonuç çıktı ama aradığım adamın

hiçbiri olmadığını biliyordum. Harrison Woolf ve Thanatos

diye arattım ama yine hiçbir şey bulamadım. Sosyal medya

yok. LinkedIn profili yok. Hiçbir iz yok. Adam internette bir

hayalet gibi—tıpkı benim gibi—ki bu da benim deneyimime

göre sadece iki anlama gelebilir. Ya gizliliğine değer veriyor

ya da saklayacak bir şeyi var. Ya da ikisi birden. Dizüstü

bilgisayarımı tekrar kapatıp çantamın içine koydum. İnternet

bana bilmek istediğim şeyi söyleyemeyebilir ama eminim

başka biri söyleyebilir.

“Acaba bana bir iyilik yapabilir misiniz?” diye soruyorum barda oturan güzel barmene. Uzun kızıl saçları ve iri yeşil

gözleriyle bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu

hatırlayamıyorum. Maddy, Smuggler's Inn'e ilk geldiğimde

buradaydı ve mekan boş olduğu için yukarıdaki istediğim

herhangi bir odayı alabileceğimi söylemişti. Mükemmel bir

karakter değerlendiricisi olan Sunday onu hemen sevmişti,

ben de öyle. Otuzlu yaşlarında, güzel, kitap kurdu ve

günümüzde insanlarda zor bulunan bir duygusal zekaya

sahip. Hayatında boş bir barda çalışmaktan daha fazlasını

yapması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

"Köpeğimi bir süreliğine burada bırakırsam ona göz kulak olabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Elbette," diyor. "Zaten başka bir şeyle uğraşacak kadar acelem yok."

"Uslu dur," diyorum Sunday'e, o da sanki tereyağı erimeyecekmiş gibi başını yana eğiyor.

Sonra bir mesaj gönderiyorum.

OFİSİMİN ÖNÜNDE

BULUŞALIM.

Hemen ardından bir diğeri geldi.

LÜTFEN.

Sonra üçüncüsü.

VE ACELE EDİN.

Carter'a gönderdiğim son mesajın biraz kaba olduğunun farkındayım, ancak herhangi bir iş ilişkisine nasıl devam

etmek istediğinize göre başlamanın önemli olduğunu

düşünüyorum. Birkaç dakika sonra o aptal küçük polis

arabasıyla pub'ın önünde durdu. Araba tertemizdi, sanki

yeni profesyonelce temizletmiş gibiydi. Eminim daha önce

böyle görünmüyordu; hatta aynadan sarkan ağaç şeklinde

bir araba parfümü bile görebiliyorum.

"Neden bu kadar geç kaldınız?" diye soruyorum açık pencereden.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Nadiren şaka yaparım. Ve bu teneke kutuya

binmeyeceğim. Yukarıda görüşürüz," diyerek cebimden

Vespa anahtarlarını çıkardım.

“Nerede buluşalım?”

“Elbette, dürbün. Lütfen ayak uydurmaya çalışın.”

“Söylemedin… Neyse. Spyglass'ın tepenin en üstünde olduğunu biliyor musun?”

“Bunu biliyorum. Eskiden oranın sahibiydim, hatırlıyor musun? Kısa bir süreliğine de olsa.”

"Demek istediğim, oraya aynı hızla yürüyerek de

gidebilirdik."

“Yapabilirdik ama yapmayacağız.”

“Harrison Woolf’u zaten sorguladım—”

“Evet, ama doğru soruları sormadınız. Düşünün bir kere Carter. Beyninizi kullanın. Şimdiye kadar bildiklerime göre,

gerçek Eden Fox olduğunu iddia eden ve şimdi ortadan

kaybolan bir kadın var. Ve sizin gerçek Eden Fox olduğunu

söylediğiniz, o *da* ortadan kaybolmuş bir kadın daha var. Bir

tanesi yalan söylüyordu, nedenini henüz bilmiyoruz, ama

tüm bunların ortak noktasının koca olduğunu biliyoruz.”

Scooter'a biniyorum. “Orada görüşürüz.”

"Bırakın ben konuşayım," diyorum birkaç dakika sonra, Spyglass'ın ön kapısına doğru çakıllı yolda ilerlerken. Kuş

şeklindeki kapı tokmağının parlak bir tilki başıyla

değiştirildiğini fark ediyorum ve yeni sahiplerin evin başka

hangi yönlerini değiştirdiğini merak ediyorum. Tam kapıyı

çalmak üzereyken kendimi biraz huzursuz ve dengesiz

hissediyorum, ama bunu gizlemeye çalışıyorum. Bunun sağlığımdan mı, bu durumdan mı yoksa bu evden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Ama Hope Falls'ın beni buraya bir sebeple geri çağırdığına inanıyorum. Kimse kapıyı hemen açmayınca tekrar çalıyorum.

Ellili yaşlarının başlarında bir adam sonunda kapıyı açıyor. Beni görünce şaşırmış ya da mutlu görünmüyor. Ama insanlar kapılarının önünde polis memurları görünce nadiren gülümserler. Sormaya gerek kalmadan Harrison Woolf olduğunu biliyorum; tam da beklediğim gibi görünüyor. Pahalı görünen takım elbisesini, siyah gömleğini ve kravatını, düzgün kır saçlarını, temiz tıraşlı, keskin çenesini inceliyorum. İyi giyimli, kendinden emin, sakin görünüyor. Karısını yeni kaybetmiş bir adamın böyle görünmesini beklemezsiniz herhalde.

“Merhaba Bay Woolf. Ben Başkomiser Olivia Bird. Sanırım meslektaşım Carter ile daha önce tanışma talihsizliğini yaşadınız ve bugün sergilediği davranıştan dolayı özür dilemek istedim.”

Carter bana ciddi bir şekilde ters ters baktı, ama onu ve incinmiş duygularını görmezden gelip hazırladığım konuşmaya devam ettim. “Çavuş Carter'ın sizi bu şekilde

sorgulaması tamamen kabul edilemezdi. Sizi temin ederim ki, artık buradayım ve böyle bir şey bir daha asla olmayacak. Bunun ne kadar zor bir dönem olduğunu anlıyorum ve bundan sonra eşinize ne olduğunu öğrenmek için tüm çabalarımızı göstereceğiz.”

Harrison, kapıyı kapatmaya başlarken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir an için içeri girebilir miyiz?"

“Şu anda iş için önemli bir Zoom görüşmesinin tam ortasındayım…”

Karısının intihar etmiş olabileceği gün.

"Sorun değil," dedim ona, yanımızdan sıyrılıp eve girerken. "Bugün dışarısı biraz soğuk, hazır olana kadar içeride bekleyebiliriz."

Sinirini gizlemekte çok kötü bir iş çıkarıyor ve nasıl cevap vereceğini düşünürken onu izliyorum. Sonunda dilini ısırıp, "Elbette. İçeri buyurun." diyor.

Onu evin arka tarafındaki etkileyici mutfağa kadar takip ediyoruz. Büyükannem burayı sahiplendiğinde böyle görünmüyordu. Şimdi her şey şık ve tertemiz, o kadar kişiliksiz ki neredeyse tanınmaz halde. Harrison'ın dizüstü bilgisayarı granit mutfak tezgahının üzerinde, bize dönük

değil, bu yüzden kiminle konuştuğunu göremiyorum, ama

Zoom görüşmesi konusunda yalan söylemiyordu.

Bilgisayarından gelen bir kadın sesi, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Gitmem gerekiyor," diyor ekrana, dizüstü bilgisayarını kapatmadan önce. Sonra başını kaldırıp gözlerini bana

dikiyor. "Onu buldun mu?"

Eğer karısını kastediyorsa, sesinde çok az duygu var.

"Henüz değil. Lütfen oturun," dedim, davet edilmeyi beklemeden mutfak masasına oturarak. "Carter, bize bir

fincan çay yapar mısın?"

Carter, sanki ondan kıçımı silmesini istemişim gibi yüzünü buruşturdu ama yine de süslü çaydanlığa uzandı.

Harrison oturmadan önce bana dik dik baktı. İsteksiz,

meydan okuyan, suçlu görünüyordu. Carter'ın her şeyi

nerede bulacağını tam olarak bildiğini fark ettim; kupalar,

çay, şeker, kaşıklar... ama dikkatimi odadaki diğer adama,

Harrison Woolf'a odaklamaya karar verdim.

“Acaba her şeye yeniden başlayabilir miyiz?” diye soruyorum ve Harrison bana bakıyor. “Bazen en başa

dönmek yardımcı olur. Ne zamandır evlisiniz?”

Yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki zor bir soru sormuşum gibi.

“Meslektaşınız bana bunu zaten sormuştu—”

"Kendi düşüncesi olmadığı için benimkileri ödünç alıyor,"

diyorum ve Carter başını sallıyor. "Eğer sakıncası yoksa

birkaç soruyu tekrar cevaplayabilir misiniz?"

"Buraya bana bir şey söylemek için geldiğinizi

varsaydım..."

“Bu uzun sürmeyecek ve belki de cenneti bulmamıza yardımcı olur. Hepimizin istediği de bu biliyorum. Siz ve

eşiniz yakın zamana kadar Londra'da yaşıyordunuz, doğru

mu?”

"Evet."

“Peki, Hope Falls'a taşınmanın sebebi ne?”

“Eden her zaman denizin kenarında yaşamayı hayal

ederdi. Okyanusa karşı garip bir takıntısı vardı, ona

bakmaktan ve resmini çizmekten daha mutlu eden hiçbir

şey yoktu. Bu ev satışa çıktı ve mükemmel görünüyordu.

Burada mutluydu.”

Geçmiş zaman.

"Cornwall'a taşınmanıza rağmen hâlâ Londra'da bir şirket için çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

“Thanatos adında bir şirket mi? Doğru mu?”

Bana dik dik bakıyor ve tepkisini anlamak şaşırtıcı derecede zor. Şok, küçümseme ve meydan okumanın tuhaf

bir karışımı, yanında da kaynayan bir öfke var. Bay Woolf'un

normalde soruları soran kişi olduğu, cevaplayan kişi

olmadığı izlenimini ediniyorum. Kısa süre sonra kendine

geliyor, yakışıklı yüz hatları normal haline dönüyor.

"Evet. Ben CEO'yum."

“Peki Thanatos ne tür bir şirket?”

"Bunun bir önemi var mı?"

"Olabilir."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "İlaç teknisyeni."

"Özür dilerim, bunu açıklamanız gerekebilir..."

“Biraz karmaşık.”

"Beni aydınlat."

Harrison yerinde kıpırdanıyor. "Biz üst düzey ilaç araştırmaları ve bilimsel teknolojiyle ilgileniyoruz."

“Bu ne anlama geliyor? Yapay zeka mı?”

Görünürde sabrı tükenmiş bir halde içini çekiyor. "Yapay zeka günümüzde her türlü bilimsel çalışmanın önemli bir

parçası, ancak Thanatos, insan zaaflarını araştırmak ve

incelemek üzerine odaklanan, geleceğe yönelik düşünen bir

şirket; özellikle de çaresi olmayan durumlarda konfor

sağlamaya önem veriyor."

Sanki ezberlediği bir şirket sloganı gibi geliyor. Bir an için sözlerini düşünüyorum, anlayabileceğim bir şeye çevirmeye

çalışıyorum ama işe yaramıyor. Ve önemli de değil. Şirketin

CEO'su olarak, bireysel müşteri vakalarına karışacağını

sanmıyorum. Bugün Thanatos hakkında yeni bir şey

öğreneceğimi sanmıyorum ve teşhisimi Carter'ın önünde

dile getirmeyeceğim. Bu sadece adamı ne kadar bükebileceğimi, ne zaman çıldıracağını görmekle ilgili. Ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve kimin daha uzun süre

sessiz kalabileceğini görmek için bekliyoruz.

Ben kazandım.

Harrison öne eğildi, dirseklerini masaya koydu,

parmaklarını birleştirdi. “İşim hakkında neden sorduğunuzu

anlıyorum. Ama karımı çok seviyordum ve bildiğim her şeyi

size zaten anlattım. Daha önce de acı yaşadım ve kalp

kırıklığının tek çaresi çok çalışmaktır. Böyle bir zamanda

işime olan bağlılığımı garip veya şüpheli bulabilirsiniz, ama

bu sadece olmuş olabilecek ya da olmamış olabilecek

şeylerle başa çıkma yöntemim.”

Bu adam aklımı okuyabiliyor.

Çoğu insan gibi, Harrison Woolf da kendiyle çelişen bir kişilik gibi görünüyor.

Kendine güvenli ama korkmuş.

Akıllı ama aptal.

Londra Polis Teşkilatı'ndaki eski meslektaşlarımdan biri beni bir keresinde insan yalan dedektörü olarak

tanımlamıştı. Bunu sevmiştim ve keşke öyle olsaydı, ama

birinin yalan söylediğini her zaman anlayamıyorum.

Londra'da dedektif olarak çalıştığım süre boyunca en büyük,

en zeki ve en tehlikeli suçluların bazılarını yakaladım ve

sorguladım. Her şeyi gördüğümü ve duyduğumu

sanıyordum, çünkü öyleydi. Ama Harrison Woolf hakkında

beni şimdiye kadar en çok şaşırtan şey, az önce söylediği

her kelimenin doğru olduğuna inanmam.

Carter, Harrison'ın önüne bir fincan çay, benim önüme de bir fincan çay koyuyor. İkimiz de onlara dokunmuyoruz.

Hatta kendi fincanına bile bakmıyor, sadece rahatsız edici

bir yoğunlukla bana bakıyor.

“Eşinizin telefonunu bulduğunuzu duydum,” dedim ve Harrison başını salladı. “Bir göz atmamda sakıncası olur mu? Son birkaç gündür nerede olduğu ve ruh hali hakkında biraz bilgi edinmemize yardımcı olabilir.”

Çenesi kasılıyor ama başını sallıyor. "Elbette."

" *Telefonunuza* da şöyle bir göz atabilir miyim?"

Bana tekrar bakıyor ama cevap vermiyor. Telefon şirketinden istediğim zaman kayıtları isteyebileceğimi ve silinmiş mesajlar da dahil *her şeyi* bana gönderebileceklerini kibarca açıklamak üzereydim ki, cebinden bir iPhone çıkarıp masaya koydu. Benimkinden farklı olarak, yepyeni görünüyordu. Hiçbir itirazda bulunmadan onu öylece vermesi beni şaşırttı ve ben nadiren şaşırırım. Karısıyla olan son mesajlarını hızlıca gözden geçirdim.

Perşembe, 30 Ekim, 15:05

Londra'dan

ayrılıyorum, yakında

evde olacağım.

Perşembe, 30 Ekim, 17:10

Sergi için her şey

hazır mı?

Perşembe, 30 Ekim, 23:56

Bu gece seninle çok

gurur duyuyorum.

Seni seviyorum x

Mesajlarının hiçbirine cevap vermedi ve bence bu şüpheli görünüyor. Sergi bittikten sonra birlikte buraya döndüklerini

söyledi, o halde neden ona söylemedi? Birlikteyken birine

onu sevdiğinizi neden mesajla söylersiniz ki? Yüzüne

söylemez miydiniz? Belki de karısının ortadan kaybolacağını

biliyordu ve gitmeden önce aralarında her şey yolundaymış

gibi görünmesini istedi.

“Teşekkür ederim,” diyerek telefonu ona geri verdim. “Evi şöyle bir gözden geçirmemizde sakınca olur mu?”

"Her konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.

Gizleyecek hiçbir şeyim yok," diye yanıtlıyor Harrison.

İşte bu da onun ilk yalanı.

29

CARTER

Kocası yalan söylüyor. Bu çok açık. Başkomiser Olivia Bird'ün çok yetenekli bir dedektif olması gerekiyor, bu yüzden bunu nasıl göremediğini anlamıyorum. Kapıda bana hakaret ettikten sonra, sanki bir ayakçıymış gibi *çay yapmamı* isteyerek beni küçümseyen yeni patronum, evi ararken bana eşlik etmemi isteyerek beni onurlandırıyor. Sanki ilk seferinde düzgün yapmamışım gibi. Sanki o gelmeden önce dört yıl boyunca Hope Falls'ta tek başıma kanun ve düzeni sağlamamışım gibi. Spyglass'ta dolaşırken onu takip ediyorum. Ev, birlikte burada olduğumuz son zamandan - aşağı katta seviştiğimiz zamandan- biraz farklı görünüyor ve odaları gezerken onun da bunu hatırladığını biliyorum. Ama şimdi Spyglass'ta olmak birçok nedenden dolayı garip geliyor. Sadece onun yüzünden değil. Yukarı çıkarken yaşlı merdivenler her adımda gıcırdıyor ve inliyor.

"Bütün yeri zaten aradığımı biliyorsun, değil mi?" diye sessizce hatırlattım tepeye vardığımızda. Başkomiser Bird— ona *Birdy* diye seslenemiyorum; ne derse desin şu an doğru

gelmiyor—Harrison'dan aşağıda kalmasını istedi ve buna

sevindim. Onu sevmiyorum ve ona güvenmiyorum. Nedenini

açıklayamasam da.

"Ev eskiden büyükanneme aitti, bu yüzden tadilat

sırasında neler yaptıklarını görmek istedim," diye yanıtlıyor ve doğruca yatak odasına yöneliyor.

"Gerçekten mi?"

“Hayır. Tanrım, Carter. Bu köydeki gen havuzunun

cankurtaranlara ihtiyacı var.”

"Ne-"

"Unut gitsin."

Başkomiser Bird'ün tamamen deli olduğunu düşünmeye başladım. Çoğu insanın zevkine göre fazla çılgın olabilir,

ama yine de ona karşı bir çekim duyuyorum. Özellikle de

hakkında araştırma yaptıktan sonra; dedektif olarak

gerçekten etkileyici bir geçmişe sahip. Okuduklarıma göre

Londra'nın en iyilerinden biri. Çok zeki, başarılı ve aynı

zamanda çok çekici. Odada onu takip ediyorum, yaptığı her

şeyi izliyorum, kafasının içinde neler olup bittiğini tahmin

etmeye çalışıyorum.

"Bana ne gördüğünü söyle," diyor yatağa bakarak.

Kulağa tuzak bir soru gibi geliyor, ama ben de oyuna katılayım.

“Bir yatak odası.”

Gözlerini devirdi. "Bunun neresi sıra dışı?"

Hiç bir şey.

Omuz silktim. "Bana her şey çok düzenli ve tertipli görünüyor..."

Sonra komodinin üzerinde eski bir Walkman görüyorum ve donup kalıyorum çünkü bu yaygın bir ev eşyası değil ve

benimkine tıpatıp benziyor. Aynı model. Ama benimki

olamaz, değil mi?

“Aynen öyle,” diye fısıldadı, benim de onun gördüğü şeyi gördüğümü sanarak. “Yatak yapılmış ve hiçbir şey yerinden

oynamamış. Karınız kayıp, belki de ölmüş olsaydı yatağı

toplar mıydınız? Ve sanırım çarşafları da değiştirmiş.” Bir

yastığı alıp kokladı. “Aşağıdaki çamaşır makinesinde yatak

örtüsüne benzeyen bir şey fark ettiniz mi?” Fark etmedim.

“Harrison size normalde ev işi yapan bir adam gibi mi görünüyor?” Başımı salladım. “Öyleyse neden yapsın ki?

Normalin içindeki tuhaflığı aramayı öğrenmelisiniz.”

Umarım bana bu şekilde düzenli olarak tepeden bakmaya

devam etmez.

Peki çarşafları değiştirmiş olsa ne olur ki?

Sanırım yeni patronum bana kendi ayakkabı bağcıklarımı

bağlama konusunda bile güvenmiyor.

Kadın, dramatik bir *şekilde* plastik eldivenlerini takıyor, ardından ceketinin içindeki bir cepten küçük bir delil torbası

çıkarıyor. Makyaj masasından bir saç fırçası alıp torbaya

koyarken büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Onu modern

mermer ve granit banyoya kadar takip ediyorum; orada yan

yana duran iki elektrikli diş fırçasına, ardından sergilenen

pahalı görünümlü tüm banyo malzemelerine bakıyor. Onun

gördüğünü görmeye çalışıyorum ama her şey bana olması

gerektiği gibi görünüyor. Ta ki Bird ilaç dolabını açıp, bir tür

robot gibi hap şişelerinin etiketlerini tarayana kadar. Birkaç

tableti ceketinin cebine atıyor.

“Eğer böyle bir durum söz konusuysa, bunu da delil olarak toplamamız gerekmez mi?”

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi hızla döndü, tam önümde durdu ve parmağını dudaklarımın üzerine koydu. O

kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Dudakları neredeyse kulağıma değene kadar yaklaştı, sonra

fısıldadı.

“Aramanın geri kalanında sessiz kalma yöntemini

kullanabilir miyiz sizce? İşimi yapabilmek için sessizliğe

ihtiyacım var. Şimdiden teşekkür ederim.”

Bundan sonra her odayı iyice arıyor gibi görünüyor ve ben de tek kelime etmeden onu takip ediyorum. Ne

aradığından tam olarak emin değilim ama daha fazla soru

sorarak kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum.

Aşağı kata inip evin arkasındaki küçük kütüphaneye geri

dönüyor. Pencereden gelen bir ışık huzmesinde, sanki yeni rahatsız edilmiş gibi, bir toz zerrecikleri galaksisi uçuşuyor ama odada kimse yok. Bird kollarını kavuşturup sessizce,

"Burada bir suç işlendi," diyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, neyi kaçırdığıma şaşırmış bir şekilde. Etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor, kitaplıklara bakarak.

Kendimi rezil etmek istemediğim için tereddüt ediyorum, ama o bir cevap bekliyor.

"Çok sayıda kitap mı?"

"Bu odada size farklı gelen *bir şey var mı* ?"

Orijinal parke döşemeyi ve çok eski görünümlü

kitaplıkları inceledikten sonra omuz silktim. "Evin tamamen

yenilenmemiş tek odası gibi görünüyor..."

"Çünkü…"

“Çünkü… belki de paraları bitti?”

“Dışarıda park edilmiş araba evinizden daha değerli. Bunlar parası biten insanlar değil. Bunlar aklı başında olmayan, parası bol insanlar. Spyglass'ın eski sahibi olarak, bu eski, eğri büğrü evin, bu kitaplıkların bir marangoz tarafından monte edildikten sonra yenilenmemesi veya kaldırılmaması gerektiğini belirten eski bir yasal sözleşmeyle birlikte geldiğini biliyorum.”

“Kitaplıklar hâlâ burada.”

“Bunu anlıyorum, teşekkür ederim. Ancak bunlar boyanmış. Bu, mülkü satın alırken imzaladıkları yasal belgelerle tamamen çelişiyor.”

“Kitaplıkları boyamışlar. Bu bir suç mu?”

DCI Bird cevap vermiyor. Yine kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyor.

“Belki de Harrison’ı kitaplıkları boyadığı için tutuklamalıyız?” diyorum. Tabii ki şaka yapıyorum, ama belki de bunu anlayamıyor. Londralıların tuhaf bir mizah anlayışı var, tuhaf derken de neredeyse yok denecek kadar az

demek istiyorum.

"Bir şey mi söyledin?" diye soruyor.

“Belki de Harrison’ı tutuklamalıyız dedim—”

Başını salladı. "Henüz değil."

30

HARRISON

Henüz onlarla tekrar yüzleşmeye hazır değilim. Kadın dedektifin bana inanmadığını biliyorum ve evimde dolaşırken uyuşmuş hissediyorum, zaten onların *"kötü polis"* taktiğinden bıkmıştım. Yukarı çıkarken mutfakta beklememi istedi ama şimdi onları takip etmekte ısrar etmeli miydim diye düşünüyorum; sanki ellerinde arama emri varmış gibi değil. Belki de hayır demeliydim ama bunun nasıl görüneceğinden endişelendim. Bu durumda neyin *normal* olduğunu bilmiyorum ama karımın intihar etmiş olabileceğini düşündükleri göz önüne alındığında, acıma böyle müdahale etmeleri çok garip geliyor.

Tabii ki, eğer öyle düşünmüyorlarsa durum *farklı olabilir* .

Carter'ın benden bir şeyden şüphelendiğinden eminim, yeni patronu şüphelenmese bile. Ne yapacağımı bilmek isterdim ama hayat sizi böyle bir duruma hazırlamıyor. Bu

yüzden mutfakta volta atıyorum, kendime bir kadeh viski

doldurursam ne kadar kötü görüneceğini merak ediyorum,

yukarıdan gelen gıcırtılı ayak seslerini dinliyorum, yukarıda

ne yaptıklarını, ne düşündüklerini ve ne bulabileceklerini

merak ediyorum. Sabrım, aşağı indiklerinde ve mutfağa

gelip zamanım için teşekkür edip defolup gitmek yerine

kütüphaneye kaybolduklarında tükeniyor. Fısıltılı seslerle

konuştuklarını duyabiliyorum ve bu durum uzadıkça daha da sinirleniyorum. Artık çoğu insanı son derece sinir bozucu bulduğum bir yaşa geldim ve beni en çok sinirlendiren şey zamanımı boşa harcayan insanlar. Eden'in kütüphanede

olmadığı oldukça açık, bu bir Clue oyunu değil ve polis zaten

günümün çok büyük bir kısmını aldı. Yapacak işlerim var.

Odaya girerken "Kitap ödünç almak ister misiniz?" diye sordum ve ikisi de sanki onları rahatsız etmişim gibi

arkalarına döndüler.

"Hayır, ama eşinizin saç fırçasını almamızda sakıncası var mı?" diye soruyor kadın dedektif, şeffaf plastik bir poşet

içindeki fırçayı göstererek.

"Yardım edebileceğim bir şey varsa," diye yanıtlıyorum kapıdan, sakin görünmeye çalışarak.

"Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz," diye yanıtlıyor dedektif çarpık bir gülümsemeyle.

Eminim DNA testi için saç fırçasını istiyor ama nedenini sormamanın daha iyi görüneceğini düşünüyorum. Daha az...

suçlu. Olmam gerektiği gibi davranma baskısı beni

etkilemeye başladı. Sanırım terliyorum. Erkek polis memuru

hiçbir şey söylemiyor, bana bile bakmıyor. Karıma bir şey

yaptığımı düşünüyor. Ya da onu kendine bir şey yapmaya

zorladığımı düşünüyor. Olivia Bird'ün ne düşündüğünden

emin değilim; onu anlamak daha zor.

Onların gitmesini istiyorum diye düşünüyorum.

Şu anda yaptığım işin ne kadar önemli olduğunu benden

başka kimse anlamıyor. Eden'e ne olmuş olursa olsun,

bekleyemez. Thanatos evriminde kritik bir aşamada. Tüm

kariyerim bu ana hazırlanıyordu. Tüm hayatım. Yıllarca süren

bitmek bilmeyen araştırmalar, kişisel fedakarlıklar ve zorlu,

kanlı çalışmaların ardından, sonunda insanların ölüm

tarihlerini bilme hakkına sahip olduğuna inanan büyük bir

yatırımcı buldum. Bu anlaşmayı şimdi yavaşlatamam ve

yatırımcılara karımın kaybolduğunu söyleyemem. Hiçbir şey

bu anlaşmanın önüne geçmemeli, bu yüzden polis davranışımı garip bulursa, öyle olsun. Burada daha büyük şeyler söz konusu. Kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım

meselesi.

Yunan mitolojisinde Thanatos, ölüm tanrısı, karanlığın oğlu ve uykunun kardeşiydi. Kaderin onlara ayırdığı zaman

dolduğunda insanlara görünür ve onları öbür dünyaya

götürürdü. Şirketim için bu ismi seçtim, bunun bariz

nedenleri vardı ve Thanatos'un benim mirasım olmasını

umuyordum. Denemeler bitti, lisans neredeyse onaylandı ve

yeni yatırımcılar Thanatos'un artık sadece davetle girilebilen

ve katılımcıların önceden dikkatlice seçildiği bir hizmet

olmaması gerektiğine inanıyorlar. Thanatos artık ücretsiz de

olmayacak. Herkese -en azından parası yeten herkese- açık

olmasını istiyorlar ve eğer şirketimi şimdi satarsam, büyük

bir servet kazanacağım. Yaptığım tüm fedakarlıklar göz

önüne alındığında, bunu hak ediyorum.

Pek çok bilim insanının aksine, ben tanrı kompleksine sahip değilim.

Ama Tanrı'nın işleyiş biçimiyle ilgili bir sorunum var.

Zaman paradır ve para da zamandır. Hepimiz ne kadar paramız olduğunu bilmeli ve buna göre bütçe

yapabilmeliyiz. Thanatos, hatırlanmak istediğim şeydi.

İnsanların hayatlarını ve ölümlerini sonsuza dek

değiştireceğini hayal ettim. Alexander Fleming, Edward

Jenner ve Marie Curie gibi olacağımı, ancak bilimsel *keşfimin*

hepsinden daha büyük olacağını ve dünyanın benim adımı

hatırlayacağını hayal ettim.

Şimdi o kadar emin değilim.

Dedektif ve çavuş sonunda durumu anlayıp ayrılmaya başladılar. Onun için fazla endişelenmiyorum; göz kulak

olmam gereken kişi o.

Ön kapıyı açar açmaz Olivia Bird'ü tanıdım.

Birkaç ay önce klinik deneme gönüllülerinden biriydi, ancak diğerlerinden farklı olarak, Londra'daki özel kliniğe davetsiz bir şekilde, ölmüş büyükannesinin adını kullanarak geldi. Müşterilerimizin çoğu yüz yaşına yaklaşıyor. Yüz yaşını

aşmış kişiler, birçok nedenden dolayı klinik denemelerimiz

için ana hedef kitlelerimizden biriydi. Ayrıca, bir insan ölüme

ne kadar yakınsa, ölüm hakkında o kadar çok merak ettiğini

düşünüyorum.

Olivia Bird kliniğe geldiğinde yüz yaşında görünmüyordu.

Kayıtlarımıza göre, müşteri zaten ölmüştü. Ekip hemen

alarma geçti ve Başkomiser Bird'ün büyükannesinin

davetiyesiyle başvurduğunu söyledi; onunla ilgili ne

yapacağıma karar vermek *bana* kalmıştı. Onu,

"doktorlarımızdan" biriyle röportaj yaparken ekranda

izlediğimi hatırlıyorum. Müşteriyle yüz yüze çalışan personelimizin tamamı işsiz oyunculardan oluşuyor, hiçbirinin tıp eğitimi yok ve dikkatlice seçilip deneme sınavlarından geçiriliyorlar. Onlara ekranda kazanabileceklerinden daha fazla para ödüyoruz ve gizlilik sözleşmesi imzalatıyoruz. İtiraf etmeliyim ki, oyuncu seçimi süreci eğlenceliydi. Onlara ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini ve nasıl söyleyeceklerini, bir yönetmen gibi kulaklarına fısıldıyorum. Artık film çekmiyorlar, ama onlara tarih yazdıklarını ve dünyayı değiştirmede başrol oynadıklarını söylüyoruz. Ben pisliği topluyorum, onlar yayıyorlar.

Bazı insanlar—Olivia Bird gibi insanlar—yaptığımız işin etiğini sorgulayabilir. Kural olarak, kolluk kuvvetlerinde çalışan hiç kimsenin programa katılmasına izin vermedim. Bazen işleri düzeltmek için kuralları çiğnemek gerektiğini anlamıyorlar. Neyse ki, o hala doğru soruları sormadı, sadece yanlış soruları sormaya devam etti. Zeka seviyesi göz önüne alındığında garip. Teşhisinden dolayı dikkati dağılmış durumda sanırım. Hayatın anlamını aramakla hayatın anlamsızlığını kabul etmek arasında bir çıkmazda

kalmış.

Klinik çalışmalarımızın önüne kimsenin geçmesine izin veremezdim; Thanatos'un başarısı, bunun olmasına izin

verilemeyecek kadar önemliydi. Bu yüzden Thanatos, Olivia

Bird'ü büyükannesinin mektubundaki numarayı aradığı

andan itibaren izlemeye başladı. Çevrimiçi anketin altındaki

şartlarımızı ve koşullarımızı kabul etmek için tıkladığında,

dizüstü bilgisayarı aracılığıyla onu da dinlemeye başladık,

ancak bunun farkında olduğundan şüpheliyim. İnsanlar

küçük yazıları asla okumaz. Ve Harley Street'teki kliniğe

girdiğinde, binada olduğu her dakika onu izledim ve

davasıyla bizzat ilgilendim. Yapay zeka, bir kişinin DNA'sı ve

özel algoritmalarımız yardımıyla, bir kişinin ne zaman

öleceğini tahmin ediyoruz. Ama Olivia Bird'e gerçeği

söyleyip söylememeye karar veren *bendim* .

Binayı terk ettiği anda veritabanındaki tüm kayıtlarını sildim. Uzun süre Olivia Bird'ü bir daha göreceğimi hiç

düşünmemiştim, ama işte burada. Evimde. Hope Falls'ta.

Başladığı yere geri döndü. Ve bu sorun değil, hepimiz eninde

sonunda geldiğimiz yere geri döneriz, bu doğanın düzeni.

Hepimiz bir son kullanma tarihiyle doğuyoruz, sadece bunu bilmiyoruz.

31

CARTER

Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Olağanüstü sessizsin," diyor Başkomiser Bird karakola döndüğümüzde. Sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki

umurundaymış gibi.

"Öyle miyim?"

"Evet, güzel. Düşünmek daha kolay."

“Yardımcı olabildiğime sevindim. Saç fırçasını neden aldınız?”

“İleride DNA eşleştirmesi için gerekirse diye. Harrison Woolf'un delilleri yok edebilecek türden sinsi bir herif

olduğunu düşünüyorum, bu yüzden şimdi almak en iyisi diye

düşündüm. O herife güvenmiyorum. Eminim bir şeyler

saklıyor. Gerçek Eden Fox olduğunu iddia eden kadının bazı

güvenlik kamerası görüntülerinden bahsetmiştiniz. Görebilir

miyim?”

“Kalitesi çok iyi değil—köyde sadece bir kamera var— ama yükleyeceğim,” diyorum, o arkamda dururken masama

oturuyorum. Her zamanki gibi çok yakın. O kadar yakın ki

kokusunu alabiliyorum. Bilgisayar acı verici derecede yavaş

ve beklerkenki sessizlik rahatsız edici geliyor, ama o hiç

konuşmadığımda daha çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor ve

ikimiz için de en iyisi susmam olabilir diye düşünmeye

başlıyorum. Yirmi dört saat önce hayatımla ilgili her şey tam istediğim gibiydi. Rutin. Sessiz. Memnun. Dün gece Spyglass'ta izinsiz giren rastgele bir kadın hakkında gelen telefondan beri her şey ters gidiyor. Altı ay sonra beni

rahatsız etmeye gelen ve yeni patronum olduğunu ilan eden

eski bir tek gecelik ilişki son damla oldu.

Tek gecelik ilişkiler yaşamaya alışkın değilim. Hope Falls'tan nadiren ayrılırım ve herkesin sizi ve hakkınızda her

şeyi bildiği böyle bir yerde, özellikle de yerel polis

memuruysanız, böyle şeyler yapacak bir şey değil bu.

Buradaki insanlar bana güveniyor. Bana saygı duyuyorlar.

Benim o tür bir adam olduğumu düşünmüyorlar ve ben de

değilim. Tabii ki kasabaya bir yabancı gelmedikçe.

Yanlış biriyle birlikte olmam sayısız soruna yol açtı.

"Sizi araştırdım," dedim Bird'e, bunun doğru bir şey olup olmadığından emin olmadan.

"Ne demek istiyorsun?"

“Benden başka kimi seçeceklerini görmek istedim, bu yüzden sizi araştırdım ve neden işi aldığınızı anlıyorum.

Yirmi yaşındayken polis teşkilatına katıldınız, rütbelerde

oldukça hızlı yükseldiniz. Son beş yıldır her yıl Londra'da en

yüksek sayıda tutuklama ve mahkumiyete imza attınız ve

George Madalyası'nı reddettiniz.”

"Kimse sadece işini yaptığı için madalya almamalı."

“Kişisel hayatınızla ilgili hiçbir şey bulamadım. Sosyal medya hesaplarınız yok. İnternette sizin bir fotoğrafınızı bile

bulamadım.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Günümüzde bu biraz garip. Sizin burada olmanız da öyle. Neden bu işi kabul ettiniz?"

“Aman Tanrım, şu soru yağmuruna sırayla cevap vermeye

çalışayım. İnternette benimle ilgili kişisel hiçbir şey yok

çünkü aptal değilim. Herhangi bir aklı başında insan gibi ben

de gizliliğime değer veriyorum. Burada olmamın sebebi, bir

değişiklik istememdi. Başka sorunuz var mı yoksa belki de işe odaklanabilir miyiz? Bu arada, beni böyle araştırarak sapık gibi davranıyorsunuz,” diyor ve ekranda bulanık bir

görüntü beliriyor. Görüntüde sonunda köyün ana yolunda

yürüyen ürkütücü bir kadın silueti beliriyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor Bird, belli ki hiç etkilenmemiş.

"Maalesef öyle."

"Bundan hiçbir şey anlayamıyorum. Herhangi biri olabilir.

Ben de olabilirim."

Söylemesi oldukça tuhaf bir şey.

"Kocası az önce bize yalan söyledi. Şu ana kadarki en iyi ipucumuz o," diye ekliyor.

Onun yalan söylediğini anlayabiliyorsa, benim de yalan söylediğimi anlayabilir mi?

"Ofisime geri dönüyorum," diyerek kapıya yöneldi.

"Meyhane mi?" diye sordum, inanmaz bir şekilde.

"Birlikte düşününce daha verimli oluyorum."

“Ben de sizinle gelebilirim—”

“Köpeğimi kastettim. Sanat galerisi sahibiyle konuştunuz mu?”

"Evet."

"Harika, bana bir transkript gönderin, sonra da bana katılın. Buna bir iş yemeği diyelim," diyor ve ardından kapıyı

arkasından kapatarak istasyondan ayrılıyor.

Bird kendini çok zeki sanıyor, ki öyle de, ama Eden Fox'u ne kadar iyi tanıdığımı hala bilmiyor. Tanrıya şükür, kimse

bilmiyor. Eden birkaç hafta önce karakola beni ziyarete

geldi. Spyglass'ın dışında birinin onu izlediğini ve bunu

bildirmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi. Bu ilk

tanışmamızdı, ama son olmayacak.

Onu sevdim. Köy hakkında birçok sorusu vardı ve Hope Falls'taki yıllık Ölüler Günü festivalini duyuran ilan

panosundaki afişe hayran kalmış gibiydi. Sergisiyle ilgili bir

afiş asarken onu fark etmişti ve küçük festivalimizin onu şaşırttığını görünce güldüğümü hatırlıyorum—sanırım buralardan değilseniz biraz garip geliyor—ama sonra bunun

Blackmoor Milli Parkı içindeki tüm kasaba ve köylerde

kutlanan yerel bir gelenek olduğunu açıkladım.

Her yıl, Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün—1 Kasım— köylüler, kilise mezarlığından köyün içinden geçerek

Blackwater Körfezi'ne kadar uzanan bir kortejden önce,

birkaç içki içmek için Kaçakçı Hanı'nda toplanırlar. Biz buna

Ölüler Günü diyoruz, yüzlerimizi iskelet gibi boyuyoruz ve

sokaklarda meşaleler taşıyoruz. Dışarıdan bakanlara garip

gelebilir ama çok eğlenceli. Eden'e bundan bahsettiğimde,

çok eğlenceli *biri* gibi görünüyordu. Birlikte gidebileceğimizi,

çünkü süslü kıyafetler giyersek kimsenin bizi tanımayacağını

söyledi. Evli olmasına rağmen benimle flört ediyordu ve

itiraf etmeliyim ki ben de karşılık vermiş olabilirim. Eden

Fox'la ilk tanıştığımızda ne kadar yalnız olduğunu fark ettim.

Sevgiye hasret gibiydi ve kendimi ona sevgi vermek isterken buldum. O gün istasyonda önü boyunca düğmeleri olan puantiyeli bir elbise giymişti ve uzun sarı saçları ışıkta parlıyordu. Konuşma tarzını, gülümsemesini, kokusunu sevdim. Normalde sanatla hiç ilgilenmem ama oturup onun resimleri hakkında konuşmasını dinledim ve muhtemelen tadını beğeneceğimi düşündüm.

Sonra kollarındaki morlukları gördüm.

Bence bunu kocası yaptı. Başka türlü nasıl olabilirdi ki?

Eden Fox'la tanıştığım andan itibaren onu kurtarmayı hayal ettim. Ondan ve gülümsemesinin ardına saklamaya çalıştığı üzüntüye neden olan her şeyden. Hayal ettiğim tek şey bu değildi. İstasyona geri döndüğünde, birinin hala onu izlediğinden korkarak, masamın üzerinde oturup, elbisesinin önündeki tüm düğmeleri çözüp bacaklarını iyice açtığını hayal ettim. Yumuşak beyaz ten. Uyumlu iç çamaşırı. Çok güzeldi. Çok yalnızdı. Çok açtı. Çok minnettardı. Beni orada ve o anda içinde istiyordu, ama olmadı. Sadece bir fanteziydi. Bir gündüz düşüydü…

Rüyamda Eden Fox ile seviştiğimi gördüm.

Ve ben onu kurtarmayı hayal ettim.

Artık o yok.

32

Röportajı yapan: Çavuş Luke Carter (LC) **Görüşülen kişi:** Diana Harris (DH) **Tarih:** 31 Ekim 2025

Yer: Saltwater Gallery, Hope Falls

LC: Vaktiniz için ve galeriyi kapattığınız için teşekkür ederim. **DH:** İnanamıyorum. Dün gece tam senin durduğun yerde duruyordu. Son yıllarda burada düzenlediğimiz en iyi etkinlikti.

LC: Bana Eden Fox'tan bahseder misiniz? **DH:** Siz de onunla tanıştınız. Çok sevimli bir insandı ve çok yetenekliydi. Emin misiniz ki o— **LC:** Onunla nasıl tanıştınız?

DH: Aslında onunla dün, sergi başlayana kadar yüz yüze görüşmemiştim. Ama telefonda konuştuk.

LC: Kim kimi aradı?

DH: İlk başta e-posta gönderdi. Bölgeye taşındığını ve bir veya iki tablosunu satmakla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. İtiraf etmeliyim ki, bu tür e-postalar aldığımda kalbim sıkışıyor. Günümüzde herkes kendini sanatçı sanıyor, tıpkı herkesin içinde bir kitap olduğunu düşündüğü gibi, ve çoğu zaman insanlar bu şekilde iletişime geçtiğinde sunulan eserler en iyi ihtimalle vasat oluyor.

> Ama bu farklıydı. Bana bazı tablolarının linkini gönderdi ve anında aşık oldum.
>
> Hepsi denizle ilgiliydi ve onlarda çok eşsiz ve özel bir şey vardı. Biz sadece denizle ilgili sanat eserleri satıyoruz. Tablolar, baskılar, seramikler, tebrik kartları— **LC:** Eden'den gelen ilk e-postadan sonra ne oldu? **DH:** Çok keyifli bir telefon görüşmesi yaptık ve ona tüm tablolarını almayı teklif ettim. Turistler geri döndüğünde onları satabileceğimi biliyordum.

LC: Turistler henüz geri dönmedi ve siz normalde sezon dışında etkinlik düzenlemiyorsunuz. Sergi nasıl ortaya çıktı, sizin fikriniz miydi?

DH: Hayır. Onundu.

LC: Kim?

DH: Koca. Bir gün galeriye geldi; çok güzel, özel dikim, pahalı bir takım elbise giymişti. Saçları gürdü ve elleri de güzel görünüyordu, tırnakları kısa ve temizdi. Bir adam hakkında ellerinden çok şey anlayabilirsiniz.

LC: Bunu bilmek güzel. Bay Woolf size karısından bahsetti mi? **DH:** Eserlerini satacak olmamdan dolayı ikisinin de ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi. Kızlarına bakmakta çok zorlandığını ve sanatına inanmamın onun için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Bir sergi düzenleyip düzenleyemeyeceğimi, kendisini iyi hissettirecek bir şey yapıp yapamayacağımı sordu, içkileri ödeyeceğini ve tüm köyü davet edeceğini, ancak karısına bunun arkasında kendisinin olduğunu söylemememi istedi. Bunun benim fikrim olduğunu düşünmesini istedi. Özgüvenini artırmak istedi. Görünüşe göre biraz içine kapanık biriydi, nadiren evden çıktığını söyledi, ancak itiraf etmeliyim ki dün gece öyle görünmedi. Bir kocanın karısı için bunu yapmak istemesi çok tatlıydı ve yardımcı olmaktan memnun oldum. Şimdi bu oldu. Dün gece çok mutlu görünüyordu, ama sizce her şey onun için fazla mı geldi? İlgi ve insanların eserlerine bakması? Bu benim hatam mı?

LC: Hayır, elbette hayır. Yani dün geceye kadar Eden Fox'la gerçek hayatta hiç tanışmadınız mı?

DH: Hayır, ama telefonda konuştuk— **LC:** Ve konuştuğunuz kişinin gerçekten Eden Fox olduğundan emin misiniz? **DH:** Başka kim olabilirdi ki? Sadece bir kez konuştuk, ben çoğunlukla kocasıyla ilgilendim. Harrison, etkinlik için gerekli tüm şaraplarla birlikte resimleri de getirdi. Çok cömert ve aynı zamanda çok çekici biri. Gerçek bir beyefendi. O

zavallı adam, yıkılmış olmalı. Ona bir güveç götürmek için çok mu erken?

Özür dilerim, nerede görgü kurallarım, size bir içecek ikram etmedim. Bir fincan çay ister misiniz?

LC: Hayır.

33

CARTER

Yeni patronumu bulmak için Kaçakçı Hanı'na doğru yola koyuldum. Sanırım tutanakları çoktan okumuştur. Kapıda Başkomiser Bird'ün kurdu beni karşıladı ve o bana bakarken tamamen hareketsiz durdum. Büyük köpekler beni tedirgin ediyor ve keşke onu tasmalı tutsa diye düşündüm.

Köşedeki bir masadan, "Merak etmeyin, zararsız," diyor.

"Öyle diyorsanız."

"Köpekle konuşuyordum."

Eğlenceli.

Beni yanına davet ediyor, ben de katılıyorum ve kurt köpeği yanımıza yere oturup beni izliyor. Bird de başını kaldırıp aynı şeyi yapıyor.

"Pazar."

"Ne?"

“Tam onun adını soracaktınız.”

"Öyle miydim?"

“Sanat galerisi sahibiyle yaptığınız röportajın dökümü ilginçti. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?”

"Ne demek istiyorsun?"

“Şey, Eden Fox kaybolmadan önce onu gören son

kişilerden biriydi. Harrison, kendisinin ve Eden'in galeride

geç saatlere kadar kaldığını ve herkes gittikten sonra Diana ile bir şeyler içtiklerini söyledi. Kocası bir konuda yalan söylüyordu. Diana da mı yalan söylüyordu?”

“Diana Harris üç kocasını da kaybetti ve dördüncüsünü arıyor olabilir. Harrison'a karşı bir hoşlanma duyduğu kesin,

ama bence şüpheli değil.”

Bird başını yana eğiyor, sanki Mors alfabesi gönderiyormuş gibi parmağıyla dizüstü bilgisayarının üstüne

vuruyor ve beni son derece rahatsız eden bir şekilde bana

bakıyor. Dizüstü bilgisayar eski, yıpranmış ve çocuksu

çıkartmalarla kaplı. Birinde "SAKİN OL VE DEFOL GİT" yazıyor.

Gülümsüyor ve bu da beni daha da şaşkına çeviriyor.

"Carter, herkes şüpheli olmaktan çıkana kadar şüphelidir.

Bu ikinci kural."

“Birinci kural neydi?”

"Yemek yemeyi unutma. Aç karnına hiçbir iyi şey

başarılamaz. Bir çizburger ister misin? Çok lezzetliler.

Benden olsun," diyor Bird, sanki ben bir çocukmuşum gibi.

İyi olduklarını biliyorum. Bu köyde yaşıyorum ve bu barda ondan daha çok hamburger yedim. Hayır demek istiyorum

ama aç olduğum için ve bedava yemeği asla geri

çevirmediğim için evet diyorum. Özellikle de Cornwall'ın en

iyi hamburgerlerini. Bird barmen kıza el sallıyor ve kalbim

tekrar sıkışıyor. Bunun birden fazla yönden garip olacağını

zaten biliyorum. Maddy kitabından başını kaldırıyor, uzun

kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve masada

oturduğumu görünce sırıtıyor.

"Merhaba, Lulu," diyor bana.

Bu. Olamaz.

Benim adım *Luke* Carter. Maddy'nin neden ısrarla bana Lulu dediğini anlamıyorum. Bird'ün yüzü Noel ağacı gibi

ışıldıyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum.

"Merhaba Maddy," diye yanıtlıyorum.

Bird, yüzünde tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir gülümsemeyle birimizden diğerine bakıyor. Düşündüğü gibi değil ama onu düzeltmekle uğraşmak istemiyorum.

“ *Lulu* ve ben iki tane Smuggler's Ultimate Burger alabilir miyiz lütfen?” diye soruyor, ama bunun yemek siparişinin

sadece başlangıcı olduğu ortaya çıkıyor. “Burgerlerden birinde marul, *domates* ve soğan *olmasın* , ama *sadece* kızartılmış olsunlar. Turşular da yanında, başka hiçbir şeye değmeyecek şekilde, tercihen ayrı kaselerde olsun. Tabağımda sadece burger, erimiş olmasını umduğum peynir ve ekmek olsun. Burgerin orta pişmiş veya iyi pişmiş olmasını istiyorum. Çok pişmiş olmasını istemiyorum ama kan görmek de istemiyorum. Patates kızartmalarıma da tuz koymayın lütfen. Teşekkür ederim. Ve iki tane milkshake alabilir miyim? Bir çilekli, bir de…”

Bana beklentiyle bakıyor. "Suyla iyiyim, teşekkürler."

"Bir milkshake iç. Çok lezzetli," diye ısrar ediyor.

“Tamam. Çikolata.”

"Bir çilekli, bir çikolatalı," diyor menüyü bırakırken. Maddy kaşını kaldırıyor, sonra bana sırıtıyor ve barın arkasına geri dönüyor.

"Yani... Lulu?" diye soruyor Bird, Lulu gittikten sonra.

"Bu sadece bir takma ad. Luke'un kısaltması," diyorum.

"Öyle mi?"

"Neden ona daha sert davranmadın?" diye soruyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Kim?" diyor, sanki yeterince temiz olmadığını düşünüyormuş gibi peçetesiyle çatal bıçakları silerken.

"Harrison Woolf. Eğer yalan söylediğinden bu kadar eminseniz, neden ona bu kadar iyi davrandınız?"

"Çünkü bazen insanlardan istediğinizi elde etmek için onlara karşı nazik olmanız gerekir."

"Suç işlediğinden şüphelendiğiniz kişiler bile mi?"

“Bazen bir şüpheliyi sorgularken az konuşmak daha iyidir.

Bekleyin. İzleyin. Ve her şeyden önemlisi, dinleyin. İnsanlar

sessizlikten korkarlar ve söylemek istemedikleri her türlü şeyle sessizliği doldururlar. Ve eğer bunu yapmazlarsa, bir kişinin söylemedikleri, söylediklerinden çok daha bilgilendirici olabilir. Ayrıca, hangi suçu işlediğini öne

sürüyorsunuz? Eden Fox olduğunu iddia eden kadınlardan

hiçbirini henüz bulamadık.”

“Şey, bu bir manipülasyon olabilir. Buna benzer bir şey olabilir. Onu kendine zarar vermeye ve uçurumdan atlamaya

ikna etmiş olabilir mi? Belki de bir ilişkisi vardı ve o bunu

öğrendi ve—”

" *Burada* kiminle ilişki yaşayabilir ki?"

"Sadece şunu söylüyorum—"

"Tüm seçenekleri değerlendirmek iyi bir şey, ancak gerçeklere bağlı kalmalı ve aceleci sonuçlara varmamalıyız."

Bu terim, koşullar göz önüne alındığında uygunsuz görünüyor ve keşke bana aptalmışım gibi davranmayı

bıraksa. Belki de Hope Falls'ın, Londra'nın aksine, benim

işimi nasıl yapacağımı bildiğim için ülkenin en düşük suç

oranlarından birine sahip olduğunu unutmuştur. Yemeğimiz

geldiğinde dikkatimin dağılmasına minnettarım. Zaten

parçalara ayrılmış burgerini, sipariş ettiği gibi olup

olmadığını kontrol etmek için parçalara ayırmasını izliyorum.

Sonra onu dört parçaya ayırıyor ve kocaman bir ısırık alıyor.

"Kızıyla neden konuşmadığımızı anlamıyorum," diyorum, normal bir insan gibi hamburgerimi yemeden önce.

"Harrison, konuşmamızı istemediğini açıkça belirtti, ki bu

bana garip ve şüpheli geliyor."

"Aslında pek sayılmaz," diyor, bir lokma daha alarak.

“Neden değil?”

“Bay Woolf’un dün size verdiği numarayı basit bir Google aramasıyla bulabilirsiniz.” Aceleyle bir eliyle dizüstü

bilgisayarına bir şeyler yazıyor – diğer elinin parmakları yağ

ve ketçapla kaplı – sonra ekranı bana çeviriyor ve ağzına

birkaç patates kızartması atıyor. Bu kadar ufak tefek biri için

oldukça iştahlı görünüyor.

"The Manor" adında bir şeyin internet sitesini görüyorum.

"Bu nedir? Lüks bir otel mi?" diye soruyorum.

“Tam olarak değil. Malikane, Gabriella Woolf'un yaşadığı yer. Kendi başlarına bakamayan genç yetişkinler için çok

pahalı ve seçkin bir yatılı bakım tesisi. Bu durum hastalık,

ciddi yaralanma, öğrenme güçlüğü veya ruh sağlığı sorunları

nedeniyle olabilir.”

“Kız çocuğu hangi kategoriye giriyor?”

“Bir kaza geçirdi. On yıldır tek kelime konuşmadı.

Temelde genç bir kadının bedenine hapsolmuş bir çocuk

olduğunu söylüyorlar. Bence şüpheli olamaz ve Harrison

Woolf'a şikayette bulunması için daha fazla bahane

vermenizi istemiyorum.”

"Bence en azından kızının hâlâ orada olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Bence işler kötüye gitmeden bırakmalısın," diyor ve ağzına son bir lokma hamburger atıyor.

"Bana ihtiyacınız olmadığını düşünüyorsunuz ama Hope Falls, Londra ile aynı yer değil."

“Şöyle ki, üzerinde hemfikir olabileceğimiz bir şey var—”

“Bölgeyi tanıyorum. İnsanları tanıyorum. Buradaki yerliler bana saygı duyuyor ve bu, siz öyle düşünmeseniz bile, bir

şey ifade ediyor.”

Cevap vermiyor. Bunun yerine yapış yapış parmaklarını sırayla emiyor, sonra çantasından ıslak mendile benzeyen

bir şey çıkarıp ellerini iyice temizliyor. Ben yemeğime

neredeyse hiç dokunmadım ama o tabağını tamamen

bitirmiş. Ketçap damlası bile bitmiş, sanki mükemmel

miktarda sıkmış gibi. Bir lokma daha alıyorum ama kurt

köpeği bana doğru bakıp salya akıtıyor, sanki hamburgerimi

ya da belki de beni yemek istiyormuş gibi.

"Köpeğin tasmasız dolaşmasının yasa dışı olduğunu

biliyor musun?" diyorum, keşke bir şeye bağlı olsaydı diye

düşünerek. Tercihen dışarıda. Çok uzakta.

"Onu takmayı sevmiyor. İsterseniz beni tutuklayabilirsiniz."

"Ya kaybolursa?"

"Yapmayacak, ama yapsa bile onu bulurum. Sunday çoğu

insandan daha zeki."

Bana, köpeğin de benden daha zeki olduğunu

düşündüğünü ima eden bir bakış attı, sonra milkshake'indeki

pipeti emdi ve sanki ben burada yokmuşum gibi dikkatini

tekrar dizüstü bilgisayarına verdi. Hamburgerimi bıraktım;

daha fazla yiyebileceğimden emin değilim. İştahım kaçmış

gibi görünüyor.

Barmen kız tabaklarımızı toplamaya geldi ve yemeğime neredeyse hiç dokunmadığımı görünce kaşlarını çattı. "Ne

oldu Lulu?" diye sordu, elini omzuma koyarak. "Yemeği

tabağında bırakmak sana hiç yakışmaz. Normalde hepsini

bir çırpıda içer," dedi, ekranda okuduğu şeyden çok bana ilgi

duymaya başlayan Bird'e gülümseyerek.

"Maddy, sakıncası yoksa çalışmaya çalışıyoruz," diyorum.

Bird, dizüstü bilgisayarı kapatırken, "Sorun yok, bana Çavuş Lulu hakkında daha fazla bilgi verin," dedi.

Maddy gülüyor. " *Çavuş* , insanların ona böyle seslenmesine hâlâ alışamadım."

Ona dik dik baktım. "Teşekkür ederim, Maddy. Seni görmek her zaman çok güzel. Gerçekten de artık işe geri

dönmemiz gerekiyor," diye ekledim, bu konuyu kapatmak

için çaresizce.

“Bana karşı bu kadar kibirli davranma Luke Carter. Seni çıplak gördüm,” diyor Maddy, sonra saçlarımı karıştırıyor.

“Özür dilerim tatlım. Seni utandırmak istemedim. Luke çok

yetenekli bir adam,” diyor Bird'e.

"Teşekkür ederim-"

"Hepsinin de doğruluğu kanıtlanmamış." Maddy kendi kendine kıkırdadı ve uzaklaştı.

Bird de gülüyor. "Haklısın, yerliler sana kesinlikle saygı duyuyor. Kız arkadaşın olduğundan hiç bahsetmedin."

"O benim kız arkadaşım değil."

"Seni çıplak gördüğünü söyledi..."

"Çocukken demek istiyor. O benim *ablam* , kız arkadaşım değil. Tanrı aşkına, eskiden benim bezlerimi değiştirirdi."

Yukarı baktım ve Bird'ü ilk kez bu kadar şaşkın gördüm.

" *Kız kardeşin* mi?"

“Ailemiz eskiden bu pub'ın sahipleriydi ve biz çocukken burası bizim evimizdi. Ailemiz hiçbir zaman buranın sahibi

olmadı, sadece işletti. Bu yüzden birkaç yıl önce turizm

patlaması sırasında bira fabrikası mülkiyeti satın aldığında,

annem ve babam hem evlerini hem de geçim kaynaklarını

kaybettiler. Maddy hâlâ burada çalışmayı seviyor. Sanırım

bu, onlara yakın kalma şekli.”

"Onlara ne oldu?"

“Gittiler. Kalmayı karşılayamadılar. İnsanların tatil evleri satın alması yüzünden Cornwall'daki emlak fiyatları tavan

yaptı. Annem ve babam doğdukları köyde yaşamayı

karşılayamadılar. Tüm bu stres onlar için çok fazlaydı.

Gittiler.”

"Öldüler mi?"

“Daha da kötüsü. İspanya'ya taşındılar.”

Bird gülümsüyor, böylece anneme kanser teşhisi konulduğunu veya pub'ı kaybetmenin stresinin buna neden olduğunu düşündüğümü söyleyerek o anı bozmamış oluyorum. Eminim ki tüm acıklı hayat hikayemi bilmesine gerek yok.

“Carter, belki de en iyi başlangıcı yapamamış olabiliriz. Ve burada olmamın garip gelmesinden dolayı özür dilerim; bu işi ne kadar çok istediğini biliyorum. Belki de bu konuda çok hassas davranmadım, ama sana saygı duyuyorum. Ve bunu kanıtlamak için, yapmanı istediğim çok önemli bir şey var.”

34

HARRISON

Şu anda doğru olanı yapmam çok önemli.

Kapıyı kapatıyorum, bunun ne olduğunu bilmeyi çok isterdim. Sonra polislerin arabayla uzaklaştığını duyana

kadar hareketsiz duruyorum. O, gülünç oyuncak polis

arabasıyla. O da kan kırmızısı bir scooter'la. Aptal İkili ve

Tehlikeli İkili. Kapıyı çift kilitledim ve tüm perdeleri ve

panjurları kapattım. Polisler gitmeden önce her odaya

baktılar, sanki Eden'in burada bir yerlerde saklandığını

düşünüyorlarmış gibi. Ya da gizlenmiş. Bu müdahaleyi son

derece sinir bozucu buluyorum ve onların ayak izlerini takip

ederek, odadan odaya koşuşturarak, evimizi onların

gözünden görmeye ve ne gördüklerini merak etmeye

çalışıyorum. Yatak odasında oyalanıyorum ve yatağa

bakıyorum. Belki de çarşafları bu kadar çabuk

değiştirmemeliydim, ama değiştirmek zorundaydım. Onun

kokusundan her odadan kurtulmak istiyordum.

Zaten isteyerek karakola gidip o aptalca sorularını yanıtladıktan sonra, beni rahat bırakacak kadar nezaket

göstereceklerini düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım.

Onlar gittikten sonra rahatlamaya başladım, ta ki bir şey hatırlayana kadar.

Unuttuğum bir şey.

Kaçırdıkları bir şey.

Aşağıya aceleyle indim, bir bakıma mutfakta beklememi istedikleri için minnettardım çünkü çöp kutusunu kontrol

etmediklerini biliyordum. Kapağı açtım ve üstünde çok net

görünen siyah kadife elbiseye baktım. Eden bu elbiseyi çok

severdi. Onu ilk giydiği günü, birkaç yıl önceki

yıldönümümüzü hâlâ hatırlıyorum; son giydiği günü ise asla

unutmayacağım. Bu, bir kadını giyerken gördüğünüzde onu

soymak isteyeceğiniz türden bir elbise. Onu çöp kutusundan

çıkardım, salondaki şömineye götürdüm ve yaktım.

Alevler yalayıp tıslayıp tükürürken, odanın etrafına bakıp başka bir şey kaçırmadığımı kontrol ediyorum. Burada

Gabriella'nın birçok fotoğrafı var. Kızımızın hayatının her

evresinden, küçük bir kızkenki halinden, daha yakın zamana

kadar olan fotoğrafları. Kazadan önce, hayatlarımız altüst olmadan önce çekilmiş, benim ve onun birlikte olduğumuz bir fotoğrafımız var. Onun ve bizim en sevdiğim fotoğrafımız bu. Bu odada Eden'in hiçbir fotoğrafı yok. Gabriella'nın annesinin de artık hiçbir fotoğrafı yok.

Hepsini tek tek kaldırdım.

Yangın söndükten sonra, evin arkasındaki küçük kütüphaneye geri dönüyorum. Hiç tanımadığım insanların yazdığı, asla okumayacağım hikayeleri içeren eski kitaplıklara bakıp duruyorum. Kurgunun çekiciliğini asla anlamadım. Başkalarının hikayelerine ayıracak *zamanım* yok; kendi hayatımı yaşamayı tercih ederim. Belki insanlar ne kadar az zamanları kaldığını bildiklerinde, onu daha akıllıca kullanırlar. Thanatos, hayatın kısa ve zamanın kıymetli olduğunun çoğu insandan daha çok farkında olduğum anlamına geliyor. Bu düşünce beni tekrar kızımı düşünmeye itiyor. Onu özlüyorum. Onu o kuruma yerleştirmeyi asla kabul etmemeliydim, çünkü Malikanenin kendisi tam olarak böyle bir yer. Gösterişli dış cephesine, fahiş ücretlerine ve parlak broşürdeki "evden uzakta bir ev" tanımına rağmen, küçük kızım lüks bir hapishanede. Buna razı olduğum için kendimi

asla affetmeyeceğim.

Ve Eden'i asla affetmeyeceğim.

Eşimle nadiren tartışırdık, ama Gabriella konusunda fikir ayrılığımız vardı.

Bu kütüphane konusunda da görüş ayrılıklarımız vardı.

Bütün bu kitaplıkları görünce, unutmayı tercih ettiğim annemi hatırladım. Babam on yaşındayken öldü ve annem

ondan sonra benimle pek ilgilenmedi. Bana onu

hatırlattığımı söylerdi. Zamanını ucuz şarap içerek, ucuz

kitaplar okuyarak ve evi kendi hayatından daha mutlu

hikayelerle doldurarak geçirirdi. Hiç çalışmadı – hatta

parasız kaldığımız ve yemek yemekle evi ısıtmak arasında

seçim yapmak zorunda kaldığımız zamanlarda bile – ama

yine de romanlara para harcadı. Kitaplarla bir sorunum yok,

ama onları yiyemezsiniz. Çocukluğumun büyük bir kısmını

aç, üşümüş ve yalnız geçirdim. Onun ruh halleriyle başa

çıkmak korkunçtu. Öfkesi de öyle. Yaptığım hiçbir şey onun

için yeterince iyi değildi ve bunu bana hissettirdi. Beni

yumruklarıyla değil, sadece sözleriyle ve nefretiyle istismar

etti. Bu yüzden büyüdüm, dışarı çıktım ve kendi hikayemi

yazdım. İçinde onun olmadığı bir hikaye.

Evden ayrıldığım gün bana söylediği son şey şuydu:

Hiçbir şey başaramayacaksın.

Bana verdiği en büyük hediye, onu haksız çıkarmaya olan kararlılığımdı. Ve başardım. Sınıfımın en iyisi olduğum için

bursla üniversiteye girdim. O bölümdeki en zeki

öğrenciydim, ama aynı zamanda en yoksuluydum. Ortama

uyum sağlamayı öğrendim, ama çalışmalarımın veya işimin

beni götürdüğü dünyada asla ait olduğumu hissetmedim.

Herkes daha özgüvenliydi, daha iyi bağlantıları vardı.

Onların dünyası, sözde onlardan biri olsam bile, bana her

zaman ulaşılmaz görünüyordu. Annem benim şeytanlarımı

yarattı ve onlardan asla kaçamadım.

Gençlik yıllarımı babam yerine onun ölmesini dileyerek geçirdim.

Sonra ne zaman yapacağını merak ederek sabırsızlanmaya başladım.

Ve bence kıvılcım buydu. Şimşek çakması anı. Benim aydınlanmam.

Annemin ne zaman öleceğini ve onun nefretine ne kadar

daha katlanmak zorunda kalacağımı öğrenme arzum beni

bilime ve sonunda Thanatos'a yönlendirdi. Çok çalıştım,

daha da çok çabaladım ve bir kişinin öleceği günü doğru bir

şekilde tahmin etmenin yolunu keşfetmek için koca bir şirket

kurdum.

Annemin ölüm tarihini doğru bildiğim ilk tarih oldu.

Kızımın ölüm tarihi, yanlış olmasını umduğum ilk tarihti.

Gabriella'nın kazasından sonra, onu kaybetme korkusu beni tüketti. Kızımla ne kadar daha zamanım kaldığına o

kadar takıntılı hale geldim ki, onunla daha da az zaman

geçirdim, şifreyi çözmeye çalışmakla çok meşguldüm.

Anneme inat olsun diye ve kızımı kurtarmak için Thanatos'u

yarattım, ama bu süreçte çok değerli zaman kaybettim. Asla

geri alamayacağım zaman. Annemi hatırlatan her şey beni

tetikliyor, yeni evimizdeki o eski kitaplıklar da dahil. Bu

yüzden bir akşam Eden koşuya çıktığında ve evin eski

anlaşmalarında bu odaya dokunulmaması gerektiği

söylenmesine rağmen, bir balyozla buraya girdim.

Rafları kırmaya başlamadan önce kitapları kaldırmaya karar verdim ve işte o zaman küçük, sahte bir panelin

altında gizlenmiş bir kolu buldum. Çektiğim bir koldu bu. Bir

gıcırtı ve sanki kitaplıklar nefeslerini tutmuş gibi bir iç çekiş

sesi duyuldu ve sonra ortadan hafifçe ayrıldıklarını gördüm.

Zeminden tavana kadar aralarında bir santimetre

genişliğinde bir boşluk vardı. Parmaklarımı dikkatlice

boşluğun içine kaydırdım ve çok az bir baskı uyguladığımda,

kitaplıklar kayarak arkalarındaki bir kapıyı ortaya çıkardı. Kendime kapının hiçbir yere çıkmayacağını söyledim; evin bu kısmı kelimenin tam anlamıyla üzerinde bulunduğu

uçurumun içine inşa edilmişti.

Ama yanılmışım.

35

CARTER

DCI Bird'ün beni ciddiye almadığı konusunda haklıydım.

Bana yapmamı istediği önemli bir şey olduğunu

söylediğinde, köpeğini gezdirmemi kastettiğini

düşünmemiştim.

"Ciddi misin?"

"Neredeyse her zaman," diye yanıtlıyor, dizüstü

bilgisayarından başını kaldırmadan.

Sanki olan biteni biliyormuş gibi bana bakan kurda bakıyorum.

“Pekala. Peki, bir ipucuna ihtiyacı var mı?”

“Hayır, çok iyi eğitilmiş. Pazar günü onu çağırdığınızda gelecek. Çok uzaklaşırsa şöyle ıslık çalın.” Kadın birbirinden

farklı iki nota, biri yüksek diğeri alçak, ıslık çalıyor ve köpek

doğrulup başını yana eğerek ona hayranlıkla bakıyor.

Ben değillim.

Yüzümün ne yaptığını bilmiyorum ama sanırım göz kamaştırıcı bir parlamadan kaynaklanıyor.

"Onu nereye götürmemi istersiniz?" diye soruyorum.

"Karar sana kalmış. Belki onu sahile götürebilirsin? Denizi ve kumu çok seviyor."

"İyi."

“Ve uslu dur.”

"İyi eğitimli olduğunu söylemiştiniz, öyle mi?"

"Seni kastetmiştim."

Köpeğimle birlikte pubdan çıkıp liman duvarı boyunca yürüyoruz ve kum tepelerinden geçerek Blackwater

Körfezi'ne giden sahil yoluna giriyorum. Köye sadece on

dakikalık yürüme mesafesinde ve ben de biraz temiz havaya

ihtiyaç duyuyordum. Turist sezonunda bu plaj tıklım tıklım

dolu oluyor, ancak yılın bu zamanında genellikle ıssız oluyor

çünkü Blackwater Körfezi'ne sadece yürüyerek ulaşılabiliyor.

Sunday'in plajı görür görmez öne doğru koşmasını izliyorum;

kulakları çırpınıyor, kuyruğu sallanıyor, unuttuğum o

kaygısız neşeyle kumda zıplıyor. Onu izlemek beni

gülümsetiyor, bu da beni o kadar şaşırtıyor ki gözlerimi

kaçırmak zorunda kalıyorum. Telefonumu çıkarıp DCI Bird

geldiğinden beri takip edemediğim her şeyi kontrol etmeye

çalışıyorum.

Kısa bir süre sonra, Sunday'in havlama sesi beni yukarı bakmaya zorladı. Aşağı bakarken gökyüzü kararmıştı.

Atlantik'ten fırtına bulutları gelmiş, rüzgar şiddetlenmiş ve

gelgit çekilmişti, uzakta dalgalar çarpışıp köpürüyordu.

Sunday'i göremiyorum. Adını çağırıyorum ama gelmiyor. Islık

çalamıyorum—yeni patronun önünde yapamadığım başka

bir şey olduğunu itiraf etmek istemiyordum—ama şimdi

sanırım onun lanet olası köpeğini kaybetmiş olabilirim.

Gördüğüm tek şey uçsuz bucaksız, bomboş bir plaj, duyduğum tek şey okyanus. Sonra Sunday'i denizde

görüyorum, kıyıdan çok uzakta ve muhtemelen derin

sularda. Tıpkı benim gibi. İyi eğitilmişmiş, yalan, bu husky

açıkça intihara meyilli. Belki de Bird gibi biriyle yaşarsan

böyle olur. Bu düşünce hızla suçluluğa dönüşüyor. Sonra

korkuya.

Köpeğine bir şey olursa beni öldürür.

"Pazar!"

Bir köpek için ne kadar aptalca bir isim.

Suya doğru koşuyorum, sanki Tourette sendromu olan biri gibi adını tekrar tekrar bağırıyorum. Ama aptal gibi

görünmem umurumda değil, burada başka kimse yok ve

gelgit köpeği daha da uzağa götürüyor gibi görünüyor. Onu geri getirmem gerekiyor, gerekirse kendim de suya girmem gerekse bile. Montumu ve suda beni ağırlaştıracak her şeyi çıkarmaya başlıyorum, ama sonra çok garip bir şey oluyor. Belirgin bir ıslık sesi duyuyorum. İki nota. Tıpkı Bird'ün barda yaptığı gibi ve köpek denizden çıkıp sahilde sanki her şey bir oyunmuş gibi koşuyor. Burada tek başımayım ve ıslık çalamıyorum. Dönüyorum, ama deniz ve rüzgar kulaklarımı doldurduğu için sesin nereden geldiğini belirlemek zor. Ta ki gözümün ucuyla bir şey görene kadar. Koyun diğer tarafında siyah giyinmiş bir figür. Bird değil. Yüzünü göremiyorum, ama boyuna ve yapısına bakılırsa bir erkek olduğunu *düşünüyorum* .

Onlara doğru yürümeye başladım, ama beni görünce kaçtılar.

Bu da neyin nesi?

Peşinden koşuyorum. Polis akademisinde sınıfımın en iyisi olmayabilirdim ama fitness testlerinde her zaman en hızlısıydım. Aradaki mesafeyi kapatmam uzun sürmüyor. Kumlu plajda depar atıyorum, benden kaçamayacaklarını biliyorum, her saniye daha da yaklaşıyorum. Kum

tepelerinde kısa bir anlığına kayboluyor, ama kısa süre sonra onu tekrar görüyorum ve kovalamaca devam ediyor. Uçurumun dibindeki kaygan kayalara tırmanırken neredeyse düşüyorum ve yukarı baktığımda onu hiçbir yerde göremiyorum. Köpek yanımda, sanki kovalamacayı bir oyun sanıyormuş gibi kuyruğunu sallıyor, ama burada başka kimse yok. Bütün bariz yerleri arıyorum, ama gitmişler, oysa gidecek hiçbir yerleri yoktu. Sanki birdenbire ortadan kaybolmuşlar gibi.

Durup nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Kafası karışık ve yönünü şaşırmış.

Yanılıyor olabilirim, sanırım *yanılıyorum* ama köpeği kurtarmak için ıslık çalıp sonra ortadan kaybolan kişi Harrison Woolf'a çok benziyordu.

36

KUŞ

Carter ve kız kardeşi hiç birbirlerine benzemiyorlar. O kadar farklılar ki akraba olduklarına inanmakta zorlanıyorum ve Carter yokken ona birkaç soru sormak için zaman ayırıyorum.

Maddy, The Smuggler's Inn'in sürekli boş olan barının arkasında oturuyor. Uzun kızıl saçlarından bir tutamı bir elinin parmağına doluyor, diğer elinde ise romantik bir roman gibi görünen bir şey tutuyor. Karşısındaki bar taburesine oturuyorum ve ayakkabılarımın cilalanmaya ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. Maddy hemen başını kaldırmayınca boğazımı temizliyorum. Hikayeye o kadar dalmış ki beni fark etmemiş gibi yapıyor ya da fark etmemiş gibi davranıyor.

“Carter’ın senin kardeşin olduğunu bilmiyordum,” diye kurnazca bir giriş cümlesi kuruyorum. Sonunda elindeki

kitaptan başını kaldırıp gülümsüyor.

"Sormadınız ki."

"Sormazsan alamazsın."

"Burada daha çok 'sorma, söyleme' kuralı geçerli."

Gözlerinde bir yaramazlık var ve acaba onun erkek kardeşiyle yattığımı biliyor mu diye merak ediyorum.

Carter'ın daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla,

her zaman yakın olmuşlar.

"Anne babanızın eskiden bu pub'ı işlettiğini söyledi."

“Doğru. Otuz yılı aşkın süredir.”

“Çocukluğu çok eğlenceli geçmiş olmalı.”

“Bazen. Üst katta oturuyorduk ve yazları o kadar kalabalık oluyordu ki annemle babamın bize pek vakti

kalmıyordu. O zamanlar kışın da kalabalık olurdu,” diyor,

şimdi boş olan pub'a bakarak. “Ama bu, köydeki evlerin

yarısı yazlık ev olmadan önceydi. Çok paramız yoktu ama

çok sevgimiz vardı ve mülkün sahibi olan yaşlı cadı bu pub'ı

satmaya karar verdiğinde annemin kalbi kırılmıştı.”

"Neden anne baban bunu satın almaya çalışmadı?"

“Denemeye çalıştılar, hem de makul bir fiyata, tüm birikimlerini kullanarak. Bu yeri sahiplenmek her zaman

onların hayaliydi, böylece burayı aile içinde tutabilirdik. Ama bira fabrikası tarafından geçildiler ve olay bitti. Luke ve ben de yıkıldık; burası bizim evimizdi. Çocukken her yıl boylarımızı gösteren işaretler bu duvarda olurdu, ama yeni sahipler hayatlarımızı silip süpürdüler ve evimizi bir gastronomi pub'ına çevirdiler. Onlar için kâr, insanlardan daha önemliydi."

"Üzgünüm, bu çok zor olmalıydı."

Omuz silkerek, "Hayat zor. Kardeşim için daha da kötüydü. Luke burada doğdu, bildiği tek ev burasıydı. Annem ve babam İspanya'ya kaçtığında yirmili yaşlarının başındaydı – aslında daha büyük bir çocuktu – ve aile onun için her zaman önemli olmuştur. Benimle onun arasında yedi yaş fark var, bu yüzden onlar gittikten sonra ona göz kulak olmak bana düşüyormuş gibi hissettim. Bence iyi bir iş çıkardım. Polis eğitimini tamamladı, yaşıtlarının çoğu kaçmak için can atarken Hope Falls'ta kaldı, sonra Nick emekli olunca polis karakolunun yönetimini devraldı. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen oldukça iyi durumda." dedi.

"Carter yirmi sekiz yaşında mı?"

Kendime onun bebek yüzlü otuzlu yaşlarında bir adam olduğunu söylemiştim.

Başını salladı. "Biliyorum. Daha da genç görünüyor. Deniz havasından!"

“Bana Carter'ı anlat. Çocukken nasıldı?”

“Sanırım benden hoşlanmazdı—”

“Sen söylemezsen ben de söylemem. Sormayın,

söylemeyin, dediğiniz gibi.”

Gülümseyerek şöyle dedi: "Eh, bir bakıma kardeşim hiç büyümedi. Çocukluğunun büyük bir kısmını bu barda,

kaçakçılar hakkında hayaller kurarak ve bodrumdaki gizli

tüneller hakkında hikayeler uydurarak geçirdi. Buradan

Blackwater Körfezi'ne kadar kayalıkların içine kazılmış

tüneller olduğuna inanıyordu. Eğer varsa da, onları hiç

bulamadı, ama çocukken anlattığı tüm yalanlara rağmen

dürüst bir adam oldu. İyi bir adam. Bütün köy onu seviyor."

"Bu güzel."

"Öyle."

Sanki önceden planlanmış gibi Carter, hemen ardından Sunday'in de gelişiyle pub'ın kapısından içeri daldı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Carter başını salladı. "Hayır. Sahilde bir ceset var."

37

CARTER

"Özür dilerim, sanki sahilde bir ceset varmış gibi duydum?"

diyor Bird.

Başımı salladım ama ikisi de anlamamış gibi bana bakmaya devam ettiler.

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi.

DCI Bird'ün şaşırmış görünmesi beni şaşırttı; daha önce hiç böyle olmamıştı.

Maddy de beklediğim gibi davranmıyor. Barın arkasında dimdik duruyor ve bana çocukken ikimizi de başımıza bela

açmak üzere olduğum zamanlardaki bakışını atıyor.

Neredeyse... suçlu gibi görünüyor.

İçeri girdiğimde benden mi bahsediyorlardı?

Umarım öyle değildir.

“O mu? Eden mi?” diye soruyor Maddy. Normalde pembe

olan yanakları solgun ve korkusuz kız kardeşim korkmuş

görünüyor.

Yaptığım şeyi biliyor mu?

Bird sözünü keserek, "Bunu size söyleyemez," dedi.

"Ceset şimdi nerede?"

“Sahilde. Az önce de söylediğim gibi—”

“Ne? Onu öylece orada bıraktın—”

“Hayır, elbette ki hayır. Ben—”

"Kahretsin."

“Henüz görmedim bile. Merkezden aradılar, bir yüzücünün sahilde bir ceset bulduğunu söylediler, şu ana

kadar bildiğim tek şey bu.”

"Hadi, orada öylece durma Carter. Gidelim. Ne

bekliyorsun?"

38

KUŞ

Carter'ın bu son gelişmeyi öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Yeni bir işte ilk gününüzde bir ceset bulunması asla iyi bir başlangıç değil. Kaçakçı Hanı'ndan aceleyle çıkıyorum ve scooter'ıma binmek üzereyim.

"Buna gerek yok," diyor Carter. "Yürümek daha hızlı olur."

İstemeyerek de olsa onu takip ediyorum; cesedin bulunmasından bu yana ne kadar zaman geçtiği, ne kadar delilin tahrif edilmiş olabileceği ve kaç kişinin görmemesi gereken şeyleri görmüş olabileceği konusunda zaten endişeliyim.

Carter, "Az önce Maddy'yi sorguluyor muydunuz?" diye soruyor.

"Eğer öyle olsaydım bir sorun olur muydu?"

"O benim kız kardeşim, şüpheli değil."

Onun tepkisini ilginç buluyorum ama şimdilik bu düşünceyi bir kenara bırakalım.

Gökyüzü karardı ve simsiyah oldu, yaklaşan fırtına Hope Falls'a çökerken rüzgar yanaklarımı okşuyor. Daha

öncekinden belirgin şekilde daha soğuk ve liman duvarı

boyunca yürürken tenimi çiğ gibi bir sis kaplıyor. Olağanüstü

uzun bacaklarıyla Carter benden çok daha hızlı yürüyor ve

ben de ona yetişmek için neredeyse koşarak ısınıyorum.

Eskisi kadar formda değilim. Ölmek üzere olduğumu öğrendiğimden beri spor salonuna gitmek yapılacaklar listemin en sonuncusu oldu. En güzel anlarınızın geride

kaldığını bildiğinizde anı yaşamak zor.

Carter'ı takip ederek, uzun otlarla kaplı kum tepelerinin arasından kıvrılan dar bir sahil yoluna giriyorum ve daha ne

kadar yolumuz kaldığını merak ediyorum.

"Arabayla gitmenin daha hızlı olmayacağından emin

misiniz?"

"Neden? Ayakkabılarının kirlenmesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden.

Alaycı küçük velet.

“Bir gün çok başarılı olacaksın Carter. Ve başarılı olduğunda da orada kalmanı umuyorum.”

“Plaja sadece yürüyerek ulaşılabilir, maalesef,” diye hatırlatıyor bana ve ben de zekice bir karşılık vermeye

hazırlanırken bir taşa takılıp düşüyorum. Carter düşmeden

önce beni yakalıyor, sonra da gerekenden biraz daha uzun süre tutuyor. Aramızdaki kimyayı hayal etmiyorum ama görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Kırk yaşındayım. Ve şimdi onun sadece yirmi sekiz yaşında olduğunu bildiğime göre, kendimi Bayan Robinson gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda elimi bıraktığında.

"Sorun değil," diye yanıtladı, yanakları benimkiler gibi kızarmıştı.

Sahil yolu bir köşeyi dönüyor, bu yüzden geriye baktığımda Hope Şelalesi artık görünmüyor. Sanki yok olmuş ya da hiç orada olmamış gibi. Yolun bu kısmından sadece okyanus ve uçurumlar görünüyor, Eden Fox'un atlamış olabileceği veya olmayabileceği bölüm de dahil. Onun atlamış olabileceği yönün tersine, yani uzaklaşıyoruz, ancak gelgitler kendi kanunlarına göre hareket ediyor ve sanırım onu buraya kadar taşımış olmaları mümkün.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye soruyorum.

“Şu tepenin hemen ardında,” diyor Carter, yolun o kadar dik görünen bir bölümüne yaklaşırken ki, bu *tepenin* dağ olarak yeniden sınıflandırılması gerekirdi. Ama tepeye ulaştığımızda manzara nefes kesici. Çocukken burada geçirdiğim zamanlara dair unutulmuş anılar zihnimde

canlanıyor. Önümüzde, turkuaz renkli bir denizle çevrili, uçsuz bucaksız beyaz kumlu bir koy uzanıyor. Bir an durup nefesimi toplamaya çalışıyorum. Kumun üzerinde dağılmış, küçük bir tahta balıkçı teknesinin enkazına benzeyen kırık tahta parçaları görüyorum. Sonunda doğa her zaman bize ödünç verdiklerini geri alır. Ve bizim çaldıklarımızı da. Bu sadece bir zaman meselesi.

Carter beni beklerken, "Blackwater Körfezi, muhteşem değil mi?" diyor. "Nefesinizi toplamak için bir dakikaya ihtiyacınız var mı?"

“Hiç de değil. İyiyim,” diye yalan söylüyorum.

“Pekala,” diyor ama biraz daha yavaş yürüyor ve yanımda kalıyor. “Bu gizli koy eskiden kaçakçılık için kullanılırdı. Yüz yıl önce, çalıntı mallar taşıyan tekneler, köyden gizlenmiş bu noktaya gelirdi. Ne taşıyorlarsa taşısınlar – altın, silah, alkol, para – karanlığın örtüsü altında kum tepelerinden geçirilerek Kaçakçı Hanı'na götürülürdü. Handandan tepenin yukarısına, Spyglass'a kadar uzanan gizli tüneller hakkında hikayeler var.”

"Çocukken hiç böyle bir şey buldunuz mu?"

"Ne?"

“Tüneller.”

"Hayır, ama denemekten vazgeçmedim," diyor.

Ona inanıp inanmadığımdan emin değilim.

"Bunlar yerel halkın eğlence olsun diye uydurduğu hikayelerdi."

Bana göre bir eğlence gibi görünmüyor.

Aslında, burası için yeni bir slogan düşündüm:

Umut Yok Oluyor—Eğlencenin Öldüğü Yer.

Körfeze doğru yokuş aşağı inmeye başladık ve bir köşeyi döndüğümüzde uzakta, sanırım ceset olan şeyin üzerinde

duran bir kadın gördüm. Kadın plajın diğer tarafındaydı.

Carter, yer yer tamamen çökmüş olan engebeli sahil

yolundan öne doğru koşuyordu ve ben de kendimi yavaş

yavaş yok olmaya, unutulmaya yaklaştığımı hissediyordum.

Ona yetişmek için elimden gelenin en iyisini yaparken, aynı

zamanda kayıp düşmemeye veya kanlı boynumu kırmamaya

da çalışıyordum. Kadına benden çok önce ulaşmıştı ve

sonunda yetiştiğimde fısıldaşıyor gibiydiler.

“Bu Diana Harris. Cesedi o buldu,” diyor Carter. İsim hemen tanıdık geliyor. Ölen kocasının küllerinden bir kaşık

dolusu çayına katmayı seven sanat galerisi sahibi. İddiaya

göre. Ve Eden Fox'u kaybolmadan önce gören son kişilerden

biri.

Carter'ın röportajının metnini okuduktan sonra Diana Harris hakkında edindiğim ilk izlenimler, şimdi gerçek

hayatta karşılaştığım kadınla pek uyuşmuyor. Onu orta yaşlı,

uzun boylu, zayıf, ağır makyajlı, bakımlı ve şık giyimli biri

olarak hayal etmiştim. Gerçekte ise benden daha kısa –ki bu

da bir şey ifade ediyor– iştahı yerinde görünüyor ve

makyajsız. Başında hâlâ bir yüzme bonesi, ayaklarında Crocs

terlikler ve önünde DRYROBE yazan şık bir sabahlık giymiş.

“Her gün öğle yemeğinden sonra yaptığım gibi

yüzüyordum. Sudan çıkana kadar cesedi görmedim. Denizde

olduğum sırada kıyıya vurmuş olmalı. Ama garip, çünkü

gelgit çekiliyor,” diyor, kelimeleri ağzından aceleyle

dökülüyor. Birkaç metre ötede yüzüstü yatan cesede bakıyor

ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Açıkça bir kadın,

ama yaklaşmadan ve onu çevirmeden buradan kimliğini

belirlemek mümkün değil. “Onu yerinden oynattığım için

özür dilerim, yapmamam gerektiğini biliyorum.”

"Öyleyse neden yaptın?"

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum—ilk yardım sertifikam var—ama o biraz daha bilgili değil. Bana onun

Eden Fox olup olmadığını sormayacak mısınız? Çünkü dürüst olmak gerekirse ben anlayamıyorum ve sizin de anlayabileceğinizden şüpheliyim.”

Ne garip bir söz.

Eğer Eden ise, suda sadece birkaç saat kalmış demektir. Cesedi kimsenin tanıyamayacağı kadar kötü bir şekilde çürümemiş olmalıydı. Carter'dan tanık ifadesi almasını ve bunu cesetten daha uzakta yapmasını rica ediyorum, ben de daha yakından bakıyorum. Aslında adli tıp ekibinin gelmesini beklemeliyim ama merakım ağır basıyor. Cesedi nazikçe çeviriyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Zaman duruyor, geriye sarılıyor ve ben yine küçük bir kız çocuğuyum, sahilde durmuş ölü annemin cesedine bakıyorum. Bir an için onun yüzünü görüyorum.

Ama o benim annem değil.

Kadının teni grimsi bir tonda ve uzun sarı saçları başına yapışmış durumda. Ayakları çıplak, ancak vücudunun geri kalanı giyinik; oldukça sıradan mavi kot pantolon ve tişört. Saçları kayıp kadınınkiyle aynı renkte ve uzunlukta, boyu da yaklaşık aynı görünüyor, ancak yüzü tanınmaz halde çünkü yüzü yok. Geriye kalan tek şey kırık ve kanlı bir deri ve

kemik yığını. Cebinde kimlik veya telefon arıyorum ama

hiçbir şey bulamıyorum.

"Sanırım atlarken kafası kayalara çarpmış olmalı," diyor Bayan Harris birkaç metre öteden, okyanusun gürültüsünün

üzerinde duyulabilmek için bağırarak. "Kafatası paramparça

olmuş. Yüzünün kalanını martıların yemesini engellemek için

onu ters çevirdim. Diş kayıtlarıyla bile teşhis edebileceğinizi

sanmıyorum, hiç diş kalmamış, siz görebiliyor musunuz?"

Carter yanıma gelip cesede baktı. Sonra arkasını döndü, iki büklüm oldu ve kuma kustu. Ben Bayan Harris'i olay yerinden uzaklaştırırken ve ona birkaç soru daha sorarken, onun kendine gelmesini bekledim.

“Her gün aynı saatte Blackwater Körfezi'ne yüzmeye geldiğinizi söylediniz. Burada genellikle başka birini görüyor

musunuz?”

Başını salladı. "Yılın bu zamanında, Ölüler Günü hariç, kimse olmaz. Her yıl 1 Kasım'da köyden başlayıp Blackwater

Körfezi'nde biten meşaleli bir yürüyüş düzenleniyor. Sonra

sahilde bir tekne yakıyoruz, büyük bir ateş yakılıyor, herkes

meşalelerini ateşin üzerine atıyor. Her zaman harika bir gece

oluyor, bu yüzden o zamanlar sahilde çok insan oluyor, ama

bunun dışında tek bir kişi bile yok."

Çocukluğumdan beri her yıl düzenlenen kutlamaları

hatırlıyorum. Kostümler, meşaleler, yanan tekne, havai fişekler... Annem her yıl geç saatlere kadar ayakta kalmama izin verir ve beni götürürdü. Festival ve geçit töreni, köydeki herkesin gittiği bir şeydi. Neden yaptığımızı hiç düşünmemiştim. Taşınana kadar, bunun sıradan ve doğal bir şey olduğunu sanıyordum.

"Neden bir gemiyi yakalım ki?" diye sordum, sebebini hatırlayamıyordum ama kısa süre sonra bu soruyu sorduğuma pişman oldum.

“Çünkü 1878'de *Serendipity* adlı bir gemi bu koyda karaya oturdu. Kaçakçı gemisi olduğu düşünülüyordu,” diye devam ediyor. “Ama gemi terk edilmiş halde bulundu ve kimse gelip sahiplenmedi. Yerliler boş tekneyi araştırdıklarında, akşam yemeği için hazırlanmış bir masa buldular. Mumlar yanıyordu, tabaklardaki yemekler hala sıcaktı ama dokunulmamıştı ve kadehlerde şarap vardı. Sanki tüm mürettebat yemek için oturmak üzereydi ama sonra *ortadan kayboldular* ,” diyor, bana yoğun bir şekilde bakarak. “Hope Falls kayıp ruhlarla dolu…”

Annemi tekrar düşünüyorum.

“Festival, onların unutulmamasını sağlamanın bir yolu.

Ama yılın bu zamanında çoğu gün plaj, 1878'deki gibi

bomboş.”

"Bugün de durum böyle miydi? Ya da herhangi birini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" diye soruyorum.

Zor bir soruymuş gibi kaşlarını çattı, uzakta iki büklüm olmuş Carter'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Evet. O."

39

CARTER

Başkomiser Bird, Diana Harris'i gönderdikten sonra bana,

"Sizi gördüğünü söylüyor," diye bilgi verdi.

“İyiyim, sorduğunuz için teşekkürler,” diye yanıtladım, cebimden çıkardığım işlemeli mendille ağzımı silerken.

Hasta olduğuma inanamıyorum, çok utanıyorum. Daha önce

ölü bedenler görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim—

yüzleri paramparça olmuş halde—ve tanıdığım birini hiç

görmemiştim.

"Olay yerinden kaçtığınızı söyledi."

“Sanırım beni, *köpeğinizle* birlikte, bir ceset bulunduğuna dair ihbar aldıktan sonra köye doğru koşarken gördü. Beni ilk

aradıklarında hangi plaj olduğunu bilmiyorlardı ve Hope Falls

yakınlarında birden fazla plaj var. Diana 999'u aradı. Çağrı,

Devon ve Cornwall Polis Merkezindeki bir santrale bağlanıyor

ve sanırım telefonu açan kişi Cornwall plajlarını birbirinden

ayırt edemiyor.”

"Daha önce seni gördüğünde arkandan seslendiğini söyledi."

“Şey, onu duymadım. Şu anda denizin ve rüzgarın şiddetiyle uzaktan adınızı seslensem, muhtemelen beni duymazdınız da. Onu görmedim. Cesedi görmedim. Ama başka birini gördüm.”

"DSÖ?"

“Bilmiyorum. Bir adam.”

"Hangi adam?"

"Peşinden koştum ama ortadan kayboldu."

“ *Nereye* kayboldu?” Bird, uçsuz bucaksız kumlu plaja, kayalara ve uçurumlara bakıyor. Bana inanmıyormuş gibi, *benden* bir şeyden şüpheleniyormuş gibi bakıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Keşke hiç tanışmasaydık. Onun burada olmasının sebebi benim. Benim yapmam gereken işe başvurmasının sebebi benim. Benim hayatımı mahvetmesinin sebebi benim—

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesinde hafif bir şefkat kırıntısı var.

"Daha iyi zamanlar geçirdim."

"Bu gördüğünüz ilk ceset olamaz, değil mi?"

"Sence o mu?"

"Öyle mi?" diye soruyor ama ben sadece başımı

sallıyorum. "Bir fikrin olmalı, kadınla tanıştın."

"Onunla tanıştığımda hâlâ bir yüzü vardı."

"İçgüdüleriniz size ne söylüyor?"

"İçimden bir ses tekrar kusacağımı söylüyor."

Yüzü karardı, sabrının son izi bile kalmamıştı. “Terfi alamamanın sebebi bu. Benim işimi yapmaya hazır değilsin,

gerekenlere sahip değilsin. Biraz inisiyatif göstermen

gerekiyor. İçgüdülerine güven. Sezgilerini takip et.”

"Bu bir tesadüf olabilir."

“Öyle bir şey yok. Değil mi? O?”

Sözleri o kadar canımı yakıyor ki, ağlayacakmışım gibi korkuyorum.

“Mümkün,” diyorum. “Özür dilerim, sanırım yine

hastalandım—”

"Allah aşkına, bu sadece bir beden."

"Bunu nasıl söyleyebilirsiniz?"

“Çünkü bu işte hayatta kalmanın tek yolu bu. Görmemiz

gerekeni görmezden gelmek. Bir beden muhteşem ama zayıf. Bir mucize ama aynı zamanda bekleyen bir başarısızlık. Bir beden, yürüyen, konuşan, yaşam destek

makinesidir ve kaçınılmaz olarak sizi yarı yolda bırakacaktır;

çalışmayı bıraktığında siz de yaşamayı bırakacaksınız.

Sonunda, popülaritenizin belirlediği şekilde, unutulacaksınız.

Çoğu durumda, o kadar yıkıcı bir şekilde unutulacaksınız ki,

sanki hiç var olmamışsınız gibi olacak. Bir beden, size ömür

boyu hapis cezası veren ve ölümünüzü belirleyen

hapishanedir. Bir beden işte bu kadar.”

"Her zaman bu kadar neşeli miydiniz?"

“Köye geri döneceğim, başkası ona bundan bahsetmeden

önce kocasıyla tekrar konuşacağım. Cesedin yanında kalıp

martıları uzak tutmayı başarabilir misin? Ve merkez

karargâhı arayıp buraya bir ekip gönderebilir misin?”

Ona, ceset bulunmadan hemen önce Harrison'ı sahilde gördüğümü düşündüğümü söylemeliyim. Ama

söylemiyorum. Bunun yerine, sadece "Evet, patron"

diyorum.

"Teşekkürler. İlk günler için dürüst olmak gerekirse pek iyi geçmedi," diye yanıtladı ve çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi davranmaya

devam ediyor.

Ama bundan şikayet edemem çünkü öyle.

Eden Fox birkaç gün önce polis karakoluna gelip

korktuğunu, birilerinin onu izlediğini düşündüğünü söyledi. Bana anlatırken titriyordu. Şimdi geriye baktığımda bunun bir yardım çığlığı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden kendimi çok suçlu hissediyorum. Ama benim aklımda başka şeyler vardı. Karakolda bir şişe viski vardı, hiç açmadığım bir hediye, ama o zaman açtım ve birazını bir bardağa döktüm —sadece biraz olsun onun sinirlerini yatıştırmak için—sonra kendime de biraz koydum. Ona Hope Falls'ın güvenli bir yer olduğunu, insanların güvenilebileceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştım, ama sanırım bu bir yalandı.

Çünkü ne yaptığımın farkına bile varmadan onu öptüm.

Şimdi o öldü.

40

HARRISON

Karım öldü ve bunun sorumlusu sadece bir kişi var.

Tünelin içinden sürünerek geçiyorum. Yüzyıllar öncesinden kalma ve bazı yerleri çökmüş, bu yüzden bazen

tek yolum ellerim ve dizlerim üzerinde, siyah beremin

içindeki farın zar zor aydınlattığı yoldan geçmek oluyor.

Çavuş Carter beni sahilde gördü, biliyorum ama benim

olduğumu kesin olarak bilip bilmediğinden emin değilim.

Beni fark ettiğinde körfezin diğer tarafındaydım ve onu o

mesafeden tanımamın tek sebebi üniformasıydı. Kendimi

göstermem aptallıktı—sahil normalde boştur—ve orada

olmamın tek sebebi oydu. Eğer biri bana neden sahilde

olduğumu sorarsa, *karımı* aradığımı söyleyeceğim.

Yalan ne kadar gerçekçi olursa, ona inanmak da o kadar

kolay olur.

Eden'in arabasında bıraktığım telefonda bir takip cihazı vardı ve bu cihaz beni doğrudan ona—ya da en azından

ondan geriye kalanlara—sahilde götürdü. Gelgitler hakkında

araştırdığım her şey, o uçurumdan düştükten sonra

kilometrelerce uzağa sürükleneceğini veya bir daha asla

görülemeyecek kadar denize açılacağını gösteriyordu.

Eden'in en yakın sahile kötü bir kuruş gibi vurup kalmasına

şaşmamalı. Telefonun denizin altında bozulacağını tahmin

ederdim, ancak onu cebinde plastik bir poşete sarılı halde bulduğumda nasıl hayatta kaldığını anladım. İyi ki de hayatta kaldı, yoksa sahildeki cesedin gerçekten Eden olup olmadığını bilemezdim. Giydiği kıyafetler bana tanıdık

gelmiyordu ve kadın tanınmaz haldeydi. Yüzü o kadar kötü

parçalanmıştı ki ben bile onu teşhis edemezdim. Orada fazla

oyalanmadım, dürüst olmak gerekirse ona neredeyse hiç

bakmadım bile, hiç hoş bir manzara değildi. Telefonu geri

almak zorundaydım—izinin sürülmesinden endişeleniyordum

—ama onu olduğu yerde bıraktım.

Martılarla birlikte.

Tweedle Dumb beni görmüş olsa bile, bu evden

ayrıldığımdan başka bir şey kanıtlamaz. Buna karşı bir yasa

yok ve karınız kaybolursa ne yapacağınıza dair bir kural

kitabı da yok. Şimdi önemli olan tek kural "yakalanmamak".

Spyglass'taki tünelden nihayet sürünerek çıktığımda,

arkamdan gizli kapıyı kapatıyorum, kitaplıkları yerine

itiyorum ve kütüphane zeminine yığılıyorum.

Suçluluk, pişmanlık ve utanç duygularıyla kendimi çok kötü hissediyorum.

Ve kirli.

Bütün kıyafetlerimi çıkarıp yakıyorum. Çamur, kum, ter, deniz suyu ve kanla kirlenmişler. Kendime benzemeye ne

kadar çabuk dönersem, kendimi de o kadar çabuk

hissetmeye başlayacağım. CEO Harrison Woolf eşofman

giyip karanlık, nemli tünellerde sürünmüyor. Giydiğim her

şeyin yanışını izliyorum ve tüm bunları neden yaptığımı

kendime hatırlatıyorum: *onun* için. Şu anda gerçekten

ihtiyacım olan şey zaman, ama zaman kimseye acımaz. Ne

verilirse onu alırsın, olay bu.

Sonunda yukarı çıktığımda kendimi bitkin hissediyorum.

Eden'in yakın zamanda dekore ettiği banyo modern ve şık,

tamamen granit ve mermerden yapılmış, suçluluk duygumu

yıkayacak güçlü bir yağmur duşu var. İyi bir zevki varmış,

hakkını vermek lazım. Banyo aynasında kendime baktığımda şok oluyorum. Bu evi aldığımızdan beri yaşlanmışım, kendimi neredeyse tanıyamıyorum ve gördüğümden

hoşlanmıyorum. Karımın eskiden söylediği bir şeyi

hatırlıyorum ve ilk defa mantıklı geliyor.

En büyük düşmanınız her zaman aynada gördüğünüz kişidir.

Haklıydı. Kendi kendimin en büyük düşmanıyım ama aynı

zamanda en iyi dostum da benim.

Bugün tekrar ararlarsa telefonu açmayacağım.

Eve kim gelirse kapıyı açmayacağım.

Önümüzdeki bir iki gün boyunca ortalıkta görünmemem gerekiyor.

Ve aptalca bir şey söylememeye veya yapmamaya

çalışın.

Duşa giriyorum ve suyun sıcaklığını tenimi yakacak kadar yükseltiyorum. Bir şey hissetmek iyi geliyor. Olaydan beri

bedenim ve zihnim uyuşmuş durumda ve odaklanmam

gerekiyor. Eğer hata yapmaya devam edersem polis

şüphelenmeye başlayacak. Duşta o kadar uzun süre

kalıyorum ki, çıktığımda banyo kalın bir buhar bulutuyla

dolmuş oluyor. Bir havlu alıp kendime sarıyorum, sonra

tekrar aynaya baktığımda duruyorum. Yansımam yüzünden

değil—cam çok buğulanmış, yansımayı göremiyorum. Bunun yerine buharda beliren kelimeye bakıyorum:

YALANCI

41

KUŞ

Hope Falls'ta birden fazla kişi yalan söylüyor. Bilmediğim şey ise bunun nedeni.

EVE GİTMEDEN ÖNCE

OFİSİME GELİN VE

BENİ ZİYARET EDİN.

Carter'a mesaj gönderdim ve umarım yakında Kaçakçılar Hanı'na gelir. Geç oldu ve yatmak istiyorum. Daha önce sahilde olduğumuzdan beri benden kaçınıyor, ama söylediklerimden pişman değilim. Eğer bir gün benim işimi yapmak istiyorsa, aklını başına toplaması gerekiyor.

İlk gün çok zorlu geçti ve neredeyse gece yarısı. Pub yarı karanlık. Maddy saatler önce kilitleyip gitti ve Hope Falls'taki çoğu insanın uyuduğunu tahmin ediyorum. Keşke ben de uyuyor olsaydım, ama hala yapılacak çok şey var. Carter'ı

Blackwater Körfezi'nde yalnız bıraktım. Meraklıların daha fazlasını görmesini engellemek için cesedin etrafına bir çadır kuruldu ve adli tıp ekibi olay yerinde. Buradaki işler kesinlikle Londra'dakinden daha yavaş ve Eden Fox olduğunun teyidini en azından yarına kadar alamayacağız.

Sunday çoktan pub masasının altındaki yerde horluyor ve onu suçlamıyorum, ben de yorgunum. Bitkinim. Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, sonra yorgun gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum.

"İş başında mı uyuyorsun, patron?" diye sordu Carter, beni şaşırtarak.

Onun içeri girdiğini duymadım.

“Kardeşin eve giderken kapıları kilitlerdi sanıyordum. Nasıl bildin—”

“Anahtarım var. Eskiden burada yaşıyordum, hatırlıyor musun?”

Yıllar önce.

Kilitlerin hiç değiştirilmemiş olması garip görünüyor. Tam olarak nedenini anlayamıyorum ama Carter'ın benden bir şey sakladığını hissediyorum.

"Bütün gece neredeydin?" diye sordum. "İşin bitince buraya gelmeni söylemiştim ve adli tıp ekibinin saatler önce ayrıldığını sanıyordum."

"Öyle yaptılar."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neredeydin lan?"

“Spyglass'tan aldığımız saç fırçasını adli tıp ofisine götürmek için arabayla gittim. Kayıp kadının DNA'sını

kurbanın DNA'sıyla eşleştirmeye çalışırken ek yardıma

ihtiyaç duyarlarsa diye. Şunu da göz önünde bulundurarak

__”

“Yüzü paramparça olmuştu. İyi düşünmüşsün. Ama

senden bunu yapmanı istemedim.”

“Daha girişken olmam gerektiğini söyledin. Şöyle

yapmam gerektiğini söyledin—”

"İşleri yoluna koyana kadar rol yap."

"Buna benzer bir şey."

"Tanıdığım adli tıp uzmanlarının çoğu bu kadar geç saate kadar çalışmaz, peki siz bu süre zarfında nelerle

meşguldünüz?"

“Ben karakoldaydım,” diyor, ses tonundan benim de orada olmam gerektiğini düşündüğünü belli ediyor. “Bütün evrak işlerini birinin halletmesi gerekiyordu. Kocayla ilgili bir sonuç alamadınız mı yani?”

“Hayır,” dedim, Harrison’ı tekrar tek başına sorgulamaya çalışmak gibi saçma bir fikre kapılmamasını umarak. “Eve üç

kez gittim. Harrison kapıyı veya telefonu açmıyor, ama

arabası hala garaj yolunda. Polise taciz şikayeti yapmaktan

hiç çekinmeyecek türden bir adam, o yüzden onu bana bırakın. Sahildeki kadının kimliğini kesin olarak bilene kadar dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Yarın tekrar deneyeceğim.”

“Peki ya kızı?”

Acı küçük başlar. Her zaman olduğu gibi.

“Size zaten söylemiştim. Güvenli bir tesiste bulunuyor—”

“Harrison’a göre öyle. Bunu kendimiz doğrulamamız gerekmez mi? En azından onunla konuşmayı *denesek* ?” diye soruyor ama cevap veremiyorum. Acı yayılıyor ve o kadar çok acıyor ki midem bulanıyor. Her şey olup biterken ilaçlarımı almayı unuttuğumu fark ediyorum. Carter'ın gitmesi gerekiyor. Hemen şimdi.

Kimse beni böyle görmemeli.

“Ben yatıyorum. Sen de eve gidip biraz dinlenmelisin,” diyorum.

“Ne? Eğer sadece şunu yapmak istiyorsanız beni neden buraya çağırdınız ki—”

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve vücudumu yeni bir acı dalgası sarıyor. Masaya tutunup gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çabuk geçmesini umuyorum ama geçmiyor.

Acı daha da kötüleşiyor ve nefes alamıyormuş gibi

hissediyorum. Ne kadar aptalım. İlaçlarımı almayı unuttum

ve öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim; sahilde

yüzsüz bir ceset gördükten sonra iştahım pek yoktu. Hareket

etmeye çalışıyorum ama çok acıyor. Eskiden acıya karşı

yüksek bir eşiğim vardı – hem fiziksel *hem de* duygusal

acılara – ama artık eskisi gibi değilim ve asla olmak istediğim kişi olamayacağım. Eskiden olduğum veya olabileceğim her şey yakında yok olacak.

Bu düşünce bile acıyı daha da artırıyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyor Carter.

“İyiyim,” diye yalan söylüyorum. “Sadece biraz başım dönüyor, yemek yemeyi unuttum.”

"İyi görünmüyorsun," diyor, bir adım daha yaklaşarak.

Başım dönüyor ve ağrı o kadar şiddetli ki gözlerimi tekrar kapatıyorum. Normalden çok daha kötü. Umarım ağrı

kesiciler işe yarar, ama onlar odamdaki çantamda. Sunday

mızmızlanmaya başlıyor. Köpeğim beni herkesten daha iyi

tanıyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyor. Köpekler birçok

yönden insanlardan çok daha zeki.

"Beni biraz korkutuyorsunuz. Lütfen ne yapmam

gerektiğini söyleyin," diyor Carter.

“Odamda birkaç hap var. Yatağın altındaki bir çantadalar —”

Çantayı almaya gideceğini bekliyordum ama bunun yerine beni kucağına alıp koridorun sonundaki yatak odama doğru merdivenlerden yukarı taşıdı. Hangi odanın benim olduğunu nasıl bildiğini bilmiyorum. Belki Maddy söylemiştir. Beni nazikçe yatağa bıraktıktan sonra çantayı alıp bana uzattı. İçinde birkaç farklı hap şişesi vardı. Carter'ın ne aldığımı görmesini istemediğim için ondan banyodaki lavabodan bir bardak su getirmesini rica ettim. İki tableti ağzıma attım ve yuttum.

"Bana bir dakika ver," diyorum, büzülerek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Kapıyı açtığımda, Sunday ayaklarımın dibinde oturuyordu ve Carter da yanımda yatakta oturuyordu. Yüzünde gerçek bir endişe ifadesi vardı.

"Az önce ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye nazikçe soruyor.

“Baş ağrılarım oluyor,” diye yalan söylüyorum. “Bazen çok şiddetli oluyorlar.”

Başını salladı ve bana bu kadar kolay inandığına şaşırdım.

"Şimdi iyiyim, gerçekten. Sen eve gidebilirsin."

"İyi olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım. Bardan kendime bir içki alacağım. Sen de

ister misin?"

"Kendinize istediğiniz gibi yardımcı olmanıza izin veriliyor mu?"

“Hayır. Ama beni tutuklayacak kadar sağlıklı olduğunuzu sanmıyorum, bu yüzden—”

"İyiyim. Kalmanıza gerek yok."

"İstiyorum. Ama senin iyi olduğundan emin olana kadar."

Carter odadan kayboldu. Barda kendini çok rahat hissettiği belliydi—ki eskiden burada yaşadığını düşünürsek bu mantıklı—ve koridorda yürüdüğünü ve merdivenlerden indiğini duydum. Haplar hızla etkisini göstermeye başladı ve o geri döndüğünde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Carter hâlâ endişeli görünüyordu, ama dişlerinin arasında iki paket hap taşıyordu, elinde kendine bir bira bardağı ve bana da bir kokteyl tutuyordu.

“Yemek hazır,” diyor ve bana bir paket peynirli soğanlı cips uzatıyor. “Yanında alkolsüz bir mojito da. Ablam senin en sevdiğin olduğunu söylüyor ama benim denememi beğenmezsen de alınmam,” diye ekliyor ve bardağı komodinin üzerine bırakıyor. “Kendini daha iyi hissediyor musun, patron?”

Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ilk

tanıştığımız anı hatırlıyorum. Carter'ın bana aşık olduğunun

çok farkındayım. Ben de onu düşünüyorum. Geceleri yatakta

yalnız kaldığımda kafamın içinde geçirdiği tüm zaman için

ondan kira almalıyım ama şimdi tekrar birlikte uyumak kötü

bir fikir olurdu. Bu yüzden ona doğru eğilip öptüğümde

kendimi şaşırtıyorum. Bunun birçok nedenden dolayı aptalca bir şey olduğunu biliyorum. Sanırım acı çektiğimi gördüğünde bana yardım etmek isteme şekliydi. Çok uzun

zamandır yalnızdım, bir başkasının önemsediğini

hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, ben de üniformasını

çekiştirmeye başlıyorum. Ama eminim. Bu gece bir şeyler

hissetmem gerekiyor. Gerçek olmasa bile sevildiğimi

hissetmem gerekiyor.

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil bu," diyorum ona.

"Evet, ama bu aylar önceydi ve o zaman benim patronum

değildiniz."

"Öyleyse fikrimi değiştirmeden önce beni tanımadığınız biriymiş gibi davranın."

Carter'ın iki kere söylenmesine gerek yok. Gömleğini başının üzerinden çıkarıyor ve kaslı vücudunu görünce

etkilenmeden edemiyorum. Üniformanın altında Carter'ın

spor yaptığı ve kendine çok iyi baktığı açıkça belli oluyor.

Sunday'i nazikçe yatak odasından dışarı çıkarıyor.

"Onun beni izlemesine izin veremem."

Gülerek üzerimdeki kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum, sonra Carter beni kendine çekiyor. Ağzımı, boynumu, göğüslerimi

öpüyor, eli de külotumun içine giriyor. Parmaklarının yerini

ağzı alıyor ve dili beni tahrik edip zevklendirirken başının

bacaklarımın arasında hareket etmesini izliyorum. Acıdan

sonra gelen zevk neredeyse dayanılmaz, bu yüzden geriye

yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Nefes almak için başını

kaldırıyor ve ben de boxer'ına uzanıyorum. Onu çıkarmak ve

onun içimde olmasını istiyorum. İlk başta yavaş hareket

ediyor, sanki bana zarar verebileceğinden korkuyormuş gibi.

Çok nazik. Çok güzel. Sonra ritmini buluyor ve her itişte

yatak sallanıyor, duvara çarpıyor. Neyse ki başka misafir

yok. Sonrasında yan yana sırtüstü uzanıyoruz, terli ve nefes

nefese, sonra beklenmedik başka bir şey oluyor.

Carter elimi tutuyor.

Beni kendine doğru çekiyor ve ben de onu itmiyorum.

Bunun yerine, asla yapmadığım bir şey yapıyorum ve onu

geceyi bende geçirmeye davet ediyorum.

42

CARTER

1 Kasım

Tek istediğim geceyi burada geçirmek ama yapacak çok işim

var. Bu yüzden saat 4 civarında sessizce pubdan çıktım. Yatak odasından çıkarken onu uyandırmamayı başardım ama

aşağıda uyuyan Sunday benden hiç etkilenmemiş

görünüyordu. Sanki annesiyle yattığımı biliyormuş gibi.

DCI Bird uykusunda konuşuyor.

Mantıksız şeyler söyledi ama bu beni endişelendirdi.

Acaba o bunu biliyor mu?

Dün gece neredeyse bayılacak duruma geldiğinden beri hakkındaki düşüncelerim değişti. Onu o halde, savunmasız

görmek, onu koruma isteği uyandırdı bende. Göründüğü

kadar sert biri değil ve onun kimsenin görmediği bir yönünü

görmek hoşuma gidiyor. Bu sabah merakım ağır bastı.

Çantasının içine bakıp başka hangi hapları aldığını görmek

istedim ve sanki bir eczaneyi soymuş gibiydi. İlaçlardan birinin adını tanıdım; annemin de kullandığı haplar bunlar ve migren için değiller. O, sandığım kişi değil ama sorun değil. Ben de onun sandığı adam değilim.

Ona, sandığı kadar işe yaramaz olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Ve bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim var.

Biraz inisiyatif gösterin.

İçgüdülerinize güvenin.

İçgüdülerinizi takip edin.

O öyle yapmamı söyledi, ben de öyle yapıyorum.

Malikaneye ulaşmam bir saatten fazla sürdü. Blackmoor Milli Parkı, Hope Şelaleleri'ne komşu ama park çok büyük, elli milden fazla dolambaçlı tek şeritli yoldan oluşuyor ve Malikaneyi bulmak kolay değil. Hiçbir haritada görünmüyor. Kapılı mülke vardığımda güneş yeni yeni doğuyordu, etrafı kilometrelerce hiçbir şeyle çevrili değildi. Vahşi ve engebeli kırsal alandan başka hiçbir şey yoktu. Lüks bir hapishaneye benziyordu. Zil düğmesine bastım ve sormadan önce kim olduğumu ve neden burada olduğumu söyledim. Harrison Woolf'un kızı hakkında konuştuğumuzda verdiği tepki beni o zamandan beri rahatsız ediyordu. Bird, Gabriella'nın burada

kilitli olduğu için olaya karışamayacağını söylüyor ama ben

kendim görmek istiyorum.

Kapılar açılıyor ve uzun, kıvrımlı, ağaçlarla çevrili bir yoldan aşağı doğru araba sürüyorum. Yolun sonuna

vardığımda etkileyici ve biraz da ürkütücü bir bina var. Bana

Downton Abbey'i hatırlatıyor ve bir uşak tarafından

karşılanmayı bekliyorum. Devasa ön kapıların hemen önüne

polis arabasını park ediyorum -şüphesiz manzarayı

bozuyorum- ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Kapılar ben varmadan açılıyor ve beyazlar içinde küçük bir

kadın beliriyor. İsim kartında INGRID yazıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sanki hiç yardımcı olmak istemiyormuş gibi. Keskin bir Avrupa aksanı

var ve yüzü kapalı bir kapı kadar soğuk.

"Bu kadar erkenden geldiğim için özür dilerim, ama sakinlerinizden biriyle konuşmam gerekiyor."

“ Saat sabah altı. Herkes uyuyor. Gündüz vardiyası ekibi henüz işe bile başlamadı.”

"Korkarım bu bir polis meselesi ve acil. Gabriella Woolf'u arıyorum."

Ingrid kaşını kaldırdı. "Birdenbire çok popüler oldu. En iyisi beni takip et."

Beni görkemli bir giriş holünden, etkileyici bir sarmal merdivenden yukarı ve koridor labirentinden geçiriyor. Bir

kapının önünde duruyoruz ve o, bana bir kez daha hapishaneyi hatırlatan devasa bir anahtar seti çıkarıyor. Büyük ve sağlam kapı, geçtiğimiz diğer tüm kapılara tıpatıp benziyor, ancak önündeki tabela doğru yerde olduğumu doğruluyor.

On Üçüncü Oda GABRIELLA WOOLF

"Onu içeri mi kilitlediniz?" diye sordum.

Ingrid, "Kendi güvenliği için," diyor ve ekliyor, "Ve bizim güvenliğimiz için."

O doğru anahtarı bulmaya çalışırken anahtarlarını şıkırdatırken, kapının ardında neyle karşılaşacağımı merak ediyorum. Gabriella hakkında bildiğim tek şey on sekiz yaşında olduğu ve burada yaşadığı. Neden burada yaşadığını bilmiyorum. Kapı açıldığında kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Buraya gelmek, üst düzey bir subayın doğrudan emrine karşı gelmekti. Belki de doğru şey değildi. Beyaz elbiseli kadın sonunda kapıyı açıyor ve artık geri dönmek için çok geç.

"Onu uyandırana kadar burada bekleyin," diyerek içeri girdi.

Koridorda kalarak başımı salladım. Her iki yöne de baktım ve burası bana *The Shining* filmini hatırlattı. Kadın

beklediğimden daha erken yeniden ortaya çıktı ve beni

ürküttü.

“Zaten uyanmıştı. İçeri girebilirsiniz.”

İçeriye adımımı attığımda, en iyi şekilde abartılı bir otel süiti olarak tanımlanabilecek bir yerle karşılaşıyorum. Pahalı görünümlü mobilyalarla döşenmiş, muhteşem bir salon ve bahçelerin ve uzaktaki gölgeli bozkırların muhteşem

manzaralarını sunan devasa pencereler var. Tasarımcı bir

yatak odasına benzeyen bir odaya açılan bir kapı görüyorum

ve mekanın her şeyi zenginlik ve lüksü haykırıyor. Burası bir

hapishane *değil* . Hiç de beklediğim gibi değil, Gabriella

Woolf da öyle. Devasa pencerelerden birinin önünde, soluk

tenli ve uzun siyah saçlı, çarpıcı güzellikte genç bir kadın,

elinde bir fırça tutarak şövalenin önünde oturuyor. Odaya

girdiğimde bana bakmak için dönmüyor, sanki burada

değilmişim gibi resim yapmaya devam ediyor.

"Beni duyabiliyor mu?" diye sordum Ingrid'e.

“Evet, doğru. Kulaklarında hiçbir sorun yok. Gabriella bize katılmadan önce yıllarca tek kelime konuşmamıştı, ama

buraya taşındığından beri iyi ilerleme kaydediyor.”

“Merhaba Gabriella. Benim adım Çavuş Luke Carter. Polis memuruyum ve size birkaç soru sormak istedim.”

Hiçbir tepki vermiyor, sanki hiçbir şey duymamış gibi tuvale bakıyor. Suluboya resim, Spyglass'ı tasvir ediyor ve

çok güzel, profesyonel bir sanatçının üretebileceği türden bir

eser. Odaya bakıyorum ve bunun gibi düzinelerce daha

olduğunu görüyorum.

"Ne zamandır burada?" diye soruyorum Ingrid'e.

“Emin değilim, onun birincil bakım asistanı değilim.

Sanırım altı ay kadar oldu?”

“Peki, o neden burada?”

"Ailesi buranın onun için en uygun yer olduğunu

düşündü."

“Ama… onda ne sorun var?” diye soruyorum, çünkü

ortada bir sorun yok gibi görünüyor.

“Gabriella'nın seçici mutizm adı verilen bir rahatsızlığı vardı, ancak isminin aksine ortada bir seçim söz konusu

değildi. Konuşmamayı seçmedi, konuşamıyordu. Bu, ciddi ve

karmaşık bir çocukluk çağı kaygı bozukluğudur. Bazen bir çocuk küçük yaşta travma yaşadığında kendi içine kapanır.

Gabriella sekiz yaşındayken ciddi bir kaza geçirdi; temelde on yılını kendi zihninin içinde kilitli geçirdi. Ailesi kazadan

sonra onu evde bakmaya karar verdi ki bence bu bir hataydı. Hem bedenini hem de zihnini iyileştirmek için profesyonel bakıma ihtiyacı vardı. Bununla birlikte, Gabriella buraya taşındığından beri mükemmel ilerleme kaydetti. Bahçede gözetim altında yürüyüşlere çıkıyor, günde üç öğün yemek yiyor, bu yüzden sağlıklı bir kiloda, resim yapmaktan ve okumaktan hoşlanıyor ve uzman bakıcılarımızdan Mary sayesinde iletişim kurmaya başladı."

Bu benim dikkatimi çekti. Gabriella'ya bakmayı bırakıp Ingrid'e döndüm.

"Tekrar konuşabiliyor mu?"

"O… fısıldıyor."

"Ne?"

"Bazen fısıldıyor. Söyledikleri her zaman anlamlı olmuyor ve bunu genellikle sadece Mary buradayken yapıyor, ama ben kendi kulaklarımla duydum. Mary, onun gelişimini takip etmek için onu kaydediyor."

"Ne sıklıkla…"

"Fısıldamak mı? Çok sık değil. Genellikle duygusal bir tepki tetikliyor. Hepimiz bir gün Gabriella'nın tekrar konuşabileceğine ve normal bir hayat yaşayabileceğine dair umutluyuz. Diğer her açıdan sağlıklı ve gördüğünüz gibi

harika bir sanatçı.”

"Annesi gibi," diyorum ama kadın omuz silkip geçiyor.

"Ona birkaç soru sorabilir miyim?"

"Denemekten çekinme, ama bence o sana yardımcı

olamaz."

Gabriella'nın yanına yürüdüm ve yakından bakınca daha da güzel olduğunu gördüm.

“Gerçekten çok güzel bir resim,” diyorum. Sözlerim küçümseyici gibi gelebilir ama doğru, çok yetenekli. “Uzun sürdü mü?”

Başını bile kaldırmıyor.

Ingrid arkamızda, sanki nöbet tutuyormuş gibi duruyor ve ne söyleyeceğime dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

Gabriella'nın tuvalin alt kısmına minik harflerle *"ev"*

kelimesini yazdığını fark ediyorum.

"Geçen gün babanla tanıştım ve senden bahsetti," dedim

ona.

Yine, gözle görülür bir yanıt yok.

"Annenle de tanıştım."

Gözünü bile kırpmadan, sanki ben burada yokmuşum gibi

resim yapmaya devam ediyor.

“Bakın,” diyor Ingrid pencereden dışarı bakarak. “Mary de işte, vardiyasına yeni geldi. Onunla konuşsanız daha şanslı

olabilirsiniz belki?”

Bu pek olası görünmüyor ve korkarım ki bu gezi

tamamen zaman kaybı oldu.

Ingrid'in işaret ettiği pencereden dışarı bakıyorum ve beyaz üniforma giymiş başka bir kadının çakıllı yoldan geçip

ana kapıya doğru ilerlediğini görüyorum.

Ama bu kadını tanıyorum ve adı Mary değil.

Bu Eden Fox.

43

KUŞ

Uyandığımda aynaya bakıyorum ve kendimi zar zor tanıyorum.

Artık her gün aklıma gelen ilk şey, kaç günüm kaldığı. Thanatos sayesinde, zihnimde adeta bir ölüm saati işliyor. Endişelenmemek imkansız. Aklımdan geçen tek şey, artık onları sevemediğimde sevdiklerime ne olacağı. Mesela köpeğime. Bir vasiyetname yazdım, bazı planlar yaptım ama bu endişemi azaltmıyor. İnsanlar nadiren yapmaları gerekeni yaparlar, bunun yerine istediklerini yaparlar çünkü insanlar bencil bir türdür. Şimdiki zamana odaklanmam, kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini biliyorum, ama hayattaki birçok şey gibi bunu yapmak söylemekten daha zor. Her saniye şimdiki zaman olurken, bir insan nasıl şimdiki zamanda yaşayabilir ki?

Şimdiki zaman, yalnızca şekillenmekte olan geçmiştir.

Carter'ın gece yarısı çıktığını duydum ama gözlerimi kapalı tuttum ve uyuyormuş gibi yaptım. Gittiğinden emin

olduktan ve onu pub'ın dışındaki yolda yürürken gördükten

sonra, Pazar günü için ıslık çaldım. En sadık arkadaşım— *tek*

arkadaşım—merdivenlerden koşarak çıktı, yatağa atladı ve

çok iyi bir yedek oldu. Normalde yalnız kalmakta sorun

yaşamam ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Dün

fiziksel ve duygusal acı çok fazlaydı; saklamak giderek zorlaşıyor. Kafamda dolaşan düşünceler uyumama veya rüya görmeme engel oluyor ve uyuduğumda bile rüyalarım

kabusa dönüşüyor. Ölmekten korkmuyorum, sadece bunun

ne anlama geldiğinden korkuyorum.

Yakında sadece bir anı olarak kalacağım.

Çok geçmeden artık o durumda bile olmayacağım.

Beni hatırlayan herkes de artık aramızda olmayacak.

Carter'la tekrar birlikte olmayı planlamamıştım ve yapmamam gerektiğini de biliyorum, ama belki de sadece

kendimi kandırmak istedim; bir yerlerde birilerinin ben

yokken beni özleyebileceğini, hayatımı tamamen boşa

harcamadığımı, her şeyin boşuna olmadığını düşünmek

istedim. Güneş doğmaya başlayınca, kalan azıcık zamanımı

boşa harcamayı bırakmaya karar verdim. Kalktım, giyindim

ve hazırlandım. Yine uzun bir gün olacak.

Carter'ı arayıp nerede buluşacağımızı söylemek istedim ama telefonu doğrudan sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmayı

sevmiyorum ve bunun bir anlamı da yok, telefonunda

aradığımı görecek ve bu da en kısa sürede beni geri araması

için yeterli olmalı. Maddy'nin pub'ı açması için henüz çok

erken, bu yüzden Sunday ile kahvaltı için dışarı çıktık.

Limana bakan Driftwood Café'nin çoktan açık olduğunu

gördüm.

İçeri adımımı attığımda tezgahın arkasındaki yaşlı kadın kalın bir Cornwall aksanıyla "Yakında kapanıyoruz!" diye

bağırdı. Bir şeyle meşguldü ve başını bile kaldırmadı. Gözleri

yüzüne göre çok büyüktü ve ciddi bir tavır sergiliyordu. İsim

etiketine inanılacak olursa Cath dün bana kahve servisi

yapmıştı ama beni çoktan unutmuştu. Tıpkı herkesin

yakında unutacağı gibi. "Yılın bu zamanında sadece yerel

balıkçılar için gün boyu denize açılmadan önce kahvaltı

hazırlamak için erken açıyoruz," dedi ve şimdi bunu

söylediğine göre limanda daha az tekne olduğunu fark

ettim. "Ah, sizmişsiniz," dedi sonunda başını kaldırıp beni görünce. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Elinde kuş

dövmesi olan kadın."

Belki de korktuğum kadar unutulacak biri değilim.

"Yine iki kahve ister misiniz? Dükkanı kapatmadan önce halledebilirim," diyor.

“Bir tanesi bile yeterli olur. Bugün yalnızım.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Her Allah'ın günü tek başımayım.

Sanırım kendimi hissettiğim kadar kötü görünüyorum çünkü Cath bana acıyor gibi.

“Birisiyle aranız mı bozuldu? Hiç endişelenme canım.

Denizde daha çok balık var, belki sadece daha iyi bir ağa

ihtiyacın olur.”

Denizde de bol miktarda çöp var.

Cath, "İsterseniz biraz artmış pastırma ve yumurtam var.

Belki de köpek için bir sosis?" diye teklif ediyor.

"Teşekkür ederim. Dün olanlardan sonra yemek yemeyi unuttum."

Omuz silkti. "İntiharı mı kastediyorsun?" Başımı salladım.

"Böyle bir şeyin iştahını kaçırmasına izin veremezsin, bu her

zaman oluyor. Dünyada çok fazla üzgün insan var."

Onun kayıtsızlığı beni şok ediyor. Belki de insanlar biraz daha önem verseydi dünya daha az üzücü olurdu. Annemi

düşünüyorum ve gözlerimden yaşlar akmak üzere. Bugün

bana ne oluyor bilmiyorum.

Her şey.

"İyi misin canım?" diye soruyor Cath, sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi.

HAYIR.

"Evet, özür dilerim. İyi uyuyamadım."

“Yemek yememek ve uyumamak, kendinizi iyi

hissetmemenin reçetesidir. Yorgun olduğunuzda her şey

olduğundan daha kötü görünür ve aç karnına hiçbir iyi şey

başarılamaz.” Tam benim kafa dengim bir kadın. “Sen otur, ikimize de birer fincan kahve yapayım – güzel olanından – ve sana da kahvaltı hazırlayayım. Önce kapıyı kilitleyeyim ve bulaşık makinesini çalıştırayım, yoksa *This Morning*

programına yetişemem,” diyerek yanımdan ağır adımlarla

geçip AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdi.

Cath bana bir tabak hazırlarken, mutfağa en yakın masaya oturarak, "Onu tanıyor muydunuz? Kayıp kadını?"

diye sordum.

"Hayır, dedikoduya pek meraklı değilim," diyor, sanki dedikodudan zevk alan biriymiş gibi. "Ama duyduklarıma

göre Londra'dan buraya taşınmış, varlıklı bir kadınmış ve

kendini sanatçı sanıyormuş."

"Kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor gibi

görünüyor."

“Artık kimse kimseyi tanımıyor, değil mi? Aslında pek sayılmaz. İnsanlar sadece önemsedikleri insanları

önemsiyorlar ve günümüzde bu kişiler genellikle kendileri

oluyor.”

Cath, beklenmedik bir şekilde ruh ikizim gibi geliyor.

Önüme bir tabak yemek koyuyor ve önlüğünü çıkarıyor.

"Yiyebildiğini ye, tatlım. Bizden olsun."

“Ödemeyi memnuniyetle yaparım—”

Başını salladı. "İyilik teklif edildiğinde kabul edin, çünkü iyilik az bulunur bir şey."

Sanırım birilerinin iyilik yapmasına vesile olmaktan hoşlanıyorum.

Ona teşekkür edip yemeye başladım, başlamadan önce tabağımdaki pastırmayı yumurtalardan ayırdım ki

birbirlerine değmesinler. İnsanların bana bu kadar nazik

davranmasına alışkın değilim ve Cath, tam olarak

anlamadığım bir nedenden dolayı bana karşı nazik davrandı.

Sanki beni görüyor gibiydi. *Gerçek* beni. Sanırım, sohbet

edebileceği insanlarla dolu kalabalık bir kafeyi özlüyor.

"Kayıp sanatçının geçen akşam bir sergisi vardı. Gittin mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. “Her gün balıkçılar için burayı açmak üzere erkenden kalkıyorum, bu yüzden asla geç saatlere kadar

dışarı çıkmıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu aralar

hiç dışarı çıkmıyorum. Hayatın tadını çıkarın çünkü benim

gibilerle sandığınızdan daha çabuk karşılaşacaksınız. Yaşlılık,

istenmeyen bir hırsız gibi hepimize sinsice yaklaşıyor.”

Bu durum beni asla yakalayamayacak.

Korktuğum ve sesli olarak dile getiremediğim diğer tüm düşüncelerle birlikte bu düşünceyi de susturuyorum.

Cath daha sonra, "Ama dün sabah atlamadan hemen

önce onu gördüm," dedi.

“Eden Fox?”

"Onun tepeye doğru koştuğunu izledim. Yüzünde

kaybolmuş bir ifade vardı, sanki artık burada olmak

istemiyordu. Bunu her zaman görüyorum."

Bu kadın beni görünce ne görüyor acaba?

"Onun olduğundan emin misin?"

"Başka kim olabilirdi ki?"

"Başka birini gördün mü?"

"Hatırladığım kadarıyla öyle değildi ama mutfakta meşgul olurdum."

Cath'e kahvaltı için teşekkür ettim ve tekrar ödeme yapmaya çalıştım ama reddetti. Kapıyı açmak için beni

kapıya kadar götürdü, sonra uçurum yolundaki bir adamı

işaret etti. "Yaşlı Stu benden daha fazlasını görmüş olabilir.

Her sabah yaptığı gibi köpeğini gezdiriyordu."

Ben ayrıldıktan sonra Carter'ı aradım ama telefonu yine telesekretere düştü. Sorun değil, Carter bana dün köpek

gezdiricisi "Yaşlı Stu" ile yaptığı röportajın dökümünü zaten

göndermişti. Daha önce okumamıştım ama şimdi okumayı

planlıyorum. Sunday ile birlikte Smuggler's Inn'e döndüğümüzde kapılar açıktı ve Maddy tekrar barın arkasındaydı.

"Erkenden kalkıp dışarı çıkmışsın," diyor. "Kafedeki kahvaltın nasıldı?"

Beni gözetliyor muydu?

“Harika. Uyandığımda açık olan tek yer orasıydı, ben her zaman erken kalkan biriyimdir,” diye yanıtlıyorum ama

ismime yapılan göndermeyi anlamıyor. “Kardeşin gibi değil.

Bugün ona hiç ulaşamadım.”

Kaşlarını çattı, onun adına biraz savunmacı bir tavır takındı. "Bu ona hiç benzemiyor."

Küçük kardeşine karşı bu kadar koruyucu olması güzel, belli ki çok yakınlar. Umarım benim onunla yattığımı bilecek

kadar yakın değillerdir. Kız kardeşine bir sonraki soruyu

sormaktan utanıyorum ama sadece yaptığım hatadan daha

büyük bir hata yapmadığımdan emin olmak istiyorum.

Carter'ın bekar olduğunu sanıyordum ama şimdi fark

ediyorum ki hiç kontrol etmemişim. Yüzüme zorla bir

gülümseme takıyorum.

"Onu bütün gece uyutmayan ve işe geç kalmasına neden

olan bir kız arkadaşı var mı?" diye soruyorum.

Maddy de gülümsüyor, kızıl kıvırcık saçlarını sallıyor ve ben de bir rahatlama hissi duyuyorum.

"Endişelenecek kıskanç kız arkadaş yok. Sadece karısı var."

44

CARTER

Bu da neyin nesi böyle?

Az önce Eden Fox'u The Manor'da çalışan bir personel kılığına girmiş halde gördüğüme eminim.

Ölmedi .

Eksik *değil* .

Son derece canlı ve binanın içine doğru yürüyor.

İçgüdüm bana Gabriella'nın odasından fırlayıp merdivenlerden aşağı inip içeri adımını attığı anda onunla

yüzleşmek diyor. Ama kafamda Başkomiser Bird'ün sesi

yankılanıyor. *Bazen bir şüpheliyi sorgularken az daha çoktur.*

Bekle. İzle. Ve her şeyden önemlisi, dinle. Bird'ün bana

verdiğinden daha fazlasını biliyorum ama o iyi bir dedektif

ve ondan bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyım.

Beyaz elbiseli kadın, "Aşağı inip Mary'ye burada olduğunu söyleyeceğim," dedi. Adını çoktan unutmuştum ve rozetine

tekrar baktım.

"Gerek yok, Ingrid. Onu beklerken sana birkaç sorum daha var. Gabriella'nın buradan ayrılması olası mı? On sekiz

yaşında olduğunu söylemiştin."

“Mümkün, ama yine de tam zamanlı bakıma ihtiyacı olacak. Babası yaptığı işte çok başarılı ama bu da onun çok

meşgul bir adam olduğu anlamına geliyor. Eğer kendisi bakabilseydi, kesinlikle yapardı diye düşünüyorum. Sürekli ziyaret ediyor ve bence sadece kızı için en iyisini istiyor.”

"Ne iş *yapıyor* ?" diye sordum, Harrison'ın çalıştığı şirket hakkında daha fazla bilgi sahibi olup olmadığını merak

ederek. Thanatos'u araştırdım ama internette fazla bir şey

bulamadım.

Şaşkın bir ifadeyle, "Bilmiyorum ama ne olursa olsun iyi para kazandırıyor. Buradaki ücretler ucuz değil." dedi.

“Peki Gabriella’nın annesi? Kızlarını birlikte ziyaret etmiyorlar mı?”

"Anne ve babasını burada aynı anda hiç görmedim.

Genellikle sadece o burada olur."

Gabriella'ya şöyle bir baktım.

On sekiz yaşında. Zarif. Güzel. Belli ki yetenekli.

"Tam zamanlı bakıma ihtiyacı varmış gibi *görünmüyor* ."

Kız resim yapmayı bırakıp boşluğa bakıyor ve beni duyabildiğini hatırlıyorum. Daha önce söylediğim bazı

şeylerin ne kadar duyarsızca gelmiş olabileceği konusunda

kendimi kötü hissediyorum.

“Gabriella’nın durumu karmaşık ve benzersiz. Zihninde hâlâ bir çocuk, kaza anında zamanın durduğu bir yerde

donmuş durumda. En son değerlendirmesi de bir öncekiyle

aynıydı; hâlâ sekiz yaşında, yani kaza olduğunda sekiz

yaşındaydı. Ona sanki dün olmuş gibi geliyor olabilir, ama o

hiç bundan bahsetmedi. Biri konuşmaya kalkarsa suskun

kalıyor. Bize göre 18 yaşında görünüyor çünkü öyle, ama şu

anki halinin fotoğraflarını veya kendi yansımasını bile

tanımıyor—odasındaki tüm aynaları kaldırmak zorunda

kaldık çünkü orada başka biri olmasından korkuyordu—ama

sık sık sekiz yaşındayken veya daha küçükken çekilmiş

fotoğraflarında kendini tanıdığını gösterdi. Aşırı travma

vakalarında bazı insanlar günlerce, haftalarca, aylarca hatta

yıllarca o anın içinde hapsolmuş kalırlar. Bazen sonsuza dek.

Gabriella neredeyse hiç konuşamıyor. Çalışamıyor veya kendini maddi olarak geçindiremiyor. Önüne yemek konulursa yiyor ama hiç yemek hazırlamadı. İlerleme

kaydediyor olsa da—arada sırada birkaç kelime fısıldıyor—bu

çok zor olurdu.” "Sekiz yaşında bir çocuğu evde yalnız

bırakmak gibi."

Konuştuğumuz süre boyunca sürekli kapıyı kontrol edip, Eden'in -ya da bu kadının ona dediği gibi Mary'nin- içeri

girmesini bekliyorum.

"Mary hakkında daha fazla bilgi verir misin? İkisi çok yakın gibi görünüyor?"

“Mary bizimle çok uzun süredir çalışmıyor ama işinde harika ve sakinler arasında çok popüler. Özellikle Gabriella.

Mary'nin özel hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, kendi

halinde bir insan ama eski işvereninin ölümünden sonra

burada çalışmaya başladığını biliyorum.”

“Eski işvereni kimdi?”

“Adını hatırlamıyorum. Sanırım kıyı şeridinde bir yerde, tam zamanlı, yatılı bir bakıcıya ihtiyacı olan yaşlı bir kadındı.

Mary yıllarca onun için çalışmıştı ve yeni bir iş arama

konusunda biraz tecrübesizdi. Bir gün özgeçmişiyle buraya

geldi. Personelimiz çok azdı – her zaman öyledir, bu işte

personel devri yüksektir; düşük ücretle zor iş ve insanlar

nadiren uzun süre kalıyor. Bu yüzden Mary'ye hemen

deneme süresi verildi ve herkes onu başından beri çok

sevdi. Özellikle Gabriella. İkisi oldukça yakınlaştı. Mary,

Gabriella'nın iletişim kurmaya başladığını söylediğinde

inanmadım. İlk başta sadece birkaç kelime söylüyordu,

hiçbirinin pek bir anlamı yoktu ve Mary dışında kimsenin

önünde yapmıyordu. Bu yüzden Mary, uydurmadığını

kanıtlamak için sanırım eski Walkman'ine onu kaydetmeye

başladı.” Gabriella'ya doğru bakıyor, sonra sesini alçaltıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, kızın fısıldadığını ilk duyduğumda

tüylerim diken diken oldu. Sanırım yıllarca kullanılmadığı için ses telleri hasar görmüş, bu yüzden çıkan ses biraz *ürkütücü* ."

Gabriella fırçasını düşürüyor. Fırça yere düşüp ses çıkarıyor ve Ingrid'in söylediklerini duyduğundan

endişeleniyorum. Kıpırdamıyor, sadece oturup tuvale

bakıyor. Yanına gidip eğilerek fırçayı alıyorum ve şövaleye

koyduğumda, Spyglass resmine birkaç detay daha eklediğini

görüyorum. Evin bir tarafında bir tilki, diğer tarafında bir

kurt var. Anne ve babası Eden Fox ve Harrison Woolf. Bu bir

tesadüf olamaz; Başkomiser Bird, böyle bir şeyin olmadığını

söylüyor.

Gabriella başını çevirip kapıya bakıyor. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda hepimiz böyle yaparız. Sonra

dudakları aralanıyor ve kızın "fısıldadığını" duyuyorum. Buna

fısıltı demek doğru olmaz. Ağzından çıkan ürkütücü, kırık ses

o kadar sessiz ki neredeyse duyulmuyor, ama hırıltılı

kelimeler vücudundan dökülüyor ve söylediklerini

duyduğumda tüylerim diken diken oluyor.

"Koş tavşan, koş tavşan, koş, koş, koş."

Kapı açılır ve Eden Fox odaya girer.

Gerçekten de o. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde gerçekten de MARY yazan bir isim rozeti bulunan beyaz bir üniforma giyiyor.

Eden, Gabriella'ya bakıyor.

Sonra bana bakıyor.

Sonra koşmaya başlar.

45

Röportajı yapan: Çavuş Luke Carter (LC) **Görüşülen kişi:** Old Stu (OS) **Tarih:** 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

LC: Kayıt için adınızı alabilir miyim lütfen? **İşletim Sistemi:** Adımı biliyorsunuz. **LC:** Bu sadece kaset için.

İşletim Sistemi: St.

LC: Tam adınız, efendim.

İşletim Sistemi: Eski Stu.

LC: Anladım. Yani köpeğinizi gezdirirken onu gördünüz, öyle mi? **OS:** Evet. Bunu sana zaten söylemiştim. Ve gerçekten eve gitmeliyim, Tilly kahvaltı isteyecektir.

LC: Tilly?

OS: Köpeğim.

LC: Doğru, tabii ki. Bu uzun sürmeyecek. Sahil yolunda tepeye doğru koşarken gördüğünüz kadından bahseder misiniz? Ne giyiyordu? Nereye gidiyordu? Onu tanıdınız mı?

OS: Hayır, onu tanımadım.

LC: Onu önceki gece sanat galerisinde görmedin mi? **OS:** Bir sanat galerisine ne yapacağım ki? Pencereden dışarı bakıp gerçeğini görebilecekken neden deniz resimleri alayım ki? Ayrıca Tilly yalnız kalmaktan hoşlanmıyor. Bu daha ne kadar sürecek?

LC: Gördüklerinizle ilgili ne hatırladığınızı bilmem yeterli. **OS:** Her şeyi hatırlıyorum. Yaşlıyım, bunak değilim. Ve bana laf yetiştirme, Luke Carter. Seni daha bebekken tanıyorum. Bir kadın gördüm. Şafak vakti intihar yerine doğru koşuyordu. Üzgün görünüyordu. Tepeden geri çıktığımda gitmişti.

LC: Ama onun atladığını görmedin, değil mi? **İşletim Sistemi:** Hayır.

LC: Ne şekilde üzgün görünüyordu? **OS:** Ağlıyordu—burnu Rudolph'unki kadar kıpkırmızıydı—ve dikkati dağılmıştı. **LC:** Bunu neden söylüyorsunuz?

OS: Şey, selam verdim ama o karşılık vermedi. Bana bakmadı bile, tıpkı Kate Bush gibi tepeye doğru koşmaya devam etti. İlk başta kaba olduğunu düşündüm ama gözlerim bu aralar pek iyi görmüyor, belki müzik dinliyordu ya da başka bir şey. Bazen gençler kulaklarında o beyaz şeyleri takıyorlar, değil mi? Sanki kendi kendilerine konuşuyorlarmış gibi görünüyorlar ama konuşmuyorlar. Belki de beni duymadı.

LC: Seni gördü mü?

OS: Bilmiyorum. Aceleci görünüyordu. **LC:** Ve, açıkça belirtmek gerekirse, onun atladığını görmediniz, değil mi? **OS:** Kaç kere? Sana zaten söyledim. Dinlemiyor musun? Atladığını görmedim ama yanından geçerken şelaleye doğru koşuyordu. Geri döndüğümde ise onu sahil yolunda göremedim. Bildiğin gibi, o yol düz, kilometrelerce uzağı görebiliyorsun ve onu hiç göremedim. Sanki birdenbire yok olmuş gibiydi.

Bunu nasıl yorumlarsan yorumla. Şimdi gidebilir miyim?

LC: Yakında. Sadece...

OS: Aman Tanrım. Olanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, neden diğer kadına sormuyorsunuz?

LC: Diğer kadın mı?

OS: Burada yankı mı var yoksa kulaklarınız mı tıkalı? Size onun peşinden tepeye koşan başka bir kadın daha olduğunu söylemiştim. Olanları benden çok daha iyi görmüş olabilir. Neden gidip onu rahatsız etmiyorsunuz?

46

KUŞ

Her şeyi yoluna koyduğumu sandığım anda, o lanet olası

şeylerden biri uçup gidiyor.

Carter'ın kız kardeşi onun evli olduğunu söylediğinde sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi hissettim. Bir an nefes

alamıyormuşum gibi geldi. Elimden geldiğince saklamaya

çalıştım, bahaneler uydurdum, sonra aceleyle odama çıktım.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Carter'ın köpek gezdiricisi

Yaşlı Stu ile yaptığı röportajın dökümünü okuyarak dikkatimi

dağıtmaya çalışıyorum ama bu da göğsüme bir tekme daha

yemiş gibi hissettiriyor. Carter neden bana başka bir kadının

Eden Fox'u tepede kovaladığını görmediğini söylemedi?

Carter bana yalan söylüyor.

Kendisi ve soruşturma hakkında.

Evli olduğunu bilmemi istememesini anlayabiliyorum— aldatıcı küçük pislik—ama bir kadın kayıpken, hatta

öldüğünden şüphelenilirken, benden önemli bilgileri

saklaması kabul edilemez. Ve mantıklı da değil.

Bunu neden yapsın ki?

Kesinlikle çok öfkeliyim, ama öfke beni her zaman üretken kılmıştır.

Yaşlı Stu ile bizzat konuşmam gerekiyor.

Nerede yaşadığını bulmam uzun sürmedi. Bu köyde

herkes birbirini ve birbirinin hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Ya da en azından öyle sanıyorlardı. Ben her zaman dikkat çekmemeyi tercih etmişimdir, ama böyle bir yerde bu

zorlaşıyor. Siyah kapılı, sazdan çatılı bir kulübeye ulaşana

kadar tepeye doğru yürüdüm.

Zili çaldığımda içeriden bir ses "Kim o?" diye bağırdı.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine sadece bekliyorum.

Sonunda kapı açılıyor ve arkasında kısa boylu, öfkeli

görünümlü bir adam beliriyor. Uzun beyaz saçları ve gür

beyaz kaşları var. Akla gelen ilk kelime *kaba* oluyor.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Şu an için gerçeği bilmekle yetinirim.

Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen, Yaşlı Stu sörfçü gibi giyinmişti. Beklediğim gibi biri değildi ve mecbur kalmadıkça

insanlarla konuşmakla ilgilenmediği açıktı. Rozetimi

çıkardım. "Bunu neden gösteriyorsun? Carter'a zaten

bildiğim her şeyi anlattım," dedi ve kapıyı kapatmaya

başladı.

“Bunu takdir ediyorum, Bay—”

"Herkes bana Yaşlı Stu der."

“Ama tam adınız Stu Cummins. Doğru mu?”

Gözlerini kısarak yaşlıca bir kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

“Birçok şey biliyorum. İçeri girebilir miyim acaba? Çok uzun sürmez.”

Kabarık beyaz kaşları çatılmıştı ama ben çoktan kapıdan girmiştim. Ev ıslak köpek ve yanmış tost kokuyordu.

Koridorda oyalandım, gereğinden fazla rahatsızlık vermek

istemiyordum.

“Çavuş Carter ile konuştuğunuzu biliyorum, ancak ben de size birkaç soru sormak istiyorum. Bazen insanlar aradan

biraz zaman geçtikten sonra olayları farklı hatırlarlar.

Özellikle de bir suç işlenmişse.”

"Yani aklımın yerinde olmadığını mı ima ediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Hiç de değil. Aynı kurallar herkes için geçerli. Neredeyse tüm tanıklar güvenilmezdir ve bazen ilk

seferde söylemeyi unuttukları veya tekrar sorduğumuzda

alakalı olmadığını düşündükleri bir şeyi hatırlarlar."

"Pekala. Umarım köpeklerden rahatsız olmazsınız."

Onları insanlardan çok daha fazla seviyorum, o yüzden endişelenmenize gerek yok.

Sanki bir işaretmiş gibi, bir sosis köpeği ve bir Labrador koridora girip beni koklayıp selamlamaya başladı. Hemen

arkalarından bir pug geldi ve bu kadar küçük bir evde kaç

köpek olabileceğini merak ettim. Çay teklifini kibarca

reddettim, sadece bu adamın ne görüp ne görmediğinden

emin olmak istiyordum. Bana verdiği cevaplar Carter'a

verdiği cevaplara çok benziyordu, ama beni en çok

ilgilendiren şey, gördüğünü sandığı diğer kadındı.

"Başka hangi kadın?" diye soruyor, omzumun üzerinden arkamdaki oturma odasındaki kısık sesli televizyona

bakarak. Sanırım onu en sevdiği programdan mahrum

bırakıyorum.

"Çavuş Carter ile konuştuğunuzda, ilk kadının ardından tepeye doğru koşan başka bir kadın daha gördüğünüzü

söylemiştiniz."

"Hayır, asla."

“İkinci bir kadın görmedin mi? Yoksa ona gördüğünü söylemedin mi?”

"Bilmecelerle konuşarak başımı ağrıtıyorsunuz. Bir kadın gördüm, sadece bir tane, intihar yerine doğru tepeye doğru

koşuyordu. Size aynı şeyi kaç kere söylemem gerekiyor?

Carter her zaman bir aptaldı. Benim zamanımda polis memurları her şeyi not alır ve anlattıklarınızı hatırlardı. Artık değil. Şimdi ikiniz de aynı lanet olası soruları soruyorsunuz ve hala söylediklerimin hepsini yanlış anlıyorsunuz. Sizin de kulaklarınız mı tıkalı?"

Buradan ayrılırken öncesine göre daha da kafam karışmış hissediyorum.

Yaşlı Stu gördüklerini unuttu mu?

Yoksa Carter tutanakta söylediklerini uydurdu mu?

47

CARTER

Bunu uyduramazsınız bile.

Eden Fox'u The Manor'da sağ salim görünce aklıma gelen

ilk şey bu.

Gerçekten öldüğünü, sahildeki cesedin ona ait olduğunu sanıyordum ve şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kadını

tanıdığımı sanıyordum. Bana karşı hisleri olduğunu

sanıyordum, ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Onu öptüm ve o da beni öptü, ama belli ki bu onun için

hiçbir şey ifade etmedi. Bana yalan söyledi - muhtemelen

her şey hakkında - ve nedenini bilmem gerekiyor.

Odayı hızla terk edip, Eden Fox olarak tanıdığım ama burada kendine Mary diyen beyaz elbiseli kadının peşinden

koştum. Onu görkemli spiral merdivenlerden aşağı koşarken

gördüm ve yetişmek için elimden geleni yaptım, ama çok

hızlıydı. Bir köşeyi döndü, giriş holünden koşarak geçti—

neredeyse dengesini kaybedip cilalı parke zeminde kaydı—

sonra bir kapıdan geçti ve arkasından kapıyı çarparak

kapattı. Ona yetişip kapıyı açtığımda, büyük bir yemek

salonuna açıldığını gördüm. Küçük masalar, beyaz keten

masa örtüleri, özenle katlanmış peçeteler, çatal bıçak

takımları ve kristal bardaklarla kusursuz bir şekilde

hazırlanmıştı. Arka planda hafifçe klasik müzik çalıyordu ve

iyi giyimli gençler çoktan kahvaltılarını yapmaya başlamışlardı bile. Salonun ortasında, sanki lüks bir otelmiş

gibi, bol miktarda lezzetli görünen yiyeceklerle dolu büyük, yuvarlak bir masa vardı. Polis üniformamı görünce hepsi

durup bana baktılar.

"Nereye gitti?" diye kimseye özel olarak sormuyorum.

"Kim?" diye soruyor rastgele bir kız.

“Eden.” Cevabım boş bakışlarla karşılandı. “ *Mary* ,” diye denedim ve biri resmi bahçelere açılan cam kapıları işaret

etti. Masaların ve sandalyelerin arasından sıyrılıp binadan

çıktım. Durup etrafı tarayarak onu aradım, sonra uzaktan bir

araba motoru sesi duydum. Tam o sırada kırmızı bir Mini

araba otoparka doğru koştum. Oydu. Yavaşlayacağını

düşünerek arabanın yolunu kestim, ama araba hızlanıp bana

doğru geldi. Son anda kenara atlamayı başardım.

Eden Fox, benim onu takip ettiğimi öğrendiğinden beri Malikaneye geri dönmeyecek, ama kızı hâlâ burada.

Gabriella, Eden'i kaçması için uyardı. O, herkesin düşündüğü

kadar masum ya da kırık dökük değil. Aceleyle içeri geri

döndüm ve doğruca beyazlar giymiş hemşireyle karşılaştım.

“Gabriella ile tekrar konuşmam gerekiyor.”

Bana dik dik baktı. "Kesinlikle hayır. Burada neler olup bittiğini bilmiyorum ama sakinlerimizin böyle üzülmesine

izin vermeyeceğim. Zavallı kız, senin yüzünden

sakinleştiriciye ihtiyaç duyacak."

“Öyleyse sorularımı cevaplayabilirsiniz. Gabriella’nın annesi ne zamandır burayı ziyaret ediyor ve çalışan gibi

davranıyor?”

“Ne *saçmalıyorsun* ? O Gabriella’nın annesi değildi. O

Mary’ydi ve personelden biri gibi *davranmıyordu* , burada

çalışıyor.”

"O kadın Eden Fox'tu," diye ısrar ediyorum.

“Hayır, değildi. Benimle ofise gelin, size Mary Kendall’ın personel dosyasını göstereyim. Açık nedenlerden dolayı tüm

çalışanlarımızı kontrol ediyoruz ve ayrıntılı kayıtlar tutuyoruz. Neden sizden kaçtığını bilmiyorum—bu onun işi— ama o sandığınız kişi değil.

Size yanıldığınızı ve hatanızın savunmasız bir genç kadına büyük bir stres yaşattığını

söylüyorum. Beni takip edin.”

Ingrid'i ofise kadar takip ediyorum, her adımda

azarlanmış bir okul çocuğu gibi hissediyorum. Ama

kadınların beni azarlamasına ve her konuda yanıldığımı

söylemesine alışıyorum. Kafamın içinde minik kemanlardan

oluşan bir senfoni çalmaya başlıyor ama onları

susturamıyorum. Eden'in bana karşı hisleri olduğunu

sanıyordum ama belli ki yokmuş. Öldüğünü sanıyordum ama

ölmemiş. Ve Harrison Woolf'un kızını koruduğuna ve

Gabriella'nın tüm bunlarla bir ilgisi olduğuna ikna olmuştum

ama sanırım bunda da yanılmışım.

Yaşlı Stu, Eden Fox'u tepeden takip eden ikinci bir kadın gördüğünü sandı. Bazen, hatta oldukça sık, kafası karışıyor,

bu yüzden Bird'e söylemedim. Ve eğer birini gördüyse, kim

olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama Gabriella bu yerden

ayrılmadı ve Eden Fox hayatta.

Peki sahilde ölü bulunan kadın kimdi?

Başka hangi konularda yanılıyorum acaba?

Sanırım çok büyük bir hata yaptım.

48

HARRISON

Hayatım, başarıya benzeyen bir şeye dönüştürülmüş bir dizi

hatadan ibaret. Bunu biliyorum, başkaları bilmese bile. Diğer

insanlar sadece onlara gösterdiğim halimi görüyorlar.

On yıl önce, Eden beni arayıp Gabriella'nın kayıp olduğunu söylediğinde, polisi aramanın doğru şey olduğunu

düşündüm. Eminim çoğu ebeveyn de aynı şeyi düşünürdü.

Ama bu da bir hataydı. O gün yaptığım *her şey* bir yargı

hatasıydı. Bir yanlış hesaplama. Büyük bir fiyasko. Sanırım

hayatınız altüst olduğunda, geriye bakıp yanlış bir dönüş

yaptığınız anı belirleyebilirsiniz. Neredeyse her zaman, bir

yöne doğru açıkça işaretlenmiş DOĞRU ve ters yöne doğru gitmeniz gerektiğini belirten bir yol ayrımı vardır. Ama yanlış

bazen o kadar doğru hissettirebilir ki; bu yüzden birçok

insan kendini kaybolmuş hisseder.

Olay olduğunda şehre doğru gidiyordum, işe dönüyordum. O zamanlar da şimdi olduğu gibi işlerim çok

yoğundu. Eden'e küçük kızımıza bakması için

güvenebilmeliydim. Gabriella'nın annesi her zaman çok

dalgındı, aklı başka yerlerdeydi ve onun düzgün bir şekilde

bakıldığından emin olmak için daha fazlasını yapmalıydım.

Bir sürü uyarı işareti vardı ama dikkat etmedim. Hala şirketi

kurmak için umutsuzca fon bulmaya çalışıyordum;

Thanatos'un o zamanlar bir adı bile yoktu, çılgın saatler çalışıyordum ve dikkatim dağılmıştı. Ama bir ebeveynin en önemli görevi çocuğunu güvende tutmaktır ve ikimiz de

başarısız olduk. Ben oraya vardığımda zaten

hastanedeydiler ve kırık küçük kızımı görür görmez ağladım.

Bir annenin kızına bakacağına güvenebilmelisiniz.

Yapmadı.

Ama bu onun hatası değildi.

Benimkiydi.

Gabriella'ya sekizinci doğum gününde bisiklet hediye ettik. Bu benim fikrimdi. Gabby, tahmin ettiğim gibi, bisikleti

çok sevdi; saatlerce evimizin önündeki sokakta bisiklet

sürdü, bu onu mutlu etti. Ama sonra, yaşıtlarındaki diğer

çocukların destek tekerlekleri olmadan bisiklet sürdüğünü

gördüğü için, destek tekerleklerini çıkarmamı istedi. Hayır

dedim. Onu güvende tutmak istedim. Ona destek tekerlekleri olmadan bisiklet sürmeyi kendim öğretmek istedim ve o gün vaktim yoktu. Eğer evet deseydim, acaba işler böyle gelişmeyebilir miydi diye düşünüyorum. Eğer o gün kızıma hayır demek yerine işe hayır deseydim, belki de hayatlarımız farklı olurdu.

Eden teselli edilemez haldeydi. Gabriella'nın annesi her şey için kendini suçluyordu, ama bu *benim* hatamdı. En başta Eden'e güvenmek en büyük hatamdı. O günden beri her gün bunun bedelini ödüyorum ve hayatımın geri kalanında pişman olacağım. Pişmanlığımla ne kadar daha yaşayacağımı biliyorum ve şu anda yaptığım her şey onun için: kızım için.

Spyglass'taki tüm kapıları ve pencereleri kilitledim, tüm perdeleri ve panjurları kapattım. Dünyadan saklanmak ve yaptıklarımı yapmamış gibi davranmak istiyorum. Bu yüzden karanlıkta, yaşamak istemediğim bir evde oturuyorum ve bunun nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum. Thanatos'u kurmak, hayatımda bir şeyler başarmak ve başkalarının hayatlarını değiştirmek için sahip olduğum her şeyi yatırdım. Ve şimdi her şeyi kaybetmekten, uğruna çok çalıştığım her şeyi ve yol boyunca yaptığım fedakarlıkların boşa

gitmesinden korkuyorum.

Her şey tek bir hata yüzünden oldu:

Daha akıllı davranmaları gereken iki kişi arasında yaşanan bir öpüşme.

Kıskançlık canavarlar doğurur ve ben de bir canavar oldum.

Sanırım hepimiz, tüm hayatımız boyunca tırmanmaya çalıştığımız merdivenin dibine doğru kayıp düşmekten kurtulan kötü bir zar atışı gibiyiz. Ve bu sefer kendimi tekrar yukarı çekmenin bir yolunu göremiyorum.

Telefonum çalıyor, yatakta sessizce titriyor. Saatlerdir gelen aramaları yanıtsız bırakıyorum, ama ekranda THE MANOR yazısını görünce hemen cevap veriyorum. İçgüdüsel bir şey devreye giriyor ve dünyanın geri kalanının benim hakkımda inandığı adam oluyorum. Eskiden olduğum adam.

“Harrison Woolf konuşuyor.”

Telefonun diğer ucundaki ses kısık ve korkmuş geliyor. Kelimeleri çok hızlı, birbirine takılıyor; zihnim yetişemiyor veya yeterince hızlı çeviremiyor.

“Polisin Gabriella ile görüştüğünü mü söylüyorsunuz?” diye bağırdım telefona. “Bunu yapamazlar ve asla izin vermemeliydiniz. Tanrı aşkına, o bir çocuk.” Hattın diğer ucundaki ses bana karşı çıktı ve ben hiç de buna hazır

değildim. “Hem sen hem de ben biliyoruz ki o sadece on

sekiz yaşında. Kesinlikle ziyaretçi yok dedim. Yani hiç *yok* .

Bahse girerim Çavuş Carter'ın bile arama emri yoktu ve siz

onu içeri aldınız, değil mi? Kızımın bakımını üstlenmeniz için

size ne kadar para ödediğimi hatırlatır mısınız?”

Ses sürekli özür diliyor.

"Artık daha fazla şey duymak istemiyorum."

"Doktorun beni aramasını söyleyin lütfen—"

“Bu meseleyi kendim halledeceğim,” dedim ve öfkeyle dolup taşarak telefonu kapattım.

O aptal herif The Manor'a gidip küçük kızımı sorgulamaya çalıştı. Polis on yıl önce de görevini yapamadı, bu sefer de

onlara güvenilemez.

Bundan böyle her şeyi kendi yöntemimle yapacağım.

49

Röportajı yapan: DCI Olivia Bird (OB) **Röportaj yapılan kişi:** Maddy Carter (MC) **Tarih:** 1 Kasım 2025

Yer: Kaçakçı Hanı

OB: Kayıt altına alınacak şekilde benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. **MC:** Hiç sorun değil. Pek de acelem yok, değil mi? **OB:** Endişelenecek bir şey yok, köyde birçok insanla görüşüyoruz, yani aslında standart bir prosedür bu. Ama kayıtlara geçmesi için soruyorum, Eden Fox'un en son canlı görüldüğü dün sabah neredeydiniz?

MC: Ben mi? Aman Tanrım! Bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde?

OB: Dediğim gibi, endişelenecek bir şey yok. Herkese soruyoruz. **MC:** Şey, muhtemelen hala yataktaydım. Duyduğuma göre, şafak söktükten kısa bir süre sonra, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte atlamış. Ben pub'ı öğleden önce açıyorum. Yılın bu zamanında açmanın pek bir anlamı yok, pub'lar da geç kapanıyor, bu yüzden çoğu gün geç kalkıyorum.

OB: Bir önceki gece Eden'in sanat sergisine gittiniz mi? **MC:** Kesinlikle hayır. Çalışıyordum, ama çalışmıyor olsam bile sanat tam olarak benim tarzım değil. Çoğu insan o gece galeriye bedava bir kadeh ılık beyaz şarap içmek için gelmişti. İstediğim kadar bedava içecek zaten burada var.

OB: Bana yaşlı Stu'dan bahset.

MC: Anlatacak fazla bir şey yok. Köpeklerini seviyor, sörf yapmayı seviyor, her sabah gün doğarken sahil yolunda yürümeyi seviyor.

OB: Hiç erken kalkmadığınız halde bunu nereden biliyorsunuz? **MC:** Bir köy pubında barmen olarak çalışıyorum. Çoğu insan hakkında çoğu şeyi biliyorum.

OB: Yaşlı Stu'nun uydurma şeyler anlatmayı sevip sevmediğini biliyor musun? **MC:** İpucu isminde gizli. Yaşlı biri. Bazen hafızası ona oyunlar oynayabiliyor.

Kafası karışıyor. Kötü bir niyeti yok.

OB: Peki kardeşiniz dün sabah ilk iş olarak nerede olmuş olabilir? **MC:** Neden bana soruyorsun? Neden ona sormuyorsun? **Kadın Doğum:** Tüm rutin sorular ve standart prosedürler.

MC: Kardeşim çalışkan, dürüst, düzgün bir adam. Ve polis olmak için doğmuş. **OB:** Bu tartışılabilir bir konu.

MC: Pardon?

OB: Kardeşin bugün işe bile gelmedi. **MC:** O halde bir sorun olmalı. Bu ona hiç benzemiyor. **OB:** Ben sadece işimi yapıyorum— **MC:** Yani işinden mi bahsediyorsun? O terfi Carter'ın olmalıydı. Hope Falls'ın Londra'dan kıdemli bir dedektife ihtiyacı neden var? Dün burada olan sadece bir intihar vakasıydı. Bana kalırsa, sorulmasına gerek olmayan soruları sorarak varlığını haklı çıkarmaya çalışıyorsun.

OB: Üzülmenize gerek yok.

MC: Hope Falls bizim evimiz, her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak.

Başkaları gelir gider, ama bu köyde yaşayanlar birbirine bağlı kalır. Kardeşim senin hakkında sadece iyi şeyler söylüyor, sana güveniyor, senden bir iki şey öğrenebileceğini düşünüyor. Ben ise o kadar emin değilim.

OB: Gerçekten mi? Benim hakkımda ne düşünüyorsun? **MC:** Köpeğinizi beğendim.

OB: Teşekkürler.

MC: Bence Hope Falls ve kardeşim sensiz de gayet iyiydi. Senin gibi birine burada ihtiyacımız yok. Kusura bakma.

OB: Bazıları alındı.

50

KUŞ

Carter'ın kız kardeşini sorgulamanın iyi bir fikir olup olmadığına karar veremiyorum; kesinlikle beklediğimden daha çatışmacıydı. Maddy, Yaşlı Stu'nun güvenilir bir tanık olmadığını ortaya koymama yardımcı oldu ve beni asansörde osuruk kadar sevilmeyen biri gibi hissettirdi, ama Eden Fox'a gerçekten ne olduğunu öğrenmeye daha da yaklaştığımdan emin değilim. Bu köydeki herkesin sır sakladığını hissediyorum. Ve Hope Falls'a gelmenin büyük bir hata olup olmadığını merak etmeye başladım.

Son birkaç saati, bu yerin gülünç bir şekilde polis karakolu dediği yerde dosyaları ve evrakları inceleyerek, Carter'ın başka bir konuda yalan söyleyip söylemediğini araştırarak geçirdim. Normalde karakter değerlendirmesinde oldukça iyiyimdir, ama dün gece yatağımı paylaştığım adamın evli olduğu *ve* bu davada yalan söylüyor olabileceği

ortaya çıktı. Carter'ı bir çapkın olarak hiç düşünmemiştim. Böyle bir yargı hatası yapmam bana hiç yakışmaz. Her şeyin stresi yüzünden mi yoksa sadece çok hasta olduğum için mi doğru düzgün düşünemiyorum bilmiyorum; aldığım ilaçlar ağrımı hafifletiyor ama zihnimi de yavaşlatıyor. Yetişmem gerek. Carter'ın ne bildiğini ve onun ve Hope Falls'ın diğer sakinlerinin bana söylemediği başka bir şey olup olmadığını öğrenmem gerek.

Bilgisayara giriş yapmayı denemeden önce Carter'ın masasını karıştırıyorum -ve başarısız oluyorum. İmleç sanki benimle alay ediyormuş gibi göz kırpıyor. Bilgisayarlardan nefret ediyorum. Ve internetten. Ve neredeyse tüm teknolojiden. Sanırım yüz yıl önce doğmuş olmalıydım. Jessica Fletcher'ın tüm bu saçmalıklarla uğraşmasına gerek yoktu. Polis karakolunun mavi kapısı aniden açılıyor, ama Carter değil -hala firarda- onun yerine yüzü kızarmış Harrison Woolf var. Kimseyi öldürmemiş olabilir, ama öldürmek üzereymiş gibi görünüyor. Bana gece yarısından sonra beslenmiş bir cini hatırlatıyor.

Harrison, sesini yükselterek, neredeyse tükürerek, "Nerede o?" diye sordu.

“Biraz daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekebilir—”

“Çavuş Carter nerede? O adi herif Gabriella ile

görüşmeye gitti. Ona bununla hiçbir ilgisi olmadığını

söyledim. Ona rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledim.

Bana söz verdin, bu işin dışında tutulacağını söyledin ve

şimdi The Manor'dan telefonlar alıyorum, küçük kızımın

sorgulandığını söylüyorlar.”

O on sekiz yaşında. Bence küçük bir kız değil ama bir şey söylemeyin. Tecrübelerime göre, ebeveynler nadiren

çocukları hakkındaki gerçeği duymak isterler.

"Çavuş Carter hakkında resmi bir şikayette bulunmayı düşünüyorum ve o beceriksiz, sorumsuz, beyinsiz herifin

işten atılmasını istiyorum."

“Tamam. Sakin ol. Derin nefes al—”

"Bana tepeden bakmayın. Onun hiçbir hakkı yoktu. Bu asla olmamalıydı."

“Sana katılıyorum. Onun böyle bir şey yaptığını

bilmiyordum. Sadece özür dileyebilirim ve bir dahaki

görüşmemizde onunla bizzat ilgileneceğime söz veriyorum.

Şu anda ben de ondan pek memnun değilim. Gabriella iyi

mi?” Carter, Malikaneye gitmemeliydi. Ona özellikle gitmemesini söylemiştim, ne düşündüğünü bilmiyorum.

Harrison'ın neden bu kadar öfkeli olduğuna şaşmamalı.

“Elbette iyi değil. Bunların hiçbiri iyi değil,” diyor, üzerime doğru eğilerek ve çok yakınımda durarak. “Tüm

lanet sorularınızı zaten iki kere cevapladım. Sizin ve onun

evime gelip bana sanki yanlış bir şey yapmışım gibi

davranmanıza izin verdim. Burada mağdur *olan benim* .

Eğer polis en başından beri işini düzgün yapsaydı, bunların

hiçbiri olmazdı. Carter sınırı aştı. Ve siz buna izin verdiniz. Bu

sizin suçunuz. Yanınızdaki adamı hizaya sokmalıydınız. İşinizi

yapmalıydınız.”

İnsanların bana böyle konuşabileceklerini sanmalarından oldukça bıktım. Zamanlarının benimkinden daha önemli

olduğunu düşünen insanlardan. Her şeyin başkalarının suçu

olduğunu düşünen insanlardan. Yalan söyleyen insanlardan.

Artık dayanamıyorum.

“Biraz sakinleşmen gerek,” dedim sertçe ve Harrison’ın yüzü daha da kızardı. Willy Wonka’nın çikolata fabrikasındaki

çocuk gibi patlayacak gibiydi. “Madem buradasın, belki *işin*

hakkında tekrar konuşabiliriz,” dedim ve anlamamış gibi göz

kırptı. “Thanatos. Gerçek mi?”

Kaşlarını çattı. "İşimin gerçek olup olmadığını mı soruyorsun?"

“ *Thanatos* gerçek mi? Şirketiniz gerçekten bir kişinin öleceği günü tahmin edebiliyor mu?”

Bunu bilmem gerekiyor.

Kaşlarını çatması başka bir şeye dönüşüyor. Belki acıma. Hayır, acıma değil. Daha çok küçümseme gibi bir şey. Bana bakıyor, sonra da sanki böyle bir zamanda böyle bir soru sorduğum için en aşağılık insanmışım gibi yavaşça başını sallıyor.

Sonra, "Bu, *kızım* hakkında," diyor.

Kendimi çatırdarken, çıtırdarken ve patlarken hissediyorum.

"Ah, özür dilerim, bunun eşinizle ilgili olduğunu sandım. Carter'ın kızınızı sorgulama ihtiyacı duymasının nedeni, eşinizin kayıp olmasıdır."

“Eşimin—” olduğunu biliyorum.

“Gerçekten mi? Unutmuş olabileceğinizi düşündüm. Size hatırlatayım. Eşiniz en son bir intihar girişiminde görüldü. Dün sahilde bir ceset bulundu ve köyde bu konuda konuşmayan tek kişi sizsiniz gibi görünüyor. Kim olduğunu bile sormadınız. Sizin durumunuzdaki çoğu insan kayıp bir sevdikleri hakkında haber almak için can atardı, siz ise kapınıza veya telefonunuza cevap vermiyorsunuz. Bence bu

garip. Hatta şüpheli. Ve sahilde bulduğumuz ölü kadının kim olduğunu sormamanızın sebebinin zaten biliyor olmanız olup olmadığını merak ediyorum. Buraya gelip kızınız hakkında bağırıp çağırmanız bana çok fazla dikkat dağıtmaya çalışmak gibi geliyor. Bu soruşturmayı gerçekten uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz. Ve bu sizi suçlu gösteriyor.”

Bana dik dik bakıyor ve çok ileri gittiğimi anlıyorum.

"Eşimi bulduysanız neden benden kimliğini tespit etmemi istemediniz?"

"Bulduğumuz kadının kimliğini tespit edebilecek kadar cesedi kalmadı."

Yüzünün rengi soldu ve sözlerimi söyler söylemez pişman oldum, ama ikimiz de başka bir şey söyleyemeden kapı tekrar açıldı ve Carter içeri girdi.

İkimiz de ona bakıyoruz ve o da bize bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sanki tereyağı erimezmiş gibi.

“Hayır, Carter. Her şey yolunda değil. Bütün gün ortalıkta yoktun. Nerede olduğunu sorardım ama tahmin edemeyecek kadar aptal olduğunu düşünsem de, biliyorum. Doğrudan bir emre karşı geldin. Görevden alındın ve uzaklaştırıldın.”

51

CARTER

İşten uzaklaştırıldığıma inanamıyorum. Sevdiğim işimi kaybetmek başıma gelebilecek en kötü şey. Depresif bir halde istasyondan ayrılıp sahil yolunda yürüyüşe çıkıyorum. Kafamı toplamam gerekiyor. Kendimi şelalenin yanında, uçurumların tepesinde, aşağıdaki kayalara çarpan dalgalara bakarken buluyorum. Tam da Eden'in atladığını *sandığım* yerde. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum. Dün sabah sadece terk edilmiş bir kazak bulmuştuk, ama bugün toprakta bir şey görüyorum. Küçük ve parlak bir şey. Gözden kaçırmış olabileceğimiz bir şey. Eğilip alıyorum ve üzerinde EDEN yazılı gümüş bir anahtarlık olduğunu görüyorum. Tıpkı tutuklamaya çalıştığım kadının bana gösterdiği gibi.

Güneş batmaya başlayınca, Hope Falls'a doğru yürümeye başladım. Kaçakçı Hanı'nın önünden geçerken tereddüt ettim. Gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı—evimde iyi bir

şey olmadığını biliyorum—ama kız kardeşim beni her zaman daha önce defalarca okuduğu bir kitap gibi okuyabiliyor ve şu anda beni yargılamasına dayanamıyorum. Ayrıca, Başkomiser Bird yukarıdaki odalardan birini kiralayıp orayı *ofisi olarak* kullandığı için orada olması kaçınılmaz ve onunla tekrar karşılaşmak da istemiyorum. Ölüler Günü festivali olduğu için, pub bu akşamki geçit töreninden önce içki içen insanlarla dolu olacak ve görmek istemediğim daha birçok yüzle karşılaşacağım, bu yüzden eve doğru yola koyuldum.

Dünyada olmak istediğim son yer.

Bir yıl önce küçük bir peşinat ve büyük bir ipotekle bu evi aldım. Ailem, çocuklarına maddi olarak asla yardım edebilecek türden insanlar değil; kendilerini bile zor geçindiriyorlar. Sanırım öldüklerinde geride bırakacakları tek şey borçlar ve pişmanlıklar olacak. Ama ben çok çalıştım, çok para biriktirdim ve arkadaşlarımın çoğu eğlenirken ben Hope Falls'ta kendi evime sahip olabilmek için fedakarlıklar yaptım. Her zaman evim olan yer burası. Zengin Londralıların tatil evleri satın alması sayesinde buradaki emlak fiyatları fırladı ve kolay değildi, ama başardım. Ocak ayından hemen önce taşındım ve kendimle çok gurur

duydum. Belki de biraz fazla.

O yılbaşı gecesi köydeki herkesle birlikte bara gittim. Biraz fazla eğlendim. O kadar ki, sabahleyin gecenin yarısını hatırlayamadım. Oda hala dönüyordu ve doğru düzgün göremiyordum, ama Jane'i yatağımda görebiliyordum. Oraya nasıl geldiğini hatırlamasam bile.

Jane okulda benden bir yıl alt sınıftaydı. İyi bir kızdı ama özellikle ilgimi çeken ya da beni cezbeden biri değildi. Ama nedense oradaydı, çarşafların altında çıplak, başı yastığımın üzerinde, iç çamaşırı yerde. Jane yılbaşı günü dairemi terk etti, numarasını da bıraktı ama aramadım. Bir süre kendimi kötü hissettim, sonra da hiç yaşanmamış gibi unuttum. Ta ki iki ay sonra geri gelip hamile olduğunu söyleyene kadar.

Jane bebeği doğurmak istedi. Doğru olanın bu olduğunu düşündüğüm için kararını destekledim. Birlikte yaşamak istedi ve doğru olanın bu olduğunu düşündüğüm için evet dedim. Sonra evlenmek istedi, biz de evlendik çünkü doğru olan buydu.

Ben her zaman doğru olanı yapmam gerektiği öğretilerek büyüdüm.

Ama şimdi hayatımla ilgili neredeyse her şey yanlış

geliyor.

Bu yüzden ahlak söz konusu olduğunda riskten kaçınma eğilimim biraz azaldı. Başkomiser Bird'e evli olduğumu

söylemedim çünkü neredeyse her açıdan evli değilmişim

gibi hissediyorum. Bu bir rahatsızlık evliliği. Her zaman öyle

oldu. Ve çocuğumun annesini önemsiyor olsam da, onu

sevmiyorum. Hiç sevmedim. Evlilik yüzüğü bile takmıyorum

—evlendiğimizde Jane'e iki yüzük alamayacağımı

söylemiştim ama asıl sebep bu değildi. Doğru olanı yapmak

beni her türlü belaya soktu. Beni sık sık yanlış yöne

gönderen bir ahlak pusulasının tuzağına düşmüş gibiyim ve

bu bir çıkmaz sokak gibi geliyor.

Harrison Woolf, görevden uzaklaştırıldığımda çok

memnun görünüyordu. O kendini beğenmiş gülümsemeyi

yüzünden silmek için her şeyimi verirdim. Bird'e

keşfettiklerimi anlatmak ve bulduklarımı göstermek için can

atıyorum, ama beni davadan aldığında benden çok hayal

kırıklığına uğramış görünüyordu. Söyleyeceklerimin hiçbirini

dinlemeyi reddetti, beni bir sonraki duyuruya kadar

görevden uzaklaştırdı ve eve gönderdi. Hepsi de The

Manor'a gittiğim için. Eğer bana sormamamı söylediği birini

sorguladığım için bu kadar sinirleniyorsa, dün gece tekrar

birlikte olduktan sonra evli olduğumu bilmediği için Tanrı'ya

şükür. Eğer bilseydi, beni kesinlikle paramparça ederdi.

Daha önce hiç görevden uzaklaştırılmamıştım. Maaşımı almaya devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum,

alamazsam da bir sonraki ipotek ödememi karşılayıp

karşılayamayacağımı bilmiyorum. Eve varmadan önce

Devon ve Cornwall Polis Merkezi'nde çalışan eski bir

arkadaşımı arıyorum. Cevap vermeyince mesaj bırakıyorum.

"Merhaba Dave, uzun zamandır görüşmedik, yakında bira

içelim mi? DCI Bird dün benim bölgemi devraldı ve kısacası,

görevden uzaklaştırıldım. Bunu yapabilir mi? Sadece durumumu bilmek istiyorum. Müsait olduğunda beni ara dostum. Ve kimseye söyleme."

Telefonumu cebime geri koyup duygularımı ve yüz

ifademi kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Luke? Sen misin?" diye sesleniyor Jane, ön kapıdan içeri girer girmez mutfaktan. Evimiz küçücük, iki katlı, iki odalı bir

sıra ev, bu yüzden birbirimizden kaçınmamız mümkün değil.

"Başka kim olabilir ki?" diye karşılık verdim, paltomu çıkarırken.

"Geç kaldın. İyi misin? Akşam yemeği neredeyse hazır.

Onu az önce yatırdım, ama istersen iyi geceler diyebilirsin."

Kızımızı kastediyor ve ben de iyi geceler demek istiyorum. Sessizce merdivenleri çıkıyorum, gıcırdayanlardan kaçınıyorum ve koridorun sonundaki küçük çocuk odasına doğru yavaşça ilerliyorum. Kızım beşiğinde, güvende ve huzurlu bir şekilde uyuyor, başının üstünde dönen beşiği hala dönüyor, gece lambası duvara yıldız desenleri yansıtıyor. Annesini sevmeyebilirim ama Steren'i, başka bir insanı sevebileceğimi bildiğimden daha çok seviyorum. Kızımı korumak için öldürürdüm. Ve ilk kez bugün yaptığım şeylerden biraz suçluluk duymaya başlıyorum, yanlış bir şey olabileceğini bildiğim halde Gabriella Woolf ile röportaj yaptım. Harrison'ın öfkesi haklı olabilir veya olmayabilir, ama şimdi anlıyorum. Sanırım küçük kızlar babalarının kalbinde sonsuza dek küçük kız olarak kalırlar.

Aşağıya, mutfağa indim. Jane, gündelik kıyafetlerinin üzerine önlük giymiş, ocağın başında duruyordu. Sanki her gün pazar günüymüş gibi giyiniyordu. Şarap şişesini açtığını görünce şaşırdım – nadiren içerdi – ve ona okuldan uzaklaştırıldığımı söyleyerek havayı bozmamaya karar verdim. Kahverengi saçları her zamanki gibi dağınık bir topuzdu – Steren doğduğundan beri görünüşüne daha da az

dikkat ediyordu – ama en azından yıkamış gibiydi. Masayı da

hazırlamıştı, bu garip çünkü normalde akşam yemeğimizi televizyon karşısında tepsilerde yerdik. Üç kişilik yer hazırladığını görünce içim burkuldu. Misafir ağırlamak

istemiyordum ve fazladan bir tabak genellikle

kayınvalidemin geleceği anlamına geliyordu. Alışkanlık

gereği Jane'in yanağından öptüm.

"Yüzüne ne oldu? Kötü bir gün mü geçirdin?" diye soruyor, bana yarım bir sarılma vererek.

"Sadece yorgunum," diye yanıtlıyorum, fırının içine bakıp ne pişirdiğine göz atıyorum.

"En iyisi uyanman. O yakında burada olacak."

"DSÖ?"

“Yeni patronunuz.”

Donakaldım. DCI Bird ve Jane'in bir noktada karşılaşabileceği aklıma gelmişti—bu büyüklükteki bir köyde

herkes herkesi tanır—ama Jane'in habersizce gelmesinden

beri bunu düşünmeye vakit bulamamıştım. Dün gece tekrar

birlikte uyumak, evliliğim konusunu açmama yardımcı

olmadı. Bird'e gerçeği söylemek ya da açıklamaya çalışmak

için hiçbir zaman uygun bir zaman olmadı. *Kahretsin.* Zaten

biliyor.

"DCI Bird buraya mı geliyor?" diye sordum, yanlış anlamış

olabileceğimi umarak.

“Evet. Az önce seni aramak için buradaydı. İki kez.

Telefonuna cevap vermediğini ve endişelendiğini söyledi.

Sanırım ben de endişelendim. Dün gece saat 4'te gizlice içeri girip sonra da gizlice çıkman da cabası. Çok çalışıyorsun

canım. Yeni patronun konusunda endişelendiğini biliyorum,

bu yüzden onu akşam yemeğine davet ettim.”

" *Onu* buraya *sen mi* davet ettin?"

“Evet, güzel olacağını düşündüm. Neden, sorun ne?” diye soruyor Jane.

Her şey.

Ben cevap vermeden önce biri ön kapıyı çaldı.

52

KUŞ

Kapı açılıyor ve içeri girerken uzaktan Carter'ın kıvranışını izlemekten keyif alıyorum. Genellikle boş olan pub, Ölüler Günü geçit töreni için yüzleri iskelet gibi boyanmış insanlarla dolup taşmıştı; bu yüzden bir bakıma oradan uzaklaşmak bir rahatlamaydı. Carter'ın sevimli, ancak *çok* genç karısı ceketimi alıp merdivenlerin alt korkuluğuna, zaten devrilmek üzere olan palto yığınının üzerine asıyor. Koridorda, bazıları çamur ve kumla kaplı, büyük ve dağınık bir şekilde duran lastik çizmeler ve yürüyüş ayakkabıları koleksiyonunu görüyorum ve Carter'ın evinin hayatının geri kalanı kadar düzenli ve temiz olmadığı anlaşılıyor.

Jane beni mutfağa götürüyor ve ben de her şeyi dikkatlice inceliyorum. Ev, kısıtlı bir bütçeyle dekore edilmiş, ancak her şey zevkli ve özenle seçilmiş görünüyor. Yeterince

temiz ama kesinlikle düzenli değil. Duvarlardaki fotoğraflardan köşedeki bebek salıncağına, her yere saçılmış battaniyelere, oyuncaklara ve biberonlara kadar her yerde bir bebeğin izleri var. Ama yine de güzel görünüyor. Sıcak bir havası var. Gerçek bir ev gibi. Aile hayatının düzenli kaosunda oldukça hoş bir şey var.

Bu düşünceyi bir kenara not ediyorum ve masaya oturuyorum.

"Dünyanın en iyi aşçısı değilim, şimdiden özür dilerim," diyor Jane.

Ona baktığımda dünyanın en iyisi olduğuna ikna olamıyorum.

"Belki de dünyanın en iyi annesiyim?" diye soruyor içimdeki acımasız ses.

Jane küçük kızını gerçekten çok seviyor gibi görünüyor. Carter'ın karısı hiç de beklediğim gibi değil; zaten birkaç saat öncesine kadar evli olduğunu bile bilmiyordum. Jane, bugün daha önce olduğu gibi, kot tulumu ve Breton tarzı bluzuyla, sadece çocukların giyebileceği hayvan şekilli terlikleriyle aynı görünüyor. Bu sefer beni bekliyor olmasına rağmen, görünüşüne hiç özen göstermemiş gibi duruyor.

Beni Carter'ın patronundan başka bir şey olarak görmüyor,

açıkça belli.

Peki neden yapsın ki?

Eşler kocalarına güvenebilmelidir.

İyi düşünceler beslemeye çalışıyorum—bilindiği üzere bunun sağlığınız için daha iyi olduğu bilimsel olarak

kanıtlanmış—ama zor. Jane, Carter'ın hayatının diğer her

alanında aşırı hırslı göründüğü düşünüldüğünde, onunla

evleneceğini hayal edebileceğim türden bir kız değil. Tam

anlamıyla sıradan bir kız. "Umarım ev yapımı lazanyayı

seversin," diyor.

Evin özelliklerine ve kimin yaptığına bağlı.

“Kulağa çok lezzetli geliyor. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Şey, Carter’ın patronunu tanımak iyi olur diye

düşündüm. Bölgeye yeni taşındığınızı ve yalnız olduğunuzu

biliyorum, bu yüzden biraz arkadaşlık iyi gelebilir diye

düşündüm.”

Yalnızım.

Bu dünyada kırk küsur yıl geçirdim ve bunun karşılığında pek bir şey elde edememiş gibiyim. Jane bu sözleri kırıcı bir şekilde söylememişti, bu yüzden ben de onların beni incitmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Size bir içecek getireyim mi?" diye soruyor.

"Sadece su olsa harika olurdu."

“Şarabımız var. Özellikle aldım—”

Carter, sanki ben kendim cevap veremezmişim gibi, "DCI Bird alkol kullanmaz," diye sözümü kesti. Buraya geldiğimden beri söylediği ilk şey buydu.

"Su bana yeter, ama sen buyur," diyorum.

“Ah…” diye yanıtladı Jane, sanki sadece kan içtiğimi söylemişim gibi. “Neyse, boş ver. Hope Falls'a eğlenceli bir zamanda geldin. Ölüler Günü festivalinden haberin var mıydı? Meşaleli geçit töreni biraz ileride, hemen ileride başlıyor. Bu yıl bebek yüzünden gidemiyorum – tabii ki – ama ikiniz de akşam yemeğinden sonra bir göz atmalısınız.”

Kendi ciğerimi yemeyi tercih ederim.

“Harika olur. Sabırsızlıkla bekliyorum!”

Nereye bakacağını, ne söyleyeceğini bilemeyen Carter, mutfak musluğundan bardağımı dolduruyor. Burada ne yaptığımı merak ediyor olmalı ve sevgili karısının onu aldattığını öğrenmesinden endişeleniyor olmalı. Erkekler neden bu kadar tahmin edilebilir ve hayal kırıklığı yaratıcı olmak zorunda, iyileri bile? Bir yerlerde bir bebeğin

ağladığını duyuyorum ve ses beni ürpertiyor. Çocuğun

mutfakta olabileceğini düşünerek etrafa bakıyorum, ama

sonra Jane'in bebek monitörüne benzeyen bir şeyi kontrol

ettiğini görüyorum. Sanırım günümüzde bunları çok

teknolojili yapıyorlar, video görüntüsü falan da var.

“Bir dakika izin verin, Steren yere bırakıldıktan sonra normalde böyle huysuzlanmaz. Her şeyin yolunda olup

olmadığını bir kez daha kontrol edeceğim, bir dakika sonra

döneceğim,” diyor Jane mutfaktan çıkıp merdivenlerden

yukarı koşmadan önce. O gittikten hemen sonra oda sessizliğe bürünüyor. Bu sadece rahatsız edici değil, dayanılmaz bir durum.

Carter, kadının duyma mesafesinden çıkar çıkmaz,

"Lütfen ona söyleme," diye fısıldadı.

“Eşinize hangisini söylemememi tercih edersiniz? Yeni patronunuzla cinsel ilişkiye girdiğinizi mi, yoksa bugün işinizi

kaybettiğinizi mi?”

“Sadece görevden uzaklaştırıldığımı sanıyordum?”

İnanamayarak başımı salladım. “Ona söylemezsen istediğin

her şeyi yaparım. Her şeyi. Köpeğini gezdiririm, scooter'ını

temizlerim, her gün sana öğle yemeği alırım, bir yıl boyunca,

hatta iki yıl boyunca istasyonun tüm evrak işlerini

hallederim. Nasıl geliyor kulağa?”

"Anlaşılan sen de kendini becermelisin."

Ağlayacak gibi görünüyor.

"Sana *yalvarıyorum* ," diye fısıldıyor.

"Şey, bunu yapmamanı tercih ederim. Bu kadar telaşlanmana gerek yok, ben karına bir şey söylemek için burada değilim. Ama şunu söyleyebilirim ki, onu aldattığın için aptalsın. İnsanlar senin sahip olduğun şeye, gerçek bir aileye sahip olmak için canlarını bile verirdi."

"Olanlar bir hataydı, hiçbir anlam ifade etmiyordu-"

"Ağzınızı her açtığınızda çıtayı düşürmek zorunda mısınız?"

"Onu kastediyorum, seni değil. O bir hataydı," diyor.

"Ömür boyu deniz havasına maruz kalmak beynini çürüttü mü yoksa?"

“Aceleyle evlendim. Aşık değildim. Sarhoştuk, birlikte olduk—”

"Kişiliğinizin yeterli bir doğum kontrol yöntemi olduğunu mu sandınız?"

Onun acıklı hikayesiyle ilgilenmiyorum. Carter'ın kız kardeşi bana zaten sarhoş bir gecenin, doğuştan gelen aklının *eksikliğinin* , *tek* gecelik bir ilişkinin *ve* hamileliğin nasıl aceleyle *yapılan* bir evliliğe yol açtığını anlattı.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum," diyor, kendinden çok üzgün bir ifadeyle.

"Kim için?" diye soruyorum.

“Küçük kızım. O, başıma gelen en güzel şey ve onun için her şeyi yaparım. Bu durumu düzeltmek için ne yapmam

gerektiğini söyleyin lütfen.”

Çocuklarını kendisinden daha çok önemseyen bir adamda

çok sevimli bir şey var.

“Eşinizle daha önce tanıştığımda kızınızla da tanıştım.

Steren çok güzel,” dedim ve yüzü gururla aydınlandı.

"Teşekkür ederim."

"Çok güzel bir ismi var. Cornwall kökenli mi acaba?"

Başını salladı. "Bu 'yıldız' anlamına geliyor ve o benim için her şey demek. Bunu nasıl düzeltebileceğimi söyleyin.

İşimi kaybedemem, paraya ihtiyacımız var..."

“Sakin ol. Gerçekten uzaklaştırılmadın. Sadece Harrison'ı yatıştırmak için öyle söyledim. Senin yüzünden o kadar

sinirlenmişti ki kalp krizi geçireceğini sandım. İlk günümde

bir ceset görmek talihsizlik, iki ceset görmek ise tam bir

dikkatsizlik olurdu.”

"Yani uzaklaştırma cezası *almadım* ?"

"Henüz değil. Harrison'ın kızıyla yaptığınız röportajda neler oldu anlatın. Tahmin ettiğim gibi zaman kaybı mıydı?"

“Aslında hayır.” Cebinden gümüş bir anahtarlık çıkarıp mutfak masasına koydu. Üzerinde *“Seni aya kadar ve geri*

seviyorum” yazıyordu ve karısının üst katta olduğu

düşünüldüğünde oldukça uygunsuz görünüyordu. Kaşlarımı

çattım, anahtarlığı çevirdi ve şimdi ismi okudum: *Eden* .

Yüzünde "İşte bu!" ifadesiyle bana baktı.

"Acaba bir şeyi mi kaçırıyorum?" diye soruyorum.

“Benim hatam, Gabriella ile başlayalım,” diyor, sonra heyecandan ödevini göstermeye can atan bir öğrenci gibi mutfak tezgahından ince bir dosya alıp ayağa fırlıyor.

“Gabriella Woolf konuşamıyor. Fısıldıyor ama söylediklerinin hiçbir anlamı yok—”

"Demek ortak bir noktanız varmış?"

Beni görmezden geliyor. "Onun asıl bakıcısı Mary adında biri, ama Mary şöyle görünüyor."

Mutfak masasına, iş kaydının bir kopyasına benzeyen bir şey koyuyor. İçinde sarışın bir kadının fotoğrafı var. Ona

bakıyorum. Ve ona da. Sonra, "Ama bunun..." demeye

başlıyorum.

“Eden Fox. Ben de öyle düşünmüştüm.” Carter, sanırım karısına ait olan pembe bir dizüstü bilgisayara uzanıyor.

Ekranda “Kolay Lazanya” tarifi görünüyor. Carter klavyeye

dokunmaya başlıyor ve bir arama motoru görüyorum. EDEN

FOX ve SANATÇI yazıyor ve deniz resimleriyle dolu bir web sitesi ve yüzünün bir resmi beliriyor. Hiç şüphe yok. Eden

Fox ve Mary aynı kadın.

Aman Tanrım.

Carter'ı sadece güzel görünüşlü ama işe yaramayan, hevesli ama bir o kadar da işe yaramaz bir polis memuru

olarak düşünmüştüm. Şimdi yanılmış olabileceğimi

düşünüyorum.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye

soruyorum.

"Bana şans vermeden beni görevden uzaklaştırdınız..."

“Yani Eden Fox ölmedi mi?”

Kaşlarını çattı. "Hayır, bence gerçek Eden Fox *öldü* .

Anahtarlığını uçurumda buldum."

"Neden bahsediyorsun?"

“Bence *Mary*, Eden Fox gibi davranıyordu. Bence kocasının kendisi koşuya çıktığında kilitleri değiştirdiğini

söyleyen ve tutukladığım kadın gerçek Eden Fox'tu ve

doğruyu söylüyordu. Bence Mary, köydeki insanlarla

arkadaşlık kurarken onun gibi davranıyordu. Bence Mary, sanat galerisinde de onun gibi davranıyordu. Bence Mary, kocasının karısı gibi davranıyordu

ve Harrison da buna göz yumdu.”

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Birden

fazla eşi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Ve Harrison ile Mary'nin, Mary'nin Cennetmiş gibi davrandıklarını mı sandılar?"

"Evet."

“Eğer durum böyleyse, gerçek Eden Fox nerede?”

"Onu öldürdüler. Ya da intihar etmesi için kandırdılar.

Sanırım sahilde bulduğumuz kişi o ve adli tıp uzmanının

bunu doğrulaması an meselesi," diyor Carter, kendinden son

derece gurur duyarak. Ve bence belki de haklı.

“Ama… *neden* ?”

"Bunu henüz çözemedim," diyor. "Belki birlikte fikir alışverişi yapabiliriz?"

Bence Carter'ın fikir fırtınası daha çok hafif bir çiselemeye benziyor, ama bir şeylerin peşinde olduğuna

eminim. Teorisi biraz uçuk olsa bile.

“Önerdiğin şeyin tamamen saçma olduğunun farkında

mısın?” diye soruyorum ve o başını sallıyor. “Ama aynı

zamanda iyi bir polislik çalışması. Girişimci davrandın,

içgüdülerine güvendin ve sezgilerini takip ettin. Aferin Carter. Belki de seni bir dedektif yaparız.”

Eğer köpek olsaydı kuyruğunu sallardı.

"Teşekkürler, patron. Şimdi ne yapacağız?"

Bir an durup düşünüyorum, Hope Falls'a neden geldiğimi hatırlıyorum. Çoğu insan bu zamanı sevdiklerine veda etmek veya yapılacaklar listelerindeki maddeleri tamamlamakla geçirirdi. Ama ben hâlâ yapabiliyorken en iyi yaptığım şeyi yapmak istiyorum: Kendileri için adalet bulamayan insanlar için adalet sağlamak. Haksızlıkları düzeltmek.

Ve tüm bunlarda çok yanlış bir şeyler var.

"Malikanede öğrendiklerinizden sonra, Mary'yi bulmamız gerektiği açık. Ama bunu yapmadan önce, tüm bunları Harrison'a götürmemiz gerekiyor," dedim Carter'a.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Onu tekrar sorgulamamız gerekiyor."

"Sabah?"

“Hayır, şu an değil. Bu gece.”

53

HARRISON

Bu gece bu durumla başa çıkmalıyım. Carter, tahmin edebileceğimden çok daha fazla sorun çıkardı. İlk tanıştığımda çok uysal biri gibi görünüyordu. Memnun etmeye can atan ama bunu yapacak becerisi olmayan biri. Ama çok fazla doğru soru soruyor, bu da bazen yanlış cevaplara yol açabiliyor. Beni nasıl yargılamaya cüret eder? Ne yaptığını ve ne yapmak istediğini biliyorum. Bu genç polis ikiyüzlü ve bir yük. Korkarım ki görevden uzaklaştırılması onu susturmaya yetmeyecek, ama umarım başladığım işi bitirmem için onu yeterince yavaşlatır.

Eve geri döndüğümde sanki cenneti görmüş gibi oldum.

Kütüphaneye koştum, kitapları kenara ittim ve gizli kolu çektim. Kitaplıkları ayırıp gizli kapıyı açtım. Orada yoktu. Bir kitap yere düştü, beni irkiltti—yıpranmış eski bir

Frankenstein kopyası—bu yüzden onu alıp rafa geri koydum. Bu iğrenç olay yüzünden oluşan stres ve uykusuzluğun beni etkilemeye başladığından korkuyorum. Bizden önce burada yaşayan yaşlı kadın hakkında tuhaf söylentiler duydum. İki kez öldüğünü, ailesi onu gömdükten *sonra* hayata geri döndüğünü ve Spyglass'a geri geldiğini söylüyorlar. Hikaye beni ürpertti. Ve şimdi Eden'in de bir hayalet gibi yeniden ortaya çıkacağından korkuyorum, her ne kadar böyle bir şeyin olmadığını bilsem de. Bir kere öldün mü, öldün.

Eşim, hayat ters bir yöne doğru gittiğinde sık sık "*Devam!* " derdi.

Bu gece gideceğim. Asıl plan bu değildi ama en iyisi bu— artık çok fazla göz üzerimde—bu yüzden kütüphaneden aceleyle çıkıp yatak odasına gittim ve iki bavul hazırlamaya başladım. Biri benim için, biri onun için. Sonra pasaportları ve işler umduğumuz gibi gitmezse diye sakladığım parayı buldum. İyi bir B planı başarının sırrıdır. Keşke daha fazla zamanım olsaydı, ama zaman asla kimsenin yanında değildir ve hiçbir para miktarı bunu değiştiremez.

Mary, sadece onun için kullandığım telefona bir mesaj gönderiyor.

Ona birkaç gün benimle iletişime geçmemesini

söylemiştim ama Carter'ın The Manor'da ortaya çıkması onu

iyice korkutmuş belli ki. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni

de korkuttu. Hemen ona "YENİ PLANA SADIK KAL" diye mesaj attım ve umarım dediğimi yapar. Eğer zihnimi sakinleştirip

düşünebilirsem, bunu tekrar yoluna koymanın bir yolu hala

var.

Ben bu insanların hepsinden daha zekiyim. Thanatos'u sıfırdan inşa ettim, bu yüzden bunu da düzeltebilirim. Ama

her zaman çok sakin ve soğukkanlı görünen Mary, gerçek

karım gibi davranmaya başladı ki bu hiç de ideal değil. Şu

anda daha fazla çılgınlığa ihtiyacım yok. En azından buraya

geri dönmeyi planlamıyor, bu gerçekten bir felaket olurdu.

Telefonum tekrar tekrar titriyor ama görmezden gelip

eşyalarımı toplamaya devam ediyorum. Sonunda telefonu

elime alıp Mary'nin son mesajlarını okuduğumda pişman

oluyorum.

SENİ GÖRMEM

GEREKİYOR.

NEDEN CEVAP

VERMİYORSUN?

Bunu tek başıma

yapamam.

HOPE FALLS'A GERİ

DÖNÜYORUM.

Mary'nin numarasını arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Buraya geri *dönemez* . Polis çok fazla soru sorduğuna ve Carter da Mary'nin adının Mary olduğunu ve The Manor'da çalıştığını bildiğine göre, Mary bir daha *asla* burada görünmemeli. Kimsenin Eden'in intihar yerine koştuğunu görmemesi gerekiyordu, şafaktan önce oraya varması gerekiyordu. Kimsenin arabasını milli parkta terk edilmiş halde bulmaması gerekiyordu. Kimsenin bir şeyden şüphelenmemesi gerekiyordu. Eden'in ortadan kaybolması ve kimsenin fark etmemesi gerekiyordu çünkü Hope

Falls'taki herkes Mary'nin karım olduğunu düşünüyordu. Onun yerine geçmek için para alan bir bakım görevlisi değil. Ama şimdi, tüm bu ilgiyle, yapılacak en iyi şey kaçmak.

Çavuş Carter bile Mary'nin Eden olduğuna inanıyordu. Polis karakolunda onu öptüğünde, hissetmeyi unuttuğum bir kıskançlık duygusuyla dolmuştum. Ama en azından Mary bana gerçeği söyledi. Sadece birkaç saniye sürdüğünü ve sonra kibarca onu ittiğini söyledi. İşte o an, onu öptüğü an, gerçekte ne hissettiğimi anlamamı sağladı. Mary ile The Manor'da tanıştığımız anda çok iyi anlaştık. Zeki ve kurnaz biri ve bunu çok seksi buluyorum. Ayrıca, hayatı boyunca bakım sektöründe çalışmış biri için harika bir oyuncu. Ve en önemlisi, küçük kızımı iyileştirdi. Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Mary'nin Gabriella'ya nasıl yardım ettiğini görmek, bunca yıldır Eden'le kalmanın ne kadar aptalca olduğunu anlamamı sağladı. Artık sadece Mary'nin kızıma bakmasını istemiyorum. Bana da bakmasını istiyorum. Bence bir aile olmalıyız. Ama bunu burada şu an yapamayız.

Carter her şeyi mahvetti.

Buz üzerinde kayan bir domuz kadar sakar, ama sandığımdan daha zeki. O dağlı herif Mary'yi Malikanede

gördüğünden beri, bunun peşini bırakmayacağını ve gitmeyeceğini anladım. Bu yüzden gitmeliyiz. Kimse gerçeğe daha fazla yaklaşmadan önce. Bu da Mary'nin artık asla Hope Falls'a geri dönmemesi gerektiği anlamına geliyor. Eğer dönerse ve biri onu görürse, her şeyimi ve sevdiğim herkesi kaybedebilirim.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

54

CARTER

Bunun nasıl olmasına izin verdiğimi bilmiyorum. DCI Bird'ün karımla aynı odada olması son derece rahatsız ediciydi. Harrison Woolf'u tekrar görmek de istemiyorum. Artık onun hakkında çok şey biliyorum ve onun da benim hakkımda çok şey bilmesinden endişeleniyorum. Bazen kendilerini güçlü *sanan* insanların radarına yakalanmamak daha iyidir; güçlü insanlardan bile daha tehlikeli olabilirler. Patronum ve karımla akşam yemeği felaketti ve Jane tabaklarımızı masadan toplamaya başladığında sadece rahatladım.

"Çok lezzetliydi, teşekkür ederim," diye yalan söylüyor Bird.

"Biraz dışarı çıkıyoruz," dedim Jane'e.

"İkiniz de Ölüler Günü geçit törenine katılacak mısınız?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Bird ben cevap vermeden önce. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Çalıştığımızı ona söylemediğine sevindim. Zaten dün gece "geç saate kadar çalıştığım" için başım dertte.

"Geçit töreni çok eğlenceli olacak! Size katılamadığım için kıskanıyorum —yukarıdaki küçük yaramaz olmasaydı

kesinlikle katılırdım—sizinle tanışmak çok güzeldi," diyor

Jane.

"Aynı şekilde."

"Geç kalmayacağım," diye söylüyorum ona kapıdan çıkarken.

Festival tüm hızıyla devam ediyor ve biz evden çıkarken köyden geçen meşaleli kortej tam evimizin önünden geçiyor.

Görülmesi gereken oldukça etkileyici bir manzara ve biz de

kalabalığa katılarak, süslü kostümler giymiş insanların

arasından yolumuza devam ediyoruz. Gelenek olduğu üzere,

çoğunluk iskelet kostümleri ve özenli yüz boyaları veya

maskeler giymiş, ancak birkaç kaçakçı ve birkaç deniz kızı

da var. Festival katılımcılarının çoğu bir veya üç kadeh içmiş

gibi görünüyor ve neredeyse hepsinin elinde alevli bir

meşale var, bu da bir korku filminden bir sahne gibi. Kaçakçı

Hanı'nın önünden geçerken, pub'ın karanlık olduğunu

görünce şaşırdım. Normalde yılın en yoğun gecesidir.

Bird, sokakta ilerleyen neşeli kalabalığın gürültüsünün üzerinde duyulabilmek için bağırarak, "Pub neden bu kadar

erken kapandı?" diye sordu.

“Emin değilim. Maddy’ye mesaj atıp iyi olup olmadığını kontrol edebilirim,” diye yanıtlıyorum, ardından kız

kardeşime hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Bird, "Belki de kalabalığın içindedir, asla bilemezsiniz,"

diyor.

Haklı—herkes kostüm giymiş ve çoğu kişi maske takmış.

Kortejin geri kalanı sahil yoluna doğru caddeden kıvrılarak

ilerlerken, biz ikimiz Spyglass'a çıkan tepeye giden yola

giriyoruz. Harrison'ın evine vardığımızda birçok nedenden

dolayı endişeleniyorum ve içeri girmeden önce kısa bir

mesafede yolda duruyorum. Işıklar açık. Eminim içeridedir.

"Sorun ne?" diye soruyor Bird.

"Bu Mary'nin arabası," diyorum ona, garaj yoluna park edilmiş kırmızı Mini'ye bakarak.

"Emin misiniz?"

"Az önce neredeyse beni eziyordu, yani evet."

Ama şimdi burada olduğumuza göre her şeyden emin değilim. Ya tüm bunlar hakkındaki teorilerim kulağa geldiği

kadar çılgıncaysa?

Bir erkek, karısı olmayan bir kadını neden karısıymış gibi gösterir ki?

“Ve arabasını *burada* , Spyglass’ın önünde park etmiş

halde görünce…” dedim.

"Ne? Söyle artık."

“Şey, büyükannenizin bakıcısı—kimsenin hiç görmediği kişi—her zaman bu evin önüne kırmızı bir Mini park ederdi.

Bu sayede yaşlı Bayan Bird'e burada birinin baktığını

anladım.”

“Sizce Mary eskiden büyükannemin yatılı bakıcısıydı ve şimdi de The Manor'da Spyglass'ın yeni sahibinin kızına

bakıyor? Bu biraz çılgınca bir tesadüf olurdu.”

“Öyle bir şey yok. Bunu bana sen öğrettin.”

O cevap veremeden ön kapı açıldı ve sanat galerisinden

Diana Harris dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı ve bize

doğru yürürken kendi kendine gülümsedi. Biz gölgelerin

içinde duruyorduk ve bizi hemen görmedi.

"Aman Tanrım, beni çok korkuttun!" diyor bunu yaparken.

"Neden buradasın?"

"Biz de size aynı soruyu sorabiliriz," diyorum.

“Cesedin Eden'e ait olduğu doğrulandı mı? Zavallı adam.

Az önce özel ev yapımı güveçlerimden birini bıraktım. Belki

de kalmalıyım? Haberi verdikten sonra ona biraz teselli

sunmak için yanında olmalıyım? Böyle bir adam böyle bir

zamanda yalnız olmamalı.”

"Bu çok *düşünceli bir yaklaşım* , ancak bedenin cennet olup olmadığından henüz emin değiliz."

Bayan Harris hayal kırıklığını zar zor gizliyor.

"O güzel adam çok şey atlattı. Ona, ihtiyacı olan herhangi bir şey olursa, hepimizin onun yanında olduğumuzu

bildirmek istedim. Herhangi bir şeye ihtiyacı olursa."

“Hallettik bunu Bayan Harris, ama teşekkürler,” diyor Bird. “İyi geceler.” Diana imaı anlayıp sokaktan aşağı doğru

ağır adımlarla uzaklaşana ve duyma mesafesinden çıkana

kadar bekliyor, sonra da ekliyor: “Doğru, defol git lan.”

Tilki başlı kapı tokmağı olan ön kapıya vardığımızda, "Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?" diye

fısıldadım. Eskiden Hope Falls'ta hiçbir şeyin olmamasından

nefret ederdim, şimdi keşke hiç olmasaydı diyorum. Sessiz

hayatı özlüyorum. "Ya yanılıyorsam? Harrison Woolf güçlü bir

adam. Zaten beni işten attırmaya çalıştı—"

“Denendi, başarısız oldu ve saçmalık. Onun gibi

insanlardan korkamazsınız. Kimse kanunun üstünde değil,

ne kadar zengin veya başarılı olursa olsun fark etmez. Bu

gece bana gösterdiklerinizden sonra, Harrison'ın baştan beri

yalan söylediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bir insanın neden yalan söylediği neredeyse her zaman yalanın kendisinden daha ilginçtir. Şimdi bunu bulmamız gerekiyor. *Neden.* Bu doğru olan şeydi ve iyi iş çıkardınız, sizinle gurur duyuyorum," diyor.

Sanki en sevdiğim öğretmenim bana altın yıldız vermiş gibi hissediyorum. Ayrıca bana söylediği ilk nazik şey bu, belki de bu yüzden garip geliyor. Tıpkı insanların yabancı bir dil öğrenmek için zaman ayırıp aksanı bozması gibi.

"Teşekkür ederim, Başkomiser Bird. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Tanrı aşkına bana Birdy deyin ve duygusallaşmaya başlamayın. İşi bitirelim ve şu herifi tutuklayalım," diyor, sesi çok daha doğal bir tonda.

Kapıyı çaldığı anda neredeyse anında açılıyor.

"Onun görevden uzaklaştırıldığını sanıyordum," diyor Harrison bizi orada görünce. Bana sanki el yapımı ayakkabısının üzerindeki bir pislikmişim gibi bakıyor.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor Bird.

"Şu an uygun bir zaman değil."

"Garaj yolunda fazladan bir araba olduğunu fark ettim. Ziyaretçiler için biraz geç oldu."

Sessiz bir bakışma yarışına girmiş gibi görünüyorlar, ancak Harrison bakışlarını ilk kaçıran oluyor.

"Belki de bundan sonra avukatımla görüşmeniz en iyisi olur," diyor.

“Sanırım içeri girmemiz sizin için daha iyi olur. Mary Kendall adında birinin karınızın kimliğine büründüğünü

biliyoruz. Kızınızın yaşadığı The Manor'da bakım asistanı

olarak çalıştığını biliyoruz. Ve sizin de buna ortak

olduğunuzu biliyoruz. Çavuş Carter sizi tutuklamak için

yeterli miktarda delil buldu. Evde konuşabiliriz ya da sizi

karakola götürebiliriz, karar sizin,” diyor Bird ve hiçbir şey

söylemeden ona bakıyor. Sanki biraz zaman kazanmaya

çalışıyor. Düşünüyor. Planlarını değiştiriyor.

"Sen nasıl istersen öyle olsun," diyor ona, sonra bana dönüyor. "Şunu da belirtmek isterim ki, her konuda

yanılıyorsun. Ama yine de içeri gelsen iyi olur."

İçimdeki bir ses yapmamam gerektiğini haykırıyor. Bu durumun her yönü tuhaf geliyor. Bir dakika önce Harrison

avukatıyla konuşmamız konusunda ısrar ediyor, sonra da

bizi eve davet ediyor? Bu doğru hissettirmiyor. Ya da

mantıklı. Ya da güvenli. Ama Bird'e bunu korkak gibi

görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sanırım

sonunda onun saygısını kazandım; şimdi kaybetmek

istemiyorum. Harrison'ı loş koridordan evin arkasındaki

mutfağa doğru takip ediyoruz ve ışıkların neden bu kadar

kısık olduğunu merak ediyorum. Spyglass bu gece soğuk ve

nemli, sanki ısıtma kapatılmış gibi, sanki burada kimse

yaşamıyor gibi.

Bird önümden yürüyor ve ona söylediğim tüm yalanlar için kendimi kötü hissediyorum. Eskiden bu evi nefret

ederdim, ama şimdi anlıyorum ki sadece evin sahibi olan

kadından nefret ediyormuşum. Bird'ün büyükannesi, iki kez ölen kadın, pub'ı satmaya karar verdiğinde ailemin hayatını mahvetti. Her iki mülk de ona aitti; Spyglass ve The

Smuggler's Inn, bir asırdan fazla bir süredir ailesinin

mülkiyetindeydi. Bu, onun herhangi bir çalışmasının sonucu

değil, sadece zengin doğmanın şansıydı. Bird ailesinin bu

köye *Serendipity* gemisinin Blackwater Körfezi'ne karaya

oturduğu sırada geldiğine ve tüm servetlerinin çalınmış

altından kaynaklandığına dair söylentiler hep vardı. O kadın

hayatında bir gün bile çalışmadı ve açgözlülüğü aileme her

şeyini kaybettirdi.

O günden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Anneme kanser teşhisi konduğunda, evini ve işini

kaybetmenin stresi yüzünden hastalandığına ikna olmuştum. Yaşlı Bayan Bird, yatılı bakıcısının masraflarını karşılamak için pub'ı bira fabrikasına satmak zorunda kaldığını söyledi. Avukatı aracılığıyla anne babama parasının bittiğini ve bakım masraflarını karşılamak için Spyglass'ı veya pub'ı satmak zorunda olduğunu söyledi. Spyglass'ın evi olduğunu, bu yüzden asla satamayacağını, ancak bizimkini satmakta bir sakınca görmediğini söyledi. Kendim onunla konuşmaya çalıştım, ama ön kapıyı bile açmadı. Pub'ı satmak konusunda bir seçeneği olmadığını söyledi. Ama hayat seçimlerden ibaret. Sanırım bazen ölüm de öyle.

Yaşlı Bayan Bird yanlış bir seçim yaptı ve sonra öldü.

Mutfakta kaynayan bir su ısıtıcısının sesini duyuyorum ve bu ses çığlık gibi geliyor. Merdivenlerin dibinde iki bavul görünce kafamdaki alarm zilleri daha da yüksek sesle çalmaya başladı. Harrison az önce kaçacak mıydı? Telefonum cebimde titreyerek dikkatimi kısa süreliğine dağıttı. Normalde böyle bir zamanda kontrol etmezdim ama gece geç saatlerde bana mesaj atan tek kişi eşim ve Steren doğduğundan beri kızımın güvende olduğundan emin olmak için hep endişeleniyorum.

“Telefonunuz sürekli bip sesi çıkarıp vızıldayacaksa belki de kapatsanız iyi olur,” diyor Bird, teknolojiye karşı her

zamanki küçümsemesiyle. Mesajı açmadan önce telefonu

sessize alıyorum. Jane mesaj atmıyor ve tanıdığım bir

numara da değil. Adli tıp ofisinden bir mesaj görüyorum ve

gözlerim kelimeleri yeterince hızlı okuyamıyor.

"Ekip sahildeki cesedi teşhis etmeye çalışıyor," diyorum.

İkisi de durup bana bakmaya başladılar.

"Peki?" diye soruyor Harrison. "Eşim mi?"

Cevap vermiyorum.

"Carter? İyi misin?" diye soruyor Bird.

Cevap vermeyince sabrı tükeniyor.

"Allah aşkına Carter, sonuçlar sende mi, değil mi?"

55

KUŞ

Carter, ekranına bakarak, "Sonuçlar kesin değil," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Harrison.

“Şuna bir bakayım,” dedim Carter’dan telefonu alıp mesajı okurken. “Adli tıp raporuna göre, kurbanın Eden

olduğunu doğrulayamıyorlar. Diş kayıtlarını talep ettiler ve

hâlâ bekliyorlar, ancak kayıp kadının saç fırçasından alınan

DNA örneğinin kurbanla eşleşmediğini söylüyorlar.”

“Sanırım artık bu küçük ziyaretinize gerek yok,” diyor Harrison, kendinden biraz fazla memnun bir ifadeyle.

“Uğradığınız için teşekkürler, ama karım ölmediyse beni onu

öldürmekle suçlayamazsınız. Ve eğer cesedi teşhis

edemezlerse—”

Carter, "Henüz yapmamış olmaları, yapmayacakları

anlamına gelmez," diyor.

"Bunu bir türlü unutamıyorsun, değil mi?" diye yanıtlıyor Harrison.

"Hâlâ diş kayıtları mevcut."

"Bunun için iyi şanslar. Hiç dişi kalmamıştı."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Carter.

Bu çok doğru bir nokta ama bu saçmalıktan bıktım artık.

"Mary nerede, Bay Woolf?" diye soruyorum ve ikisi de sanki

burada olduğumu unutmuş gibi bana bakıp duruyorlar.

“Mary’yi unutalım. Bence onu tutuklamalıyız; neredeyse itiraf etti. Koridordaki valizlere bakın, kaçmaya ramak

kalmıştı,” diyor Carter.

İkisi yine birbirine giriyor.

“Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?” diye karşılık verdi Harrison, acımasız bir gülümsemeyle. “Hiçbir şey

bilmiyorsun, zavallı küçük herif. Daha dikkatli olmalısın. Sen

de yakında ölebilirsin. Bu her gün, her saat, her dakika, her

saniye birilerinin başına geliyor.”

"Belki de bu görüşmeye karakolda devam etmek

istersiniz?"

"Penisimi araba kapısına sıkıştırmayı tercih ederim."

Erkekler neden erkek gibi davranmak zorunda?

"Hadi hepimiz bir nefes alalım ve biraz geri çekilelim,"

diyerek ortamı sakinleştirmeye çalışıyorum ama Harrison hiç

yanaşmıyor.

“Bak sana, *Çavuş Carter* , bu gece bu köydeki diğer kaybedenler gibi kılık değiştiriyorsun. Sadece senin

kostümün polis üniforması. Çavuş Beceriksiz daha uygun

olurdu. Rozet takmak seni toplumun saygın bir üyesi

yapmaz. Nasıl olur da evime gelip beni yargılarsın?

İkiyüzlüsün ve sikini pantolonunda tutmayı öğrenmelisin.

Sanki önemliymiş gibi ortalıkta dolaşıyorsun. Hiç kimsesin.

Hiçbir şeysin.”

“Sen de altın kaplama bir pisliksin,” diyor Carter. “Karın hakkında bize doğruyu *söylemeyeceksen* , belki de o ucube

kızını tutuklayıp tekrar sorgulamalıyız?” diyor ve Harrison

ona doğru atılıyor. Carter iki adamdan daha genç ve daha fit

olanı, kenara çekiliyor. Ben de aralarına girip onları ayırmaya

çalışıyorum, burada ne yaptığımı ve işlerin nasıl bu hale

geldiğini merak ediyorum.

“Yeter artık. İkiniz de. Harrison Woolf, bir polis memurunu tehdit etmek ve polis soruşturmasından delil saklamak

suçlarından seni tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin ama sorgulandığında bundan bahsetmemen savunmana zarar verebilir—”

"Bu bir şaka mı?" diye kükredi Harrison.

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?" dedim kelepçelerimi çıkarırken. Adam kelepçelere, sonra bana baktı ve kendini

toparladı.

"Bunlara ihtiyacınız yok, üzgünüm," diyor, sanki kendisinin küçülmüş bir versiyonu gibi. Yenilmiş, morali bozulmuş bir halde. "Kızım için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Carter bu akşamın erken saatlerinde kendi çocuğu hakkında tam olarak aynı şeyi söylemişti.

İki adamın, ikisinin de farkında olduğundan daha çok ortak noktası var.

Carter'ın gülümsediğini fark ettim. "Dışarıda bekle," dedim ona.

"Ancak-"

“Ama hiçbir şey olmadı. Davranışlarınızla bu soruşturmanın tamamını neredeyse tehlikeye attınız. Tekrar ediyorum. Durumu bildiriyorum ve takviye ekip çağırıyorum. Dışarıda bekleyin.”

56

HARRISON

Carter dışarı çıkıyor ama ısrarla kapı eşiğinde duruyor, sanki kapatmayı reddettiği ön kapıyı koruyormuş gibi. Arada bir de aralıktan bize bakıyor, sanki patronuna saldırmak üzere olduğumu düşünüyor gibi. Bu gece, çok geç de olsa, genç polisin sandığım kadar aptal olmadığını anladım.

DCI Bird ise o kadar zeki değil.

"Beni tutuklayamazsınız," dedim ona. "Şu lanet olası kelepçeleri çıkarın."

“Hayır,” diyor sakince, ama sonra sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve ne kadar hasta olduğunu hatırlıyorum.

Thanatos ona ne kadar az zamanı kaldığını söylemişti ve o da bu zamanı böyle geçirmeyi seçmişti. Lanet olası Hope Falls'ta. Onun yerinde olsam asla böyle yapmazdım. Güzel bir kadın. Kıyafetleri—tüvit ceket ve sade ayakkabılar—ona pek yakışmıyor ama örgülü saçları hoş bir detay. Koridorda

bir aşağı bir yukarı yürürken, yapbozun kalan parçalarını bir

araya getirmeye çalışırken neredeyse ona acıyorum. Hepsini

yerine oturtmaya çalışıyor.

Hoş bir görüntü oluşturmuyorlar.

Koridordaki kızımın fotoğrafının aksine.

Bu eski bir fotoğraf, daha yeni astım. Cennetin eski yerlerinden birini gizliyor. Gabriella, kaza geçirmeden hemen önce, fotoğraf çekildiğinde sekiz yaşındaydı. Dedektifin durup fotoğrafa sanki bir hayalet görmüş gibi baktığını

görüyorum. Çünkü küçük kızımı tanıyor.

Tıpkı onun böyle yapacağını bildiğim gibi.

57

KUŞ

Hope Falls'a geri dönmenin her açıdan zorlu olabileceğini biliyordum, ama buraya geldiğimden beri olayların nasıl gelişeceğini asla tahmin edemezdim. Buraya gelmekle büyük bir hata yaptım. Gabriella Woolf'un küçük bir kızken çekilmiş fotoğrafına bakıyorum. Bu fotoğraf, bu evde son bulunduğumda bu duvarda değildi.

Onu hemen tanıdım.

Hayatımın en kötü gecesi, henüz genç bir dedektifken yaşandı. Terfi almıştım ve meslektaşlarımla kutlamak için birkaç içki içiyordum ki telefon geldi. O zamanlar da şimdiki gibi işime takıntılıydım, ama başarıya olan açlığım daha da fazlaydı. Ülkenin en genç Başkomiseri olmak ve en iyisi olmak istiyordum. Çoğu hayalin bir son kullanma tarihi vardır; eğer onları yeterince erken kovalamazsanız, sonsuza dek ulaşılmaz kalırlar. Ben hayallerimi yakalayana kadar

kovaladım. Ama bir çocuk kaybolduğunda herkes her şeyi

bırakır. Bu, yapılması gereken şeydir. Kim olduğunuzun,

nerede olduğunuzun veya saatin kaç olduğunun önemi yok,

bulunana kadar her şey durur.

Henüz sekiz yaşındaydı.

Bölgedeki tüm polis memurları onun kaybolmasından

haberdar edilmişti, ama olay yerine ilk ulaşan bendim. Bir

çocuk kaybolduğunda ilk kırk sekiz saatin en kritik süre olduğu yaygın bir yanılgıdır, ama bu bir yalan. Eğer onları bulmak bu kadar uzun sürdüyse, muhtemelen zaten

ölmüşlerdir. Zaman, kayıp bir çocuğu canlı bulmada en

önemli faktör olduğu için gerekenden daha hızlı sürdüm. Hız

sınırını aştığımı biliyordum, ama çok fazla değil, ve gerekeni

yapacak kadar ayık hissediyordum. Görevimi yerine

getiremediğim için o çocuğa bir şey olmasını düşünmeye

dayanamazdım.

Gabriella'nın kaybolduğu haberini aldığım günü hatırlıyorum. Yağmurun ne kadar şiddetli olduğunu, sanki

hem yukarıdan hem de aşağıdan yağıyormuş gibi geldiğini

hatırlıyorum. O gece havanın ne kadar soğuk ve karanlık

olduğunu, hiçbir çocuğun yalnız başına dışarıda olmaması

gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Siren sesinin

normalden daha yüksek, daha acil olduğunu, arabamın

tepesindeki mavi ışığın önümdeki parlak, ıslak yola ürkütücü

bir parıltı yaydığını hatırlıyorum. Sanki dünyaya "Lanet

olsun, yolumdan çekilin!" diye bağırıyordu.

Hepsini hatırlıyorum.

Gabriella'nın yaşadığı sokağa girdiğim anda telefonum çaldı. Arayan kişi yüzünden cevap vermek zorundaydım.

Gözlerim bir saniye, belki iki saniye, daha fazla değil, yoldan

ayrıldı. Tekrar baktığımda frenlere bastım ama çok yavaş

kalmıştım. Ve artık çok geçti.

Bisiklet zaten arabanın altındaydı.

Gabriella da tam karşımda, yolda yürüyordu.

Kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Çarpmanın etkisiyle bisikletten düşüp havaya fırladığını tahmin ettim. Olay yerine bakakaldım. Hareket

edemiyordum. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Yanıp

sönen mavi ışık dışında her şey sessiz ve hareketsizdi, sanki

zaman gerçekten durmuştu.

Gabriella aylarca komada kaldı. Onu öldürdüğümü

sandım. Yattığı hastaneyi bile ziyaret edemedim, ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyemedim. Koğuşu ziyaret etmeye çalıştığımda babası bana nefret dolu gözlerle baktı,

bu yüzden uzak durdum.

Kendimi asla affetmedim. O günden sonra bir daha asla araba kullanmadım veya alkol almadım. Kendimi eve

kapattım, yeni bir polis teşkilatına geçtim ve şans eseri

koruduğum işime odaklandım. Ailemi ve arkadaşlarımı

kaybettim çünkü olanlardan sonra bana bakış şekillerine

katlanamıyordum. Aynaya her baktığımda kendime baktığım

gibi. On yıl önce hayatımın en büyük hatasını yaptım ve hâlâ

bunun bedelini ödüyorum.

Koridordaki Gabriella'nın fotoğrafını tanıyorum.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Harrison benim kim olduğumu ve on yıl önce ne yaptığımı biliyor.

Şu an burada olmam tesadüf değil.

Sanırım başım dertte olabilir.

58

CARTER

Yine başımın belada olduğunu biliyorum ama Başkomiser Bird'ün beni dışarıda bekletmesine inanamıyorum. Harrison tehlikeli. Bundan artık eminim. Onunla yalnız kalmamalı.

Ama o patron.

Spyglass'tan aşağıda tüm köyü görebiliyorum. Bir tarafta Blackmoor Milli Parkı karanlığa bürünmüş, diğer tarafta ise ay ışığıyla aydınlanmış Cornwall kıyıları uzanıyor. Buradan manzara Blackwater Körfezi'ne kadar uzanıyor ve muhteşem. Ufukta, sık sık olduğu gibi Atlantik'ten gelen bir sis tabakası görüyorum. Hatta sahildeki şenlik ateşini bile görebiliyorum, Hope Falls Ölüler Günü geçit töreninin son gösterisi. Bu yıl festivali kaçırdım ama bugünün neredeyse bittiğine sevindim.

Buradan da evimi görebiliyorum ve keşke burada değil de orada olsaydım diye düşünüyorum. Şu an Jane ve Steren'le birlikte evde, sıcak bir ortamda olmayı çok özlüyorum. Basit

bir hayat ama güzel bir hayat. Ve kızım bir mucize. Hala minicik, değerli, mükemmel bir insan yarattığımıza ya da onun gerçekten bizim olduğuna inanamıyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bazen canım acıyor. Onun nasıl biri olacağını görmek için sabırsızlanıyorum ve onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

Burada çok sessiz. Uzaktan gelen deniz sesi dışında neredeyse tamamen sessiz. Sanki yatıştırıcı bir ninni gibi ve az önceki adrenalin patlamasına rağmen çok yorgunum. DCI Bird ortaya çıktığından beri doğru dürüst uyuyamadım ve her şey bittiğinde ve hayat benim normal halime döndüğünde çok sevineceğim. Köyün ortasındaki eski aile evim olan Kaçakçı Hanı'na bakıyorum. Festival gecesinde ışıkların kapalı olması ve pub'ın karanlık olması çok tuhaf ve Maddy'den hala cevap yok, bu yüzden tekrar aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Tahmin ettiğimden bile daha geç, neredeyse gece yarısı olmuş ve Jane'den bir aramayı kaçırdığımı görüyorum. Artık geri aramak için çok geç, bebeği uyandırmak istemiyorum ve telefonu daha önce sessize aldığım için kendime

kızıyorum. Aileden daha önemli hiçbir şey yok. Bir mesaj ve cevapsız bir arama var, ama karımdan değil. Ya da kız kardeşimden. Merkezdeki eski dostumdan, DCI Bird'ün beni gerçekten görevden uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağını öğrenmek için daha önce iletişime geçtiğim kişiden. Cevabı artık önemli değil -çünkü görevden uzaklaştırılmadım- ama mesajın başındaki bir şey dikkatimi çekiyor ve açıyorum.

CARTER! UZUN

ZAMANDIR

GÖRÜŞMEDİK! DCI

OLIVIA BIRD SENİ

GÖREVDEN

UZAKLAŞTIRAMAZ.

O artık poliste çalışmıyor. Birkaç ay

önce Londra'daki

işinden erken emekli

oldu. Merkez hala

senin bölgesinde

çalışacak bir dedektif

arıyor, senden başka

kimse başvurmadı

bile. Kimse bu işi

istemiyor! İyi misin

dostum?

Ekrana bakıyorum ve mesajı tekrar okuyorum.

Sonra arkamdaki eve bakmak için döndüm.

Kesinlikle iyi değilim.

59

KUŞ

2 Kasım

Bu durumun hiçbir yanı artık normal gelmiyor.

Harrison, Gabriella'nın fotoğrafına baktığımı görüyor. O ya da ben bir şey söyleyemeden telefonuma kurduğum alarm çalıyor.

Saat gece yarısı, yani bugün 2 Kasım.

Birçok insan için bu, Azizler Günü anlamına gelir. Önce Cadılar Bayramı, sonra Ölüler Günü, ardından da Azizler Günü gelir; bu, vefat eden aile üyelerini anma zamanıdır.

Bu yıl benim için farklı bir anlam ifade ediyor.

Thanatos'tan aldığım mektubu hatırlıyorum. Tüm bu olayları başlatan mektup. Kimsenin unutabileceği türden bir haber değil.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz.

Ölüm tarihiniz aşağıda teyit edilmiştir.*

Olivia Bird—2 Kasım 2025

Hepimizin son günümüzün ne zaman olacağını bilme hakkı var ve artık ölene kadar her gün en iyi şekilde hayatınızı yaşayabilir ve gönül rahatlığıyla tüm düzenlemelerinizi yapabilirsiniz. Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Ölüm gününüz kutlu olsun.

*Şartlar ve koşullar geçerlidir.

Bugün benim ölüm günüm ve çok korkuyorum.

60

CARTER

Artık Başkomiser Bird'den korkmuyorum. Az önce okuduğum metne göre, o benim patronum bile değil. Burada neler olup bittiğini bilmiyorum ama öğrenmek için aceleyle Spyglass'ın içine geri dönüyorum. Bird'den veya Harrison Woolf'tan hiçbir iz yok. Hiçbir yerde. Onları bıraktığım koridorda değiller. Mutfakta da değiller. Merdivenlerden ikişer ikişer çıkıyorum ama durum aynı. Anlamıyorum. Sanki birdenbire... ortadan kaybolmuşlar.

Merkezden gelen mesajda, Başkomiser Bird'ün Hope Falls'taki dedektiflik görevini hiç almadığı, hatta başvurmadığı söyleniyordu. İlk başta bunun bir hata olduğunu düşündüm, ama sonra son birkaç günü zihnimde tekrar canlandırdım. Daha önce hiç duymadığım birinden rastgele bir telefon aldığımı hatırlıyorum; ertesi gün yeni bir dedektifin işe başlayacağını söylüyordu. Kim olduğunu

sorduğumda, henüz resmi olarak açıklanmadığını ve işe alınan kişiyi açıklamadan önce tüm başarısız adayları (ben de dahil) bilgilendirmeleri gerektiğini söylediler. Standart prosedür dediler. Ama ne kadar çok düşünürsem, bunların hiçbirinin standart olmadığını fark ediyorum.

DCI Bird aniden ortaya çıkıp bana yeni patronum olduğunu söylediğinde bunu sorgulamadım. Polis teşkilatında çalışan herkes bilir ki, iletişim teşkilatının güçlü yanı değildir. Ve ben hiyerarşide o kadar aşağıdayım ki, bir şey olana kadar nadiren haberdar olurum. Bu yüzden, bölgemin başına kimin geçeceği konusunda tam olarak bilgilendirilmemiş olmam beni hiç şaşırtmadı. Daha sonra DCI Bird hakkında okuduğum her şey, buraya gelmeden önce Londra'da yüksek rütbeli ve birçok ödül kazanmış bir dedektif olduğunu söylüyordu. *Bunu* uydurmamıştı. Ama bana anlattığı diğer her şey yalan mıydı?

Öyleyse neden?

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımda bile duyabiliyorum.

Sonra başka bir şey duyuyorum.

Ses evin arka tarafından geliyordu, bu yüzden hemen aşağıya, küçük kütüphaneye koştum. Ama bomboştu. Kimse

yoktu. Sanki bir kitap rastgele raftan düşüp yere serilmiş gibiydi. Onu aldığımda *Frankenstein* olduğunu gördüm. Yaşlı Bayan Bird'ün öldüğü sırada okuduğu kitapla aynıydı. Başkomiser Bird, daha önce burada olduğumuzda bu oda hakkında uzun uzun konuşmuştu. Eski bir antlaşma ve tavandan tabana kitaplıklarla ilgili bir şeydi. Daha yakından baktığımda aralarında bir boşluk olduğunu gördüm. Parmaklarımı o boşluğa soktum ve kitaplıkları birbirinden ayırabildiğimi fark edince şaşkına döndüm.

Gizli bir kapı görünce daha da şaşırdım.

Tünel girişine benziyor.

Kimin veya neyin beni beklediğinden endişelenerek yaklaşıyorum. Ama bunu öğrenemiyorum çünkü içeri adımımı attığım anda başıma sert bir darbe alıyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor, ayaklarım üzerinde dengesizleşiyorum ve yere düşüyorum.

Saniyeler sonra dünyam karardı.

61

HARRISON

Gelecek birdenbire çok daha parlak görünüyor.

Valizleri Mini'nin bagajına atıyorum. Biri diğerinden çok daha ağır ve sığmaları için iyice itmem gerekiyor. Sonra

kendimi sürücü koltuğuna sıkıştırıyorum, keşke kendi

arabamla havaalanına gidebilseydim diye düşünüyorum.

Gidemem çünkü polis onu arıyor olabilir—ve bu günlerde her

yerde plaka kontrolü yapan kameralar var, beni anında

bulabilirler—ama Porsche'mi özleyeceğim. Eden, önce

onunla konuşmadan "orta yaş krizi arabam" dediği şeyi

aldığımda üzülmüştü, ama onu hak ettim. Sahip olduğum

her şey gibi. Hepsi için çok çalıştım ve yaptığım sayısız

fedakarlığın boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Motoru çalıştırıp araba yolundan çıkıyorum. Birkaç dakika sonra, Blackmoor Milli Parkı boyunca damarlar gibi uzanan

kıvrımlı köy yollarındayım. Sokak lambaları yok ve bu gece

daha karanlık olamazdı. Arabanın farları, tüm bölgeyi

kaplamış gibi görünen yoğun siste yolu aydınlatmakta

zorlanıyor. Şu anda düzgün bir yol için neler vermezdim.

Aslında diğer yöne, Londra Heathrow'a ve buradan çıkış

biletime doğru gidiyor olmalıyım, ama yapmam gereken bir

şey daha var.

Ölüm hepimizi bulur ama ne zaman öleceğimizi

düşünmek yerine neden öleceğimizi merak ederek zaman kaybederiz. Ne kadar genç yaşta ölebileceğimi öğrenmek, yaşadığım hayatla ilgili her şeyi sorgulamama neden oldu.

Tüm iniş çıkışları, pişmanlıkları... Hayatım boyunca hırs

bağımlısı oldum. Çalıştım ama yaşamadım, gözlerim yalnız

bir ödüle dikilmişti. Çünkü başarı aslında sadece bundan

ibaret, olabileceği tek şey bu. Hayatta kazananlar ve

kaybedenler vardır. İkinciyi kimse hatırlamaz.

En büyük başarımın işim olduğunu düşünüyordum, ama sonra hayat bana bir ayna tuttu ve sonunda tüm hatalarımı

gördüm. En büyük pişmanlığım eşimdi. Kızım en büyük

başarımdı, ama onu defalarca hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bunu bu kadar uzun süre nasıl görmezden geldiğimi

bilmiyorum. Gerçekten önemli olan tek şeyin kızım olduğunu

fark ettim: her şey hep onunla ilgili ve onun içindi.

Yine de onun sözde bir hapishaneye kapatılmasına izin verirdim.

Bir an aydınlanma yaşadım ve sonunda tüm hayatımı yanlış yöne bakarak geçirdiğimi anladım. Bana verilen

zamanın neredeyse tamamını *çalışarak* harcamıştım. Peki ne

için? Kimin için? Ölmüş annemi gururlandırmak için mi?

Çalışmam beni zengin bir adam yapmıştı, ama ailemle daha

çok zaman geçirip kariyerime daha az zaman ayırsaydım

daha zengin bir hayatım olabilirdi ve bunu çok geç anlamam

beni mutsuz etti.

Yaşımdaki erkeklerin orta yaş krizine girdiklerinde yaptıkları tüm normal şeyleri denedim. Pahalı bir araba

aldım ama beni mutlu etmedi. Bir ilişki yaşadım, hatta ilk

ilişkim bile değildi ama beni mutlu etmedi. İşimi bırakmayı

düşündüm ve bu düşünce de beni pek mutlu etmedi, ta ki

Thanatos'u ne kadar paraya satabileceğimi fark edene

kadar. Teorilerimi kanıtlamak için yeterli kanıt

toplayabilirsem, güvenilir bir ölüm tarihi hizmeti sağlamak

için servet ödeyecek daha büyük şirketler vardı. Çünkü

herkes ne zaman öleceğini bilmek ister, değil mi?

Yanlış.

Ne kadar az zamanım kaldığını öğrenince keşke

öğrenmeseydim diye düşündüm.

Ölüm tarihimi Thanatos'tan öğrenmedim. Hiç beklemediğim bir anda, masamda geç saatlere kadar

çalışırken kalp krizi geçirdim ve öldüm; oysa şirketim bunu

önceden tahmin etmeliydi. İroni ne kadar da acımasız. On

dakika boyunca klinik olarak ölüydüm. Şans eseri bir

meslektaşım ofisimin kapısından geçerken beni klavyenin

üzerinde yığılmış halde gördü. Canlandırıldım, hayata geri

döndüm ama asla eskisi gibi olmadım.

Sonrasında beni tedavi eden doktorlar, stresimi

azaltmazsam bunun tekrar yaşanmasının an meselesi

olduğunu ve hayatta kalma şansımın önemli ölçüde

azalacağını söylediler. Eden benden işimi bırakıp Londra'dan

taşınmamı rica etti, ama Thanatos'u nasıl terk edebilirdim

ki? Hayata mütevazı bir başlangıç yaptıktan sonra büyük

işler başarmıştım, hayalime çok yakındım, ama önemli

olduğuna inandığım şeyler bir gecede değişmişti.

Ömrümüzün ne kadar kaldığını bilmenin iyi bir şey olacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Bilgi güçtür ama bilmemek daha iyidir bazı şeyler de vardır. Ayrıca, Thanatos ölüm tarihimi doğru tahmin

edemedi, bu da bunca yıllık araştırmadan sonra biraz moral

bozucu oldu. Kendime özel algoritmamı her kullandığımda

farklı bir ölüm tarihi elde ettim. Her seferinde. Tabii ki bu

bilgiyi kimseyle paylaşmadım.

Thanatos, internet üzerinden DNA testi kiti satan bir firma olarak hayata başladı. İnsanlar, genetik yapıları ve

belirli hastalıklara yatkınlıkları hakkında saçma sapan bir

rapor karşılığında bana en kişisel bilgilerini vermek için *para*

ödüyorlardı . Kelimenin tam anlamıyla, *onlara* bir kutu

dolusu pamuklu çubuk, örnek kabı ve anket göndermem için *bana* para ödüyorlardı, ardından da son derece hassas verileri anonim bir posta kutusuna özenle geri gönderiyorlardı. İnsanların kendi DNA'larının değerinden

habersiz olmaları, Thanatos'un ilk aşamasını finanse etti.

Aptal katılımcılardan yeterince ücretsiz veri topladıktan sonra, büyük yatırımcıları çekmek için ihtiyacım olan geri

kalan verileri elde etmek için agresif bir kampanya

başlattım. Yakında öleceğini *bildiğim* kişileri hedef aldım;

bunun için, özel ve korunması gereken ancak erişimi çok

kolay olan NHS sağlık kayıtlarını, henüz teşhis konmamış

ancak tetkiklere başlanmış hastaları hedeflemek için sağlık

sigortası taleplerini ve süpermarketlerden alınan, kötü beslenen veya düzenli olarak ortalamanın üzerinde alkol harcaması yapan kişileri vurgulayan algoritmaları birleştirdim. Günümüzde hiçbir şey özel değil. İnternetten satın aldığınız her şey, nasıl yapılacağını biliyorsanız herkes tarafından görülebilir. Sosyal medyada paylaşacak kadar aptal olduğunuzu düşündüğünüz her düşünce, benim gibi insanların faydalanması için orada. Bir kişinin ne zaman öleceğini sadece bakarak söyleyemem, ancak yapay zeka ve birkaç özel testin birleşimiyle bir yol olabileceği ortaya çıktı.

Ta ki kendi ölüm tarihimi doğru tahmin edememeye başlayana kadar.

Eninde sonunda bunu çözecektim. Algoritmayı mükemmelleştirmeye çok yakındım, bundan eminim. Ama sonra Olivia Bird, Harley Street'teki kliniğe girdi. Onca yıl sonra, yaptıklarından sonra onu tekrar görmek, uzun zamandır hissetmediğim bir öfkeye yol açtı. Ona verdiğim ölüm tarihinin doğru olup olmadığını gerçekten bilmiyorum, ama teorik olarak *bugün* onun son günü. Algoritmanın bazen yanlış sonuç verdiğini benden başka kimse bilmiyor. Sanırım yakında bir şekilde öğrenecek. Bildiğim tek şey, o gün

Thanatos'u ziyaretinin tüm dünyamı altüst ettiği.

O zamandan beri yaptığım ve yapmadığım her şey kızımı korumak içindi. Sonsuza kadar burada olamayacağım ve

sonra her iki ebeveyni de ölmüş olacak. Bu yüzden şirketi bu

gece, az önce, bu sebeple ve on milyarlarca başka sebeple

sattım.

Dünya nüfusunun 2026 yılına kadar on milyara ulaşacağı

tahmin ediliyor. İnsanlar zaten gezegendeki en tehlikeli tür.

İnsanlar zaten öleceklerini bildiklerinde ve kaybedecek

hiçbir şeyleri kalmadığında, bedelini asla ödemek zorunda

kalmayacaklarını bilerek dünyanın geri kalanını da

beraberlerinde yok edecekler. Sonuçları ortadan

kaldırdığınızda kaos ortaya çıkar. Cinayet işleyebileceğini

asla düşünmediğiniz insanlar bile, zamanlarının dolduğunu

düşündüklerinde canavara dönüşebilirler. Bu yüzden

Thanatos'un berbat bir fikir olduğu ve bu yüzden onu

satmak zorunda kaldığım üzücü bir sonuca vardım.

Sonra onu öldür.

Ama ben karımı öldürmedim.

Eden'i öldürmek *istedim* ama yapmadım.

Sonuçsuz bir dünya beni dehşete düşürüyor. Nükleer silahlara erişimi olan bir dünya liderinin öleceğini bildiği

halde hepimizi de beraberinde götürmeye karar verdiğini

düşünün. Ya da zaten öleceğini bilen bir seri katilin son bir

katliama giriştiğini? Hem de *benim* yüzümden. Benim icadım

yüzünden. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bir tedavi

sunduğumu sanıyordum, ama şimdi korkarım ki insanlığı

öldüren hastalığın sadece bir belirtisiyim.

Ama şirketi planladığımdan daha erken satarak

kazandığım para, ben öldükten sonra kızımın ihtiyaçlarını

karşılamaya fazlasıyla yetiyor. Yani en azından bir konuda

haklı olabilirim.

“Siri, Malikaneyi ara,” diyorum, sis yüzünden önümü zar zor görebiliyor olmama rağmen hala yavaşlamıyorum.

Telefon bir kez çalıyor. İki kez. Üç kez. Neden cevap vermiyorlar? Neden artık *kimse* şu lanet işini yapmıyor?

Gezegen, tembel, işten kaçan, kendini beğenmiş, iki al bir öde diyen, bedavadan geçinmeye çalışan pisliklerle dolu gibi

görünüyor. Hepsi de bedavadan geçinmek istiyor. Dünyanın

bu kadar berbat olmasına şaşmamalı.

“Merhaba, burası Malikane. Nasıl yardımcı olabilirim—”

"Ben Harrison Woolf. Kızımın eşyalarını toplamanızı ve onu hazırlamanızı istiyorum. Onu almaya geliyorum."

"Efendim, gece yarısını geçti..."

“Bana saati söylemene gerek yok, sadece istediğimi yap.

Bir saat içinde orada olacağım.” Telefonu kapatıp

hızlanıyorum.

Beş dakika sonra telefonum çaldığında, arayanın

numarasını görebildiğim için telefonu açtım.

“Merhaba Bay Woolf. Sizi Malikaneden arıyorum—”

“Şimdi ne olacak?”

"Maalesef kızınızı bulamadık."

"Neden bahsediyorsun?"

"O odasında değil."

"Gece yarısını geçti. Başka nerede olabilir ki? Yatak odasının kapılarını kilitle, Houdini değil ki. Git bir daha bak."

Telefonu kapatıp direksiyonu sıkıca kavrıyorum.

Sonra omzumda küçük, soğuk bir el hissettim.

Ve bir kadın sesi fısıldadı: "Seni çok seviyorum."

62

CARTER

Karanlıkta bir ses fısıldadı: "Carter, beni duyuyor musun?"

Rüyamda DCI Bird'ü görüyorum ve bu ilk defa değil. Bu rüyada bana iyi iş çıkardığımı söylüyor ve özür diliyor.

Neyden özür dilediğini ya da neden sürekli beni duyup duymadığımı sorduğunu bilmiyorum. Elbette duyabiliyorum.

"Beni duyabiliyorsanız gözlerinizi açın," diyor.

Hayatımda hiç bu kadar talepkar bir patronum olmamıştı. Uyurken bile bana emirler veriyor. Gözlerimi açmak istemiyorum ama açtığımda, sandığım yerde olmadığımı görüyorum. Belki de hala rüya görüyorumdur. Ama bu, ağrıyı veya baş dönmesini açıklamaz. Tünel gibi görünen bir yerdeyim. Bird yanımda diz çökmüş. Ceketini çıkarıp başımın altına koymuş ve beyaz gömleğinin kollarını sıyırarak bir sürü dövmesini ortaya çıkarmış. Onlara dokunmak için garip bir istek duyuyorum.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

“Dürbün. Gizli tüneller konusunda haklıydın. Bu tünel ta Blackwater Körfezi'ne kadar uzanıyor.”

Her şey aklıma gelmeye başlıyor. Eden. Mary. Harrison. O.

"Patronum olduğun konusunda yalan mı söyledin?" diye sordum, çok hızlı bir şekilde doğrulurken.

"Şşş, sakin ol. Kanıyorsun."

“Harrison nerede? Kaçtı mı? Tünellerde mi?”

"Sakin olmaya çalış. Çok kan kaybettin."

“Peki ya Mary?”

“Mary için endişelenmenize gerek yok. Neredeyse yirmi yıl boyunca bu evde yaşadı ve çalıştı, büyükanneme baktı.

Onu giydirdi, besledi, yemek pişirdi, temizledi, yıkadı,

dağınıklığını ve kazalarını temizledi, zar zor asgari ücret

kazanarak ve tüm bunları bir gün işvereninin öldüğünde

burayı miras alacağı sözüyle yaptı. Ama o günün gelmesi

ikisinin de beklediğinden daha uzun sürdü ve geldiğinde

Mary, büyükannemin vasiyetinde Spyglass'ın yirmi yıllık

hizmetinden sonra başka birine bırakıldığını söylemesinden

hiç memnun değildi. Mary, kendisine ait olduğuna inandığı

şeyi istiyordu ve bu yüzden The Manor'da çalışmaya başladı,

kendisine ait olduğunu düşündüğü evin sahibi olan aileye

daha yakın olmak için. Gabriella ve Harrison, Mary onlarla

arkadaş olana kadar onun gerçek motivasyonlarından

habersizdi.”

"Anlamıyorum-"

“Biliyorum ve üzgünüm. Keşke açıklayabilseydim ama şimdi gitmem gerekiyor. Zamanım neredeyse tükendi ve

yapmam gereken bir şey var.”

"Ne saçmalıyorsun? Beni burada bırakamazsın."

“İyileşeceksin. Mary bana bir keresinde benim de bu tünelde mahsur kaldığımı, çocukken kütüphaneden

yanlışlıkla içine düştüğümü ve neredeyse öldüğümü söyledi.

Ama sonra bir kuşu takip ederek okyanusa kadar gittim. Bir

kırlangıçtı! Meğer annem bu yüzden büyükannemle

konuşmayı kesmiş, oysa sadece bir kazaydı. Anlaşılan

annem vasiyetinde bile, eğer başına bir şey gelirse

büyükannemin bana bakacağına güvenilmemesi gerektiğini

yazmış. Ailem affetmekte hiç iyi değil.”

“Bir dakika. Ne? Mary sana bunu ne zaman söyledi?”

“Az önce. Gitmeden önce. Hayatın, sormayı bilmediğiniz soruların cevaplarını size nasıl verdiğine şaşmamak elde değil. Denizin sesini takip edin, her şey yoluna girecek.”

DCI Bird'ün sesi kendine hiç benzemiyor. Sanırım ona uyuşturucu vermiş olabilirler. Ama sonra beni öpüyor, bu

yüzden bunun sadece bir rüya olduğundan eminim. Öpüşme

yavaş ve nazik. Gözlerimi kapatıyorum ve o geri çekilene

kadar onu öpüyorum.

"Şans getirmesi için sadece bir öpücüğe ihtiyacım vardı.

Hoşça kal, Carter."

Gözlerimi açıyorum ama o gitmiş. Gördüğüm tek şey karanlık.

Ve duyduğum tek şey bir kapının kapanma sesi.

63

KUŞ

Bir kapı kapanınca, bir diğeri yüzünüze çarpar.

Bu, hayatın bana birden fazla kez öğrettiği bir ders. Gizli kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra kütüphanenin parke

zeminine oturuyorum. Son anlarımı kitaplarla çevrili olarak

geçirecek olmam uygun geliyor. Her zaman bir hikayenin

içinde saklanırken en mutlu olmuşumdur. Kendimi iyi

hissetmiyorum, bu yüzden başımı ahşap panellere yaslayıp

bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Carter kapının diğer tarafına yumruğunu vurdu. "Birdy?"

"Evet, Carter."

"Bu da neyin nesi?"

"Sana denizin sesini takip etmeni söylemiştim. Emirleri yerine getirmekte neden bu kadar kötüsün?"

“Sen benim patronum değilsin. Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Burası karanlık, telefonum nerede?”

“Ben aldım, sana gerek yok. Kimsenin o lanet şeylere ihtiyacı yok.”

"Beni dışarı çıkarın!"

"Bunu yapamam, üzgünüm. Ölümle randevum var."

"Ne? Başım kanıyor."

"Biliyorum."

“Bana kimin vurduğunu biliyor musun? Harrison mıydı? Tehlikeli olduğunu biliyordum.”

"Hayır, aptal herif. O bendim."

64

KUŞ

Altı ay önce

Duygular tıpkı ziyaretçiler gibidir, gelirler ve giderler, bazen de davetsiz kalırlar. Kitapçının üstündeki küçük dairemde, ayaklarımın dibinde Sunday, kucağımda bir battaniye ile oturuyorum, sanki çoktan ölmüşüm gibi. Sonra kendimle konuşuyorum. Thanatos'u ziyaret edeli üç gün oldu. Ölüm tarihimi bildiren mektubu açalı iki gün oldu. Ve dağılıp gittiğimden beri bir gün geçti. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum ama kendime gelmem gerektiğini biliyorum. Çok az zamanım kaldığını öğrendiğimden beri, görmem gereken bir kişi vardı. Yıllar boyunca onu çok sık düşündüm. Her gün, her zaman için. Ve şimdi çok geç olmadan onu ziyaret etmem gerekiyor.

Özür dilemek için.

Veda etmek için.

Selamlaşmamızın üzerinden yıllar geçmiş olsa da.

Artık ne kadar az zamanım kaldığını tam olarak biliyorum, bu zamanı akıllıca kullanmalıyım, kendime acıyarak oturup

kalmamalıyım. Bunu öğrendiğim gün yaptığım ilk şey

işimden ayrılmak oldu. Hayatımın büyük bir bölümünü polis

teşkilatında çalışarak geçirdim. Sanırım kalan zamanımı sadece kendim olarak geçirmek istiyorum. Kim olursam olayım.

Şimdi ölüyorum ve keşke daha iyi bir hayat yaşamış

olsaydım diye düşünüyorum. Londra'dan ayrılmayı

düşünüyorum. Belki de kitapçının üstündeki daireyi satıp,

Pazar günümü daha önce hiç gitmediğim bir yere

götürürüm. Kesinlikle Hope Falls'a geri dönme niyetim yok;

son günlerimi geçirmek isteyeceğim son yer orası olurdu.

Büyükannemin evini satıp parayı hayırlı bir amaç için

kullanmayı planlıyorum. İskoçya'ya bir gezi yapabilirim;

oranın çok güzel olduğunu duydum. Artık polislik yok, stres

yok, hiçbir şey yok. Sadece ben ve köpeğim, hayat izin

verdiği sürece her şeyden uzakta.

Ama önce onu görmem lazım ve çok korkuyorum.

Her şeyi geride bırakmadan önce yapmam gereken son şey bu.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda en zor şey.

Çünkü hayatını mahvettiğiniz bir insanın yüzüne nasıl bakabilirsiniz ki?

Malikane, kilometrelerce uzanan ıssızlıkla çevrili lüks bir otel gibi görünüyor, ancak aslında çeşitli nedenlerle

kendilerine bakamayan zengin gençlerin gittiği pahalı ve

seçkin bir kurum. Ben asla böyle bir şeyi karşılayamazdım,

ama sanırım kızın babası karşılayabiliyor. İşinden oldukça iyi

para kazanıyor olmalı. Gabriella'ya olanlar için kendimi asla

affetmeyeceğim. O zamandan beri bunu tekrar tekrar

yaşadım ve hayatımın geri kalanını yaptığım en kötü şeyi

telafi etmek için doğru olanı yapmaya çalışarak geçirdim.

O günü sanki dünmüş gibi hatırlıyorum, çünkü o gün benim ve onun hayatını sonsuza dek değiştirdi. Yeni terfi

almıştım ve İngiltere'nin en genç Başkomiseri olma

yolundaydım. Dünyanın zirvesindeydim ve sonra, kaza

yüzünden dibe vurdum. Yaptığım şey onun hayatını

mahvetti, bu yüzden adalet arayışında kendi hayatımı da mahvettim. Suçluluk duygumu hafifletmek istemedim, onun içinde yaşamak istedim. Neşeden mahrum kaldım. Umuttan

yoksun kaldım. Ve kendimi aşktan mahrum ettim. Hepsi

Gabriella'ya olanlar yüzünden.

Şimdi on sekiz yaşında. Babası benim onu görmemi engelleyemez.

Sadece özür dileme şansına sahip olmak istiyorum. Her şey için.

Malikaneye girebilmek için kimliğimi ve ilgili evrakları göstermem gerekiyor. Anında o yerden nefret ediyorum.

Bana bir hapishaneyi hatırlatıyor. Beyaz üniforma giyen bir kadın beni Gabriella'nın odasına götürüyor. İsim kartında MARY yazıyor. Çok uzun sarı saçları var ve nazik görünüyor. Gabriella'nın burada uzun zamandır bulunmadığını ve onu gördüğümde üzülmemem gerektiğini söylüyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Bunların hiçbirine nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Son zamanlarda sanırım nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Belki de insanlar hissetmeyi unutmayı öğrenebilirler.

“Gabriella’nın konuşamadığını biliyor musun?” diyor Mary ve ben başımı sallıyorum. “Kazadan sonra altı ay boyunca yapay komada kaldı – herkes hayatta kalacağını düşünmüyordu – ama işte burada. Bu gibi durumlarda en önemli şey umudu kaybetmemektir. Kırık kanatlar iyileşmek için zaman verildiğinde hala uçabilir. O güçlü, dirençli bir kız çocuğu ve bir yerlerde, kendi içinde hapsolmuş durumda. Doktorlar beyin fonksiyonlarının normal olduğunu söylüyor

ama on yıl önce kazadan beri tek kelime etmedi. Fısıltı bile yok. Resim yapıyor – sadece çocuksu resimler – ama en azından duygularını ifade etmenin bir yolu bu. Üzgün olduğunda kurt çiziyor. Korktuğunda tilki çiziyor. Ve mutlu olduğunda kuş çiziyor. Hepimiz içten içe bir gün tekrar konuşabileceğine inanıyoruz, bazen sadece bir tetikleyici gerekiyor. Kilitlenmiş olanı açacak bir kişi veya bir olay olabilir.”

Gabriella on yıldır kendi içine kapanmış durumda.

Benim yüzümden.

Mary bunu söylediğinde kalbim biraz daha kırılıyor.

Hissettiğim suçluluk duygusu her şeyi tüketiyor. Kapıya vardığımızda, ters yöne doğru koşma isteğim neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor, ama Mary ben kaçamadan kapıyı açıyor. Pencerenin yanında resim yapan birini görünce olduğum yerde donup kalıyorum ve nutkum tutuluyor. Görmeye geldiğim kişi burada değil. Hatırladığım sekiz yaşındaki kız, on sekiz yaşında genç bir kadına dönüşmüş.

Onu neredeyse tanıyamadım.

Ama odaya girdiğimde, bunca yıldır konuşmamış ve hiç iletişim kurmamış olmamıza rağmen beni *tanıdığı* açıkça belli oluyor. Bana doğru bakıyor ve fırça yere düşüyor.

Yeniden yıkılmış hissediyorum. Parçalanmış. Yok olmuş. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış. Buraya gelmemeliydim. Ama sonra, on yıldır konuşmadığına dair bana anlatılan her şeye rağmen, Gabriella ağzını açıyor ve tek bir kelime fısıldıyor. O kadar sessiz ki zar zor duyuyorum, ama hayal etmemiştim. Mary de duyuyor ve nefesi kesiliyor. Çok uzun zamandır duymadığım bir kelime.

Gabriella bana bakıp tekrar fısıldadı: " *Anne.* "

Kızıma koşup onu kucaklıyorum, kırık kalbimle keşke onu hiç bırakmasaydım diye düşünüyorum.

65

CARTER

2 Kasım

“Beni bırakmalısınız,” diyorum ama Başkomiser Bird cevap vermiyor. Kapının diğer tarafında ağlıyor gibi görünüyor. “İyi misiniz?” diye soruyorum.

Çünkü ben değilim. Tünel soğuk ve karanlık. Ve başım ağrıyor.

Hâlâ cevap vermediği için farklı bir soru deniyorum.

“Neden bana vurdun? Beni bir şeyden korumaya mı çalışıyordun?” Bir an için gitmiş, beni burada bırakmış olabileceğini düşündüm, ama sonra sesini tekrar duydum.

“İnsanları, hatta sevdiklerinizi bile koruyamazsınız,” diyor. “Herkes ölmenin başlarına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyor, ama yanılıyorlar. Dünyadaki en kötü şey *ölmek* değil. Çocuğunuza korkunç bir şey olması ölmekten daha kötü, ama bu da en kötü şey değil. Çocuğunuza korkunç bir

şey olması ve bunun sizin suçunuz olması dünyadaki en kötü

şey.”

"Anlamıyorum-"

“Evlilik bir efsane. Nesilden nesile aktarılan bir yalan, çünkü birileri bir yerlerde iki insanın birlikte yaşamasının iyi

bir fikir olduğuna karar vermiş. Ben şimdi böyle

düşünüyorum. Ve bunu yapmamız gerektiğini düşündüğümüz için yapıyoruz. Çünkü herkes öyle yapıyor.

Ama gerçek şu ki, bazı insanlar yalnız daha iyi durumda. Bir

zamanlar evliydim ve bence bu, aşkımızı çarpıttı. İlişkimizin

başında onda çekici bulduğum her şey, sonunda onda

tahammül edemediğim şeyler oldu. Ortak noktalarımız,

kendimde en çok değiştirmek istediğim şeyler haline geldi.

Ne garip. Bence aşk, bir insanın çirkin olan her şeyini güzel

gösteren bir filtre.”

"Çok ilgi çekici şeyler, ama bunun konuyla ne ilgisi var?"

“Her şey. Çünkü bir zamanlar Harrison ile evliydim.”

Bu da neyin nesi böyle?

Ciddi olamaz. Devam ediyor ve bence ciddi olmalı.

“Küçük kızımız sekiz yaşındayken bir kaza geçirene kadar evliydik. Gabriella yaralandı ve ben kendimi suçladım, o da

beni suçladı. O gün bir şeyler kırıldı ve gerçekten ikisinin de

bensiz daha iyi olacağını düşündüm.”

“Gabriella *sizin* kızınız mı?”

Kapının diğer tarafındaki güzel kadını, örgülü saçları, ilginç kıyafetleri ve ülkenin en iyi dedektiflerinden biri olarak

muhteşem kariyeriyle hayal ediyorum. Sonra az önce

söylediklerini anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Kafamda çok fazla soru dönüp duruyor.

“Ama bu, Harrison’ın kim olduğunu bunca zamandır

bildiğiniz anlamına gelir, değil mi?”

"Aferin Carter. Sonunda başaracağını biliyordum."

“Peki ya Cennet Bahçesi—”

“ *Eden* sadece işe alınmış bir yardımcıydı,” diye sözünü kesiyor. “Harrison her zaman işkolikti ve ben de dedektif

olmak için eğitim alıyordum *ve* anne olmaya çalışıyordum.

Bu yüzden bir bakıcı tuttuk. Eden'ı işe aldığımda henüz yirmi

bir yaşındaydı ama zeki ve güvenilir görünüyordu. Onu ben

işe aldım, bu yüzden birçok yönden benim hatamdı. Ona

güvenebileceğimi düşündüm ama hayatımı mahvetti ve

değer verdiğim her şeyi benden aldı. Ve bunu altı ay öncesine kadar bilmiyordum bile! Her şeyin benim hatam olduğuna beni inandırdı.”

“Kazadan sonra hastaneyi sadece bir kez ziyaret ettim. Harrison beni suçladı ve uzak durmanın doğru şey olduğunu düşündüm. Gabriella sonunda eve döndüğünde, Harrison Eden'ı ona bakması için yanlarına taşınmaya davet etti ve ben de aptalca bir şekilde minnettar oldum. Eden ve Harrison birkaç yıl sonra –ben ve Harrison boşandıktan sonra– evlendiler ve Eden, Gabriella'nın üvey annesi oldu. Buna hiç içerlemedim. O zamanlar, ilişkilerinin Eden taşındıktan sonra başladığını varsaydım. Kızımın ve eski kocamın onlara bakacak birinin olması beni mutlu etti. Çünkü ben bakamıyordum. Kafama, benden daha iyisini hak ettiklerini ve Eden'ın da o kişi olduğunu takmıştım. Ama gerçeği öğrendiğimde her şey değişti.”

" *Harrison'la* evli *olduğuna* inanamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Sizi en çok şaşırtan kısım neden bu?"

"Çünkü o çok kibirli, kaba, narsist bir pislik."

“Sanırım zıt kutuplar birbirini çekiyor.” *Yorum yok*. “O her zaman şimdiki gibi bir adam değildi. Hayat onu değiştirdi. Başlangıçta mutluyduk. Ve ondan sonra Eden gelene kadar yeterince mutluyduk. Birlikte bir hayat, bir ev, bir çocuk, bir köpek kurduk—”

"Harrison'la birlikte bir köpeğiniz mi vardı?"

“Her zaman köpeklerim oldu. Birlikte iki köpeğimiz vardı. Harrison da benim kadar köpekleri seviyor, işte bu yüzden o tamamen kötü biri değildi. Harrison bu hikâyenin kötü adamı değil. Yıllarca bunun ben olduğumu, kahramanın ise Eden olduğunu düşündüm. Ama yanılmışım. O bir yalancıydı. Ailemi benden çaldı. Kocamın karısıydı – ikinci karısıydı – ve ölmeyi hak ediyordu.”

Başkomiser Bird aklını kaçırmış gibi konuşuyor.

Aklımda pek çok soru var, ama en yüksek sesle sorulanı soracağım.

“Birdy, Eden Fox'u sen mi öldürdün?”

"Hayır. Keşke öyle olsaydı."

66

KUŞ

"Keşke geri dönüp her şeyi farklı yapabilseydim," diyorum ona.

Carter tünelin içinden, "Keşke şu kapıyı açsanız," diyor.

"Sizce, ne yaparsak yapalım, yolumuz önceden belirlenmiş mi? Ya da birisi ne zaman öleceğini *bilseydi* , bunu değiştirmenin bir yolu olabilir miydi?"

“Anlamadım sanırım. Belki yüz yüze konuşabiliriz?”

“Yoksa kelebek etkisi gibi mi? Küçük bir şey her şeyi değiştirebilir mi? Her zaman sonuçları olur mu? Kanatlarımı yeterince sert çırparsam, kızımın dünyasını değiştirebilir miyim, böylece tarih tekerrür etmesin? Onun benim gibi terk edilmesini istemiyorum, sevilmesini istiyorum. Bu yüzden yaptığımı yapmak zorunda kaldım. Ölüyorum Carter. Kanserim var.”

"Biliyorum."

Ne?

"Kimse bilmiyor, o halde sen nasıl bilebilirsin ki?"

“Çantandaki uyuşturucuları gördüm. Annemin kullandığı uyuşturucuların aynısı. Eden'e ne yaptın, Birdy?”

“Eden, Eden, Eden. Neden o kadına bu kadar takıntılısın?

Eden kızımı, kocamı, evimi çaldı; tüm hayatımı benden çaldı.

Bu yüzden benim hayatım bitmeden önce onun hayatını

çalmaya karar verdim. On yıl önce onu kızıma bakması için işe aldım, ama o bunun yerine ben yokken kocamla yatmaya başladı. Çok meşguldüm ve yardımına çok minnettardım,

kendi evimde, kendi yatağımda, burnumun dibinde neler

olup bittiğini görmedim. Gerçek ancak on yıl sonra kızımı

Malikanede ziyaret ettiğimde ortaya çıkmaya başladı. Bir

hafta boyunca her gün Gabby'yi ziyaret ettim—Mary'den

babasına söylememesini rica ettim, çünkü beni durdurmaya

çalışabilirdi. Hayatının on yılını kaçırmıştım, bir anını daha

kaçırmak istemiyordum. Her gün yeni bir kelime fısıldıyordu.

Yeni bir ipucu.”

“Gabriella sana Eden’in ne yaptığını anlattı mı?”

“Gabriella’nın geri dönüşünü izlemek bir mucizeye tanık olmak gibiydi. Doktorlar, beni tekrar görmesinin zihninde bir

şeyleri tetiklediğini söylediler. Bizim için aradan geçen zamana rağmen, Gabriella hâlâ on yıl öncesinden kalma kendi dünyasında hapsolmuştu. Benim için küçük kızım gitmişti ve yerine genç bir kadın gelmişti. Onun için zaman aynı şekilde geçmemişti, bu yüzden beni hemen tanıdı. Sanki beni bir gün önce görmüş ve ben hiç gitmemişim gibi."

"Annem bana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti. Küçük kızıma da aynı şeyi yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Tarihin ailelerde kendini tekrar etme gibi korkunç bir alışkanlığı var, ama bazen geçmiş ancak kararlarımızın tozu yatıştıktan sonra, şimdiki zamanda netleşiyor. Benim tarihim yeniden yazıldı ve geleceğim çalındı, *Eden* yüzünden. Gabriella, Malikaneye her gittiğimde fısıldamaya başladı ve Mary'nin yardımıyla sonunda gerçeği öğrendim. Her şeyi."

"Kızım tıpkı benim gibi çocukken saklambaç oynamayı çok severdi. O gün gardırobumda saklanırken Eden ve babasını yatakta birlikte gördü. Yaptıklarının yanlış olduğunu biliyordu ve sessiz kalacak kadar akıllıydı, ama Harrison gittikten sonra yakalanacak kadar aptalca davrandı.

Bakıcısına gördüklerini annesine anlatacağını söyledi. Eden paniğe kapıldı, onu yakaladı ve merdivenlerin tepesindeki korkuluğun üzerinden itti. Gabriella taş zemine düştü.”

“Eden, sekiz yaşındaki küçük kızımın öldüğünü sandı.

Onu saatlerce orada bıraktı. Sonra, hava kararınca, kırık

bedenini dışarı sürükleyip yola bıraktı. Kazayı çarpıp kaçma

gibi göstermek için bisikletini de oraya koydu. Sanırım planı

buydu. Sonra Harrison'ı arayıp Gabby'nin kayıp olduğunu

söyledi. Harrison polisi aradı – beni, karısını da dedektifi – ve

tabii ki doğruca eve gittim. Karanlıkta. Yağmurda. Eden,

gelmemi beklemek için pencerenin yanında bekliyordu. Tam

oturduğumuz sokağa dönerken, cep telefonumu aradı. Tabii

ki, kayıp çocuğum hakkında haber almak için çaresizce

cevap verdim. Eden, dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir

zamanlama yapmıştı ve işe yaradı. Telefonu cevaplamak için

gözlerimi yoldan ayırdım, araba bisiklete çarptı ve kızıma

çarptığımı sandım. Küçük kızımın yaralanmalarına ben

sebep oldum sandım, ama baştan beri bakıcıydı.”

"Eden on yıl boyunca olanların benim hatam olduğunu düşünmeme izin verdi."

"Hayatımı benden çaldı, ben de onun hayatını çaldım."

"Yani onu sen mi *öldürdün* ?"

“Hayır. Uçurumun tepesine vardığımda o gitmişti.”

“Peki o zaman kim—”

“Hâlâ bilmiyorum. Sanırım belki de benden önce biri oraya ulaştı ve onu itti. Yaşlı Stu ile olan görüşme tutanağını

okuduğumda panikledim. O sabah sahil yolunda yürürken

beni gördüğünü, hatta beni teşhis edebileceğini düşündüm.

Ama onunla görüştüğümde beni tanımadığı ve ikinci bir

kadını hiç görmediğini inkâr ettiği açıkça belliydi. Gerçekten

ne olduğunu bilmiyorum. Her şeyi çok dikkatlice

planlamıştık, benim olmam gerekiyordu ama hepimiz onun

ölmesini istiyorduk—”

"Biz?"

“Ben, Harrison ve Mary. Hepimiz işin içindeydik. Hepimiz Gabriella'yı seviyor ve Eden'den yaptıkları yüzünden nefret

ediyorduk. Plan, Eden'in aklını kaçırdığını düşünmesini

sağlamak ve tıpkı bana yaptığı gibi, değer verdiği her şeyi

elinden almaktı. Sadece birkaç gün sürmesi gerekiyordu,

çünkü daha uzun sürerse, *birilerinin* hikayesini destekleyip

gerçek Eden Fox olduğunu doğrulayacağından korkuyorduk.

Ailesi onu yıllar önce reddetmişti ve başka kimsesi yoktu.

Yirmi yaşını yeni doldurmuşken Harrison'la evlenmişti, eski arkadaşlarıyla hiçbir ortak noktası yoktu ve onun arkadaşlarıyla da ortak noktası olamayacak kadar genç ve aptaldı. Ama yine de birilerinin hikayesini doğrulayabileceğinden endişeleniyorduk.

“Spyglass'tan Eden'in tüm izlerini sildik. Ama Range Rover'ının yedek anahtarını bulamadık, bu yüzden Harrison, araba anahtarını bulup kaçmayı başarırsa diye, torpido gözüne bir telefon bıraktı. Telefon sadece bir önlem olarak, Eden çok uzaklaşırsa hareketlerini takip etmek ve zamanı geldiğinde onu intihar noktasına çekmek için orada bırakılmıştı. Harrison ona mesaj gönderdi, ama asla orada onunla buluşmayacaktı. Her zaman benim olmam gerekiyordu. Ama oraya vardığımda o çoktan gitmişti.”

"Yani atladı mı?"

“Bilmiyoruz. Harrison ve Mary ikisi de planı biliyordu, ama ikisi de bunun kendileri tarafından yapılmadığını söyledi. Belki de Eden hayatında ilk kez doğru şeyi yaptı. Kimin umurunda? Öldü o.”

"Öyle mi?"

Sanırım ona çok sert vurdum.

“Tabii ki öyle. Sahildeki cesedi unuttun mu?” diyorum.

“Kimsenin tanıyamadığı bir yüz olan bir ceset mi? Atlayıp atlamadığını *bilmiyorsunuz* . Onu itmediğinizi söylediniz. Ve

adli tıp raporu, daha fazla test yapılana kadar kesin bir sonuca varamadı… yani Eden Fox'un kesin olarak öldüğünü nereden biliyorsunuz?”

Bir an haklı olabileceğinden endişelendim, ama sonra hatırladım.

“Adli tıp ekibine vermeniz için aldığım saç fırçası Eden'e değil, Mary'ye aitti. DNA eşleşmemesi için bunu bilerek

yaptık. Bütün amaç, Eden'in kaybolduğunu kimse fark

etmeden onu öldürmekti. Mary buraya taşınacak ve

Gabriella'ya yatılı bakıcı olacaktı. Gerçek Eden'in gittiğini

kimsenin fark etmemesi gerekiyordu. Ama sonra bir köpek

gezdiricisi olması gerekenden fazlasını gördü ve siz de çok

fazla soru sormaya başladınız ve ceset umduğumuzdan

daha yakın bir yerde kıyıya vurdu. Bu yüzden planımızı

değiştirmek zorunda kaldık.”

"Ama yine de sahildeki cesedin Eden'e ait olduğundan emin olamazsınız."

"Elbette oydu," diyorum, ama yine de emin olmaya başlıyorum.

"Başka biri de olabilirdi. Burası intihar için sıkça tercih edilen bir yer..."

“Biliyorum. Annem orada intihar etmişti, hatırlıyor musun?”

"Sen ya da Harrison, Eden'le Gabriella'ya yaptıkları hakkında hiç yüzleştiniz mi?" diye soruyor.

"Gitmek istiyordum ama uçurumun tepesine vardığımda orada yoktu, bu yüzden hiç fırsat bulamadım."

“Ama o zaman bunun gerçekten böyle olduğundan nasıl emin olabilirsiniz? On yıl sonra, Gabriella yanlış hatırlıyor

olabilir mi?”

İyi bir soru, ama cevabım hâlâ "Hayır."

“Yalan mı söylüyor? Söylediklerinin gerçekten yaşandığını nereden biliyorsun?”

“Öncelikle, Harrison o öğleden sonra çocuk bakıcısıyla yattığını inkar etmedi. Ve Eden'in onu merdiven korkuluğundan aşağı itip kazayı kurgulamasına gelince, Gabriella neden yalan söylesin ki? Zihinsel yaşı sekiz. O

yaştaki bir çocuğun bu kadar ayrıntılı bir hikaye

uydurabileceğini sanmıyorum. Neden uydursun ki?”

67

GABRIELLA

Saklambaç oynamayı her zaman sevmişimdir. En sevdiğim

oyun.

İlk başta, Malikaneye beni ziyarete gelen polisi oldukça sevmiştim. Yakışıklı olduğunu ve erkek arkadaşım

olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra hoşuma gitmeyen

çok fazla soru sormaya başladı. Babamın bilmesini

istemediği şeyleri biliyordu. Ve eğer babam birini

sevmiyorsa, ben de sevmem. Bu yüzden polis Mary'yi

odadan kovunca, hemşire Ingrid'in bana uyku hapı vermesi

için bağırmaya başladım. Malikanedeki personel

bağırdığımda bana her zaman uyku hapı veriyor. Ve eğer

istediğimi vermezlerse, ısırıyorum.

Bazen insanları incitmek, onların sizi dinlemesini sağlamanın tek yoludur.

Ingrid bana hapları verdi, gözlerimi kapattım ve o odamdan çıktı. Uyku hapları hemen etki etmiyor—Ingrid bir

aptal—ve Mary'ye ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden odamdan çıktım, merdivenlerden aşağı indim ve ön kapıdan dışarı çıktım. Malikanede kapıları sadece geceleri kilitliyorlar. Sanki saklambaç sadece gündüz oynanabiliyormuş gibi. Bu çok saçma. Ben günün her saati, gecenin her saati saklambaç oynayabilirim.

Mary sık sık küçük kırmızı arabasından bahsederdi. Bütün renkleri biliyorum. Boyama yaparken onları kullanıyorum. Kırmızıya koyu kırmızı, kızıl veya yakut kırmızısı da denilebilir, ama hepsi yine de kırmızıdır. İnsanlar bana her türlü ismi de taktılar, ama ben yine de benim. Otoparkta sadece bir kırmızı araba vardı, bu yüzden Mary'yi beklemek için onun yanına saklandım. Polisten kaçarken uzaktan arabanın kapısını açtığında, arka koltukların arkasına, bir battaniyenin altına saklanmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Saklanmakta çok iyiyim. O kadar iyiyim ki Mary beni bulamadı.

Sonra uyku hapları etkisini göstermeye başladı ve gözlerimi kapattım.

İnsanlar konuşamadığım için duyamadığımı düşünüyor gibi görünüyor, ama kulaklarımda hiçbir sorun yok. Sesimin biraz kısık olması dışında bende de hiçbir sorun yok. Ama

insanlar görmek istediklerini görür, duymak istediklerini

duyar ve düşünmek istediklerini düşünürler. Bunu bana Mary

öğretti.

Babam bir gün denizin kenarındaki güzel bir evde tekrar birlikte yaşayacağımıza söz vermişti. Bana uçurumun içine

inşa edilmiş, yamuk duvarlı beyaz bir evin fotoğrafını

gösterdi. Ona "Gözcük" adını verdi ve evimiz olacağını

söyledi, ben de onu tekrar tekrar boyamaya başladım. O

kadar iyi oldum ki artık fotoğrafa ihtiyacım kalmadı. Evi

ezberlemiştim. Mary'nin arabasında uyandığımda hava

kararmıştı ve o gitmişti, ilk başta korkmuştum. Nerede

olduğumu bilmiyordum. Ama sonra pencereden dışarı

baktım ve "Gözcük"ü gördüm!

İçeri koşmak istedim ama sonra ilk annemi polisle birlikte kapının önünde görünce, beni Malikaneye geri götürmek için

gelmiş olabileceklerinden biraz daha saklanmanın daha iyi

olacağını düşündüm. İlk annem her zaman polis karakolunda

çalışıyordu. İkinci annem bana resim yapmayı öğretti -ki bu güzeldi- ama sonra artık onun ve babamla yaşayamayacağımı söyledi ve beni gönderdi. Babamı

tamamen kendine istiyordu. Şimdi gitti, bu iyi bir şey. İlk

annemin bizimle yaşamaya geri döneceğini düşündüm ama

babam bana ölmek üzere olduğunu söyledi. Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilemedim. Babam ağlamanın sorun olmadığını söyledi, ben de onu mutlu etmek için ağladım ve o da iyi bir kız olduğumu söyledi. Sanırım Mary üçüncü annem olmak istiyor ama ben sadece babam ve ben olmayı tercih ederim.

İlk annem beni Malikaneye ziyarete geldiğinde, derin bir uykudan ve kötü bir rüyadan uyanmış gibiydim. Konuşmaya çalıştığımda ağzımdan garip sesler çıkıyordu. Babam çok uzun zamandır konuşmadığımı söyledi, bu yüzden ona ne istediğimi, yaşayacağımızı söylediği evi boyayarak anlatmaya çalıştım. Ama yine de anlamadı. Sonra Mary bana kelimelerimi fısıldamayı öğretti. Fısıldamam onu ve babamı çok mutlu etti, bu yüzden fısıldamaya devam ettim. Mary bana korkunç hikayeler okurdu ve ben de ona korkunç hikayeler anlatırdım. İlk başta eğlenceliydi, ama başka bir anne istemiyorum. Sadece babam ve ben olduğumuzda her şey çok daha iyi olacak.

Sanırım az önce arabada onu korkuttum. İstemeden oldu. Sesini duyunca tekrar uyandım. Sürücü koltuğunun arkasındaki saklandığım yerden çıktım ve ona onu çok

sevdiğimi söyledim. Bunu Eden'e de sürekli söylerdi. Ama

birisi sana seni seviyorum dediğinde söylenmesi gerektiği

gibi, bana da beni seviyorum demek yerine frene bastı ve

araba yolda kaydı. Babam bağırdı ve çok kötü şeyler söyledi.

Bana kızdığını düşündüm, bu da beni çok üzdü ve ağlamaya

başladım. Ama sonra babam, bundan sonra her zaman ve

sonsuza dek birlikte olacağımızı söyledi. Arabada

saklanmamın iyi olduğunu, çünkü bir maceraya çıkacağımızı söyledi! Saklambaç oyunu gibi olacağını, ama kimsenin bizi asla bulamayacağı bir yere saklanacağımızı söyledi.

Ve çok mutluydum.

Mary'nin de geleceğini söyleyene kadar.

Eden gitti. Annem ölüyor, umarım yakında. Yani geriye kalan tek sorun Mary. Ve Mary de arabadaydı, onun yanında

oturuyordu. Onun söz verdiği gibi Spyglass'ta birlikte

yaşamak istiyordum. Ve sadece ikimizin olmasını istiyordum.

Bu yüzden tekrar ağladım.

Sonra arabadan indim ve koştum.

68

KUŞ

"Tek çıkış yolu tünel, Carter."

"Bana doğruyu söyleyene kadar olmaz."

“Ben zaten yaptım. Mary de Gabriella’nın söylediklerine inandı. Eden’in on yıl önce kızımı sokakta ölüme terk edip,

sonra da beni –ve dünyanın geri kalanını– suçlu olarak

göstermesine benim kadar o da şok olmuştu. Hep birlikte

Harrison’a anlattık. Sonra, o da durumu sindirip

sakinleştikten sonra, üçümüz bir plan yaptık.”

“Hepimiz bir şekilde intikam almak istiyorduk ve

istediğimizi elde etmenin bir yolu varmış gibi görünüyordu.

Mary, Spyglass'ı, ya da en azından büyükannem sözünü

tutup ona bırakmış olsaydı sahip olacağı değeri istiyordu.

Harrison karısından kurtulmak istiyordu ama boşanmak

zorunda kalmadan—tüm parası işine bağlıydı ve bir

skandala ya da yasal ayrılığa tahammülü yoktu.

Evlendiklerinde evlilik sözleşmesi yoktu, bu yüzden Eden, Harrison'ın sahip olduğu her şeyin—sevdiği şirket de dahil—yarısı hakkında hak sahibiydi ve Harrison onun ne yaptığını öğrendikten sonra, ondan bir kuruş bile almak istemedi. Harrison'ın Thanatos'un CEO'su olduğunu bu haftaya kadar bilmiyordum—şirketi biz ayrıldıktan çok sonra kurmuştu—ama onu tanıyorum. Ve sanırım işinin her zaman onun tek gerçek aşkı olduğunu söylemek doğru olur. Ben sadece intikam almak istiyordum. Ve öldüğümde kızımın bakımının sağlanacağından emin olmak istiyordum, ki Mary bunu büyük bir para ve ömür boyu yıllık maaş karşılığında yapacağına söz vermişti.

“Üçümüz sadece bir kez, Malikanede, yüz yüze görüştük ve sonra hepimiz rollerimizi oynadık. Harrison, Spyglass'ı görmek için randevu aldı ve Eden'ı oraya taşınmaları gerektiğine ikna etti, zaten benim onlara evi seve seve satacağımı biliyordu. Mary, doğru zaman gelene kadar rolünü oynadı, köyde Eden gibi davrandı. Ve ben de Hope Falls'daki uçurumun tepesinde Eden ile buluşacaktım. O kaltak kadına söylemek istediğim her şeyi söyleyecektim, sonra da onu aşağı itecektim. Ve bunu yapmak

zorundaydım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve bunu dört gözle bekliyordum. Ama ya bir başkası benden önce davrandı ya da o atladı.”

"Yani bunca zamandır onun kayboluşunu araştırıyormuş gibi mi yapıyordunuz?"

“Hayır, gerçekten ona ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Onunla yüzleşme veya hepimizin ne yaptığını bildiğini anladığında gözlerindeki ifadeyi görme fırsatım hiç olmadı. Eden'e gerçekten ne olduğunu öğrenmem gerektiği için yeni patronunuz gibi davrandım *ve* sizi yanlış yöne yönlendirip, bilmemeniz gerekenleri öğrenmenizi engellemem gerekiyordu. Bu konuda çok büyük bir başarısızlık yaşadım.”

Carter kapının diğer tarafından, "Bütün bunları neden bana anlatıyorsun?" diye sordu.

Gülümsüyorum. "Çok fazla soru sordun. Sanırım seni susturmanın tek yolu sana cevapları vermek."

"Peki sonra ne olacak? Buradan çıktığımda hepinizi tutuklayacağımdan endişelenmiyor musunuz?"

Hayır. Öleceğim.

"Bu doğru olsa bile, yine de Harrison ve Mary'yi tutuklayabilirim."

"Onlar çoktan gitmiş olacaklar ve onları asla bulamayacaksınız. Bir saatten fazla önce ayrıldılar.

Muhtemelen çoktan havaalanındalar bile."

“O zaman belki Gabriella’yı tutuklarım—”

“Carter, kimseyi tutuklamayacaksın. Tüneli takip edip denize ulaşacaksın, hayatına geri döneceksin ve bunların hiç

yaşanmamış gibi unutacaksın.”

"Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"Çünkü sen de tıpkı benim kızım için her şeyi yapacağım gibi, kızın için her şeyi yapacağını söylemiştin."

"Bu ne anlama gelir?"

“Asıl plan Harrison'ın bu evi Mary'ye vermesiydi. Ama sonra beklenmedik bir şey oldu; birbirlerine aşık oldular.

Köydeki herkes zaten onun Harrison'ın karısı olduğuna

inanıyordu, bu yüzden birlikte burada yaşama planını

değiştirdiler. Gerçek Eden ortadan kalktıktan sonra Gabriella

da onlara katılacaktı, ama sonra bazı aksilikler oldu. Siz de

dahil. Bu yüzden plan tekrar değişti. Harrison şirketini

satmaya karar verdi ve tam olarak anlamadığım

nedenlerden dolayı şimdi yurt dışına taşınmak istiyor. Bu

yüzden ülkeyi terk ediyorlar. Bu gece. Gabriella'yı da

yanlarına alıp birlikte yeni bir hayata başlayacaklar.”

"Sonunda kızınızla yeniden bir araya geldiniz ve onun sizsiz başka bir ülkeye taşınmasına izin mi vereceksiniz?"

"Sana söylemiştim. Yakında öleceğim."

“Cinayet gibi küçük bir ayrıntıyı kaçırdınız. Gerçekte ne olduğunu dünyaya anlatmayacağımı nereden çıkardınız?”

“Thanatos’un satışı tamamlandığına göre, Harrison’ın bira fabrikasından The Smuggler's Inn’i satın alması da

tamamlanmış olacak. Yılın yarısı boyunca boş olan bir pub

için onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptı. Ama onun

adına değil, sizin adınıza olacak. Ağzınızı kapalı tuttuğunuz

sürece, aile eviniz tekrar ailenize ait olacak. Sonsuza dek.

Maddy işletmeyi yönetmeye devam edebilir ve anne babanız İspanya’dan geri dönebilir. Sizin ve kızınızla biraz daha zaman geçirebilirler. Şartlarımızı kabul ederseniz,

Harrison yazlığınızın ipoteğini de ödeyecek.”

"Sessizliğimi satın alabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyor, beklediğimden daha mutsuz bir ses tonuyla.

İnsanlar neden bu kadar nankör? Acı tekrar kötüleşiyor, o

kadar kötü ki gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sanırım bugün

gerçekten o gün ve son anlarımı o lanet olası Çavuş Carter

ile konuşarak geçireceğim gibi görünüyor. Sanırım yalnız

ölmekten biraz daha iyi. Kafası karışmış beyninin

anlayabileceği şekilde durumu son bir kez daha açıklamaya

çalışıyorum.

“Bana Hope Falls’ın senin evin olduğunu ve asla ayrılmak istemediğini söylemiştin. Burada birkaç gün geçirdikten

sonra, buranın Bumblefuck’ın başkenti olduğunu ve senin de

kasabanın belediye başkanı olduğunu hissediyorum, ama

herkesin kendi tercihi. Sana istediğin her şeyi sunuyorum.”

“Ama benden yalan söylememi mi istiyorsunuz?”

“Gerçek, insanların düşündüğü kadar değerli değil. En çok sevdiğiniz insanlarla geçirdiğiniz zaman, paradan,

gerçekten veya doğru olanı yapmaktan çok daha değerli.

Bana güvenin, benim olduğum yere geldiğinizde, dünyaya

çok daha net bir bakış açısına sahip olacaksınız. Hayatınız

neredeyse sona erdiğinde çok daha az karmaşık hale

geliyor. Size ve ailenize sonsuza dek finansal güvence

sunuyoruz. Hepiniz tekrar bir arada olabilirsiniz. Ve herhangi

bir ahlaki ikilem söz konusu olduğunda, neden böyle

yaptığımızı artık bildiğinize göre, Eden'in hak ettiğini

bulduğuna eminim. Eğer birisi sizin küçük kızınıza bunu

yapsaydı, ne yapardınız?” Kapının diğer tarafında bir süre

sessizlik oluyor ve ben bu huzur anının tadını çıkarıyorum.

Uzun sürmez.

"Öleceğinizi nereden biliyorsunuz? İnsanlar kanseri yenebilir," diyor Carter.

“Doğduğumuz günden itibaren hepimiz ölüyoruz, bu sadece bir zaman meselesi. Hayat sonunda hepimizi ölüme

mahkum ediyor. Uzun hikayenin kısa özeti şu ki, bugün son

günüm olduğunu biliyorum çünkü bir şirketin bir kişinin ölüm

tarihini tahmin edebildiğini biliyorum. Büyükannem de bu

sayede ne zaman öleceğini biliyordu. Ben de bu sayede

biliyorum.”

Tekrar sessizlik oluyor, sonra Carter, "Belki de

Bumblefuck'ın belediye başkanıyım ama bu saçmalık gibi

geliyor," diyor.

Gülümsüyorum. "Kesinlikle katılıyorum."

Son birkaç aydır topladığım tüm hapları çıkarıyorum.

Bazıları kendi ilaç dolabımdan, bazıları da bulabildiğim her

yerden; işimi görecek kadar. Thanatos bana ne kadar az

zamanım kaldığını söylediğinden beri düşünmek için çok

zamanım oldu. Harrison, tahminin doğru olup olmadığını ne

doğruladı ne de reddetti. Her iki durumda da, ne zaman

öleceğime bir yapay zeka algoritmasının karar vermesini

istemiyorum. Kendi şartlarımla, istediğim zaman ölmek

istiyorum. Belki annem de böyle hissediyordu.

Bazen kalp kırıklığını miras alırız.

Bazen nefret duygusunu miras alırız.

“Peki ya Eden?” diye soruyor Carter.

“Peki ya o? Ben buraya gelme amacımı gerçekleştirdim.”

“Bunu kesin olarak bilemezsiniz. Planın Eden'in intihar etmiş gibi görünmesini sağlamak olduğunu anlıyorum. Ve

hepiniz onu öldürmek *istediniz* ama *hiçbiriniz* yapmadınız.

Bir düşünün. Eden bana kendi hayatına son verecek biri gibi

gelmedi. Bana gerçeklere bağlı kalmamı, aceleci sonuçlara

varmamam gerektiğini söylediniz. Sadece Eden'in

öldüğünden emin olmadığınızı belirtiyorum. Sanırım bu

tünellerden haberdardı. Son birkaç gündür saklanıyor olması

mümkün değil mi?”

“Teorileriniz çok ilginç. Lütfen daha az anlatın.”

Yanılıyor, o plajda kesinlikle o olmalıydı. Aynı boy ve kiloda başka biri olması çok büyük bir tesadüf olurdu ve

böyle bir şey mümkün değil. Hapların geri kalanını

yutuyorum ve şimdiden uykum gelmeye başladı. Sanki biri

zihnimin üzerine bir perde çekiyor.

"Hoşça kal Carter. Şunu da söyleyeyim, bence bir gün harika bir dedektif olacaksın. Zaten öylesin."

Ağırlaşmış göz kapaklarımı kapatıyorum, ilaçların beni unutkanlığa sürüklemesine izin veriyorum ve uzun zamandır

beni çağıran karanlığa teslim oluyorum. Hızla derin bir

uykuya dalıyorum ve gerçeküstü bir rüyanın içine dalıyorum.

Kütüphanenin kapısında baştan aşağı kadın iskeleti kılığına

girmiş bir kişi beliriyor. Bu, daha önce Ölüler Günü geçit

töreninde yürüdükten sonra hafızamın garip bir tezahürü

olsa da, yorgun zihnim için rahatsız edici bir son görüntü.

Yüzü bir maskeyle gizlenmiş, bu yüzden görebildiğim tek

şey, geniş ve vahşi görünen gözleri. Peruk takmış ve

ölülerden geri dönmüş bir tür gelin gibi giyinmiş görünüyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum.

69

CARTER

Artık kapının öbür tarafından hiçbir şey duyamıyorum.

Birdy, adını defalarca söylememe rağmen cevap vermiyor.

Tüneller artık tek seçeneğim.

Okulda ve polis akademisinde her zaman en hızlı koşucuydum. İyi olduğumu bildiğim nadir şeylerden biri bu. Ama tünellerden koşarak geçemiyorum. Çok dar, o kadar dar ki bazı yerlerde sürünmek zorunda kalıyorum. Yine de olabildiğince hızlı koşuyorum, okyanusun sesini takip ederek ışığı görene kadar. Gün ışığı değil – gecenin ortası – ama sahildeki ateşin parıltısı, bazı insanların hala Ölüler Günü'nü kutladığı yer. Hepsi ölüm gibi giyinmiş – yüzleri iskelet gibi boyanmış veya maskelerin arkasına gizlenmiş – ve kayaların arkasından çıktığımda kimse fark etmiyor bile.

İnsanlar sahilde havai fişek patlatıyorlar, bu her yıl oluyor ama aslında yasak. Hepsi içki içmişken tehlikeli oluyor ama

duracak vaktim yok. Ayaklarım kuma batarken Blackwater

Körfezi'ni hızla geçiyorum ve sahil yoluna çıkar çıkmaz

koşmaya başlıyorum. Köye kadar koşuyorum, normalde geç

saatlere kadar açık olmasına rağmen hala karanlık olan

Kaçakçı Hanı'nın yanından geçiyorum (kız kardeşimin nerede

olduğunu Tanrı bilir) ve sonra tepeye doğru depar atıyorum.

Duracak ya da nefes alacak vaktim yok. Birdy tehlikede. Bütün o ölüm kehaneti saçmalıklarına inanmıyorum ama çantasında gördüğüm tüm hap şişelerini hatırlıyorum ve ne

yapmayı planlıyor olabileceğinden endişeleniyorum.

Spyglass'a doğru giden yolda hızla ilerledim, köşeyi döndüm ve doğruca kız kardeşime çarptım. Festival için

giyinmişti ama maskesini çıkarmıştı.

“Maddy? Burada ne yapıyorsun?”

“Yürüyüşe çıktım. Aman Tanrım, Carter. Üzerinde kan var, iyi misin?”

“Evet. Hayır. Durun, anlamadım. Neden buradasınız? Yılın en yoğun gecesi ama pub karanlık ve siz yürüyüşe

çıkmışsınız?”

“Elektrik kesintisi oldu. Zaten çoğu insan geçit törenine gitmişti, ben de biraz temiz hava almak ve havai fişeklerin

manzarasının tadını çıkarmak için buraya geldim.”

Çok tuhaf bir şey gibi görünüyor. Ama buradan manzara

muhteşem . Hope Şelalesi'nin tamamını *ve* havai fişekleri

görebiliyorsunuz. Tam zamanında gökyüzünde yüksek sesli

patlamalar ve bir ışık patlaması oluyor.

"Hastaneye gitmen gerekiyor gibi görünüyorsun. Seni arabayla götürmemi ister misin?" diye soruyor, yüzünde

endişe dolu bir ifadeyle. Ablam her zaman bana göz kulak

olmuştur.

“İyiyim. Sadece kafamda bir şişlik var. Lütfen eve git, Maddy. Neler olduğunu açıklayamam ama eve gitmen

gerekiyor.”

Ablam asla dediğimi yapmaz ama bu gece bir istisna yapmış gibi görünüyor.

Spyglass'ın ön kapısı vardığımda açıktı, bu yüzden aceleyle içeri girdim ve kütüphaneye doğru yol aldım. Nefes

nefese, ter içinde, titriyordum ve odaya girdiğimde

gördüklerimi bir türlü anlayamadım. Birdy yerde yığılmış

yatıyordu. Hemen yanına koştum ve nabzını kontrol ettim

ama bulamadım. Arkamdan uzaktan ön kapı gürültüyle kapandı, sanki ben geldiğimde biri evden çıkmış gibiydi, ama belki de rüzgar kapıyı kapatmıştı. Birdy'nin telefonunu kullanarak ambulans çağırdım, sonra kalp masajına

başladım ve eğitimimi hatırlamaya çalıştım.

“Sakın ölme sakın,” diye fısıldadım kendi kendime. Sonra burnunu sıkıp suni solunum yaptım, ardından kalp masajına

devam ettim. “Tanıdığım en inatçı insansın. Tanıdığım

Başkomiser Bird, hiçbir saçma şirketin öleceğini tahmin

ettiği günde asla ölmezdi. Ölümün canı cehenneme derdi ve

sırf bir şeyi kanıtlamak için başka bir gün ölürdü.”

Tekrar ağzına nefes veriyorum.

Çalışmıyor.

Yaptığım hiçbir şey onu geri getirmiyor.

"Bana daha önce, ne yaparsak yapalım yollarımızın önceden belirlenmiş olup olmadığını sormuştun. Cevabım

hayır. Kendi kaderimizi kendimiz belirliyoruz. Sana ne

olacağına sen karar veriyorsun. Bu saçma ölüm kehaneti

doğru olsa bile, bunu değiştirebilirsin. Aşk her şeyi

değiştirebilir. Daha önce yaşamak için hiçbir nedenin yoktu,

ama şimdi var. Kızın."

Benim söylediklerim de işe yaramıyor.

Birdy haklıydı, zaman her şeyden daha önemli.

Sanırım artık çok geç kaldım.

70

KUŞ

Bir yıl sonra

Herkes yalan söyler ve herkes ölür. Belirsiz bir dünyada emin olabileceğiniz iki şeyden ikisi bunlar. Bunu bana bir keresinde biri söylemişti, kim olduğunu hatırlamıyorum ama söyledikleri doğru ve sık sık düşünüyorum.

Öleceğimi sandığım anda ölmedim.

Ve bir otobüsün altında kalmadığım sürece, yakın zamanda öleceğimi sanmıyorum.

İyileşme sürecindeyim.

Doktorlar bunu açıklayamıyor, ben de anlamıyorum ama ikinci bir şans elde ettiğim için çok minnettarım. Carter beni kütüphanede bulduğunda ambulans çağırdı ve onlar gelene kadar kalp masajı yaptı. Hayatımı kurtardığına inanıyorum. Sağlık görevlileri yedi dakika boyunca klinik olarak ölü

olduğumu söylediler, ama sonra beni hayata döndürdüler.

Yani bir bakıma Thanatos haklıydı—tahmin ettikleri günde

öldüm—ama sonra geri döndüm. Hastanede—midemi

yıkadıktan sonra—doktorlar birkaç test yaptı. Sonraki

aylarda tümörlerim küçülmeye başladı. Belki de deniz

havasının da bir faydası vardır.

Son bir yılda hayat çok değişti. Sunday ile birlikte Spyglass'a taşındık ve orayı evimiz yaptık. Harrison'ın evi bana geri vermesi, koşullar göz önüne alındığında yapabileceği en az şeydi. Bana Thanatos'un CEO'su

olduğunu söylemedi—tesadüfen öğrendim—ve yine de o

gün kesinlikle öleceğime inanmama izin verdi. Birlikte

yaşadığımız her şeye rağmen, işi hala çocuğunun

annesinden daha önemliydi. Şirketi inanılmaz bir paraya

sattığından ve şimdi aramız daha iyi olduğundan, yapay

zeka algoritmasının bir kişinin ölüm tarihini her zaman doğru

tahmin edemediğini itiraf etti. Ama yalanları yüzünden

neredeyse ölüyordum.

Ölüm de hayat kadar belirsizdir.

Her şey değişebilir.

Her şey.

Değişimin kaçınılmaz olduğunu kabul etmek ve yanlış

yollardan geçmeyi öğrenmek, mutlu bir hayatın sırrıdır.

Hiçbir tahmin yüzde yüz kesin değildir, bu yüzden *ona tahmin* denir. Bir kişinin ölümünü doğru tahmin etmek, hava durumunu tahmin etmek gibidir; nadiren doğru çıkar. Doğru tahmin etmek neredeyse imkansızdır. Ancak yalanlar, gerçeğe göre daha karlı ve satılması daha kolaydır.

Hayatımda birkaç değişiklik yaptım ve kendime daha iyi bakmaya çalışıyorum. Her günü ilk günüm gibi yaşamayı seçiyorum ve küçük şeylerin değerini tekrar öğreniyorum. Önemsiz olduğunu düşündüğümüz ama aslında önemli olan şeyler. Etrafımızdaki harikaları, daha önce göremediğim şeyleri görmek bakış açımı değiştirdi. Sunday ile koşmaya başladım ve bu bana nasıl hissettirdiğini çok seviyorum. Şafak vakti dışarı çıkmayı seviyoruz; güne olumlu bir başlangıç gibi geliyor. Bu sabah Spyglass'tan ayrılıp köye doğru tepeden aşağı koşarken, kendi nefesimin bulutlarını gördüm. Bu beni açıklanamaz bir şekilde mutlu etti, çünkü bana hayatta olduğumu hatırlattı.

Hope Falls'a adım atmak hala zamanda geriye gitmek gibi hissettiriyor ve kimse bilmese de ben de artık bu tarihin bir parçasıyım. Dar sokaklardan ve küçük sıra evlerle dolu Arnavut kaldırımlı caddelerden oluşan ağda yolumu

buluyorum, Carter'ın annesi ve babasının tekrar işletmeci olduğu Kaçakçı Hanı'nın yanından geçiyorum ve sahile doğru koşmaya devam ediyorum. Kilisenin yanından geçip mezarlıktaki en sevdiğim mezar taşına bakıyorum. Büyükanneme ait olan. Annem öldükten sonra neden beni bulmak için daha çok çaba göstermediğini bilmiyorum. Belki de benim gibi, uzak durmanın daha nazik olduğunu düşünme hatasına düştü, başkasının daha iyi bir iş çıkaracağını düşündü. Tarihin çoğu ailede kendini tekrar etme gibi talihsiz bir alışkanlığı var. Bildiğim tek şey, iki kez ölen kadın sayesinde hayata ikinci bir şans elde ettiğim.

Driftwood Café ve sanat galerisinin yanından geçerek, Sunday'in de yanımda koşmasıyla sahil yoluna doğru koşmaya devam ediyorum. Limana vardığımızda güneş yeni doğmaya başlıyor ve okyanus üzerindeki gün doğumu manzarasıyla karşılaşıyorum. Sahil şeridini süsleyen balıkçı tekneleri sıralanmış ve üzerlerinde bir sürü kırlangıç süzülüyor. O kadar çoklar ki, sanki gökyüzünün kendisi kuşlardan oluşmuş gibi, aralarında mavi şekiller uçuşuyor. Sahil yoluna döndüğümde, güneş turkuaz bir denizin üzerinde yükselmişti. Burası gerçekten çok güzel ve burayı

evim olarak adlandırabildiğim için kendimi çok şanslı

hissediyorum.

Yüzüme vuran rüzgar ve kulaklarımda denizin sesiyle koşuyorum ve tepeden şelaleye doğru kendimi iterek

ilerliyorum, sonra da daha iç kesimlere, bozkıra doğru yol

alıyorum. Bazı insanların her şeyden kaçmak için koştuğunu

biliyorum, ama ben koşuyorum çünkü bu bana canlılık ve

özgürlük hissi veriyor ve her zaman başladığım yere, eve

geri dönmeyi seviyorum. Bugün evde olduğum için

normalden daha mutluyum. İçeri girer girmez güzel bir

banyo yapmayı, en sevdiğim ev kıyafetlerimi giymeyi planlıyorum—gökkuşağı çizgili eşofman altım ve eski bir seksenler sweatshirt'üm—sonra da güzel bir kitap

okuyacağım. Spyglass'taki kendi güzel küçük kütüphanemle

her zaman bolca seçenek var.

Ön kapıya vardığımda nefesimi tutmak için durdum, ön kapısına yeniden takılmış kuş şeklinde bir kapı tokmağı olan

eski eve baktım ve bir şekilde hala burada olduğuma dair

hem minnettarlık hem de şaşkınlık duygularıyla doldum.

Sonunda herkes mutlu sonuna kavuştu. Carter terfi aldı,

karısıyla birlikte ipotek borçlarından kurtuldular ve ailesi The

Smuggler's Inn'e geri döndü. Harrison şirketini sattı ve Mary

ile İsviçre'ye taşındı. Gabriella, onu seven insanlar tarafından gerektiği gibi bakılıyor ve ben de Hope Falls'a geri döndüm.

Şu anki halimi seviyorum. Hepimiz görünmez yaralardan, kalp kırıklığından, utançtan, pişmanlıktan, hayal kırıklığından oluşan yapı taşlarından oluşuyoruz; bunlar bizi daha uzun, daha güçlü, yıkılması daha zor kılıyor. Ve kusurlu hayatımın hikayesinin mükemmel bir sonla bitmesinden dolayı minnettarım.

Bahçe yolundan hızla Spyglass'a doğru ilerledim ve anahtarımı ön kapıya takmaya gittim.

Kilide uymuyor gibi görünüyor, bu yüzden tekrar deniyorum.

Hâlâ çalışmıyor ve anlamıyorum.

Daha önce hiç başıma gelmemiş olmasına rağmen garip bir déjà vu hissi yaşıyorum. Ama bu Eden'in başına *geldi* . Bunu biliyorum çünkü bu benim fikrimdi.

Önce anahtara, sonra kapıya bakıyorum.

Sonra kendi kendime konuşurum ve son bir kez daha denerim.

Kapı açıldığında hissettiğim rahatlama o kadar büyük ki, ilk başta anahtarın bunu sağlamadığını fark etmiyorum. Başka biri kapıyı içeriden

açmış ve şimdi o orada durmuş, bana bakıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Konuşmuyorum. Bunun yerine sadece orada durup karşı tarafa bakıyorum.

Gökkuşağı çizgili *eşofmanımı* ve seksenlerden *kalma* sweatshirt'ümü giymiş.

"Benim kıyafetlerimi giyebileceğini söylemedim! Kendini kim sanıyorsun?"

Gülümseyerek fısıldadı: "Ben Gabriella ve burası artık benim evim."

Kızım babasıyla İsviçre'de yaşıyor ve ayda bir kez beni ziyaret ediyor. Küçük kızım on dokuz yaşında ve

kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyorum. Sunday onu

benim kadar çok seviyor ve bu duygu karşılıklı. Gabriella'nın

sesi hala kısık, ama onunla ilgili tek kısık şey bu. Aynı mizah

anlayışına ve dövmelere sahibiz—tıpkı benimki gibi bir

kırlangıç dövmesi var—ve sanırım uzun süre yokluğum için

beni affetti. Hayat, etrafına ördüğü parmaklıkları görmeyi

öğrenmeyen kuşlar için görünmez bir kafestir. Kapı açık

bırakıldığında uçmak zorundasınız. Sanırım kapıları sürekli

kilitliyor çünkü Malikanede de öyle yapıyorlardı.

"Ben dışarı çıktığımda lütfen ön kapıyı içeriden kilitlemeyi bırak. Burada korkacak bir şey yok," diyerek ona sarıldım.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı.

Bana her böyle seslendiğinde kalbim iyileşiyor gibi hissediyorum.

O benim meleğim. Yaşam sebebim. Her şeyim.

Bazı insanlar yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibidir, bazıları ise bulutlarla kaplı bir örtü. Gökyüzü en ufak bir esintiyle

değişebilir, ama insanlar nadiren değişir. Onlar oldukları

gibidirler. Kızım mükemmel ve başıma gelen en güzel şey.

"Beni bir daha bırakmayacaksın, değil mi?" diye soruyor.

“Hayır. Asla. Söz veriyorum.”

Yemin ederim ki, kalbim kırık olsa bile ölmeyi göze alırım.

Artık kimse onu benden alamaz ve biliyorum ki Harrison her zaman ikimize de maddi olarak destek olacak. Bir

zamanlar beni sevmişti ve Gabriella'yı her şeyden ve

herkesten daha çok seviyor.

O, Eden'i hiçbir zaman gerçekten sevmedi.

O sadece kocamın karısıydı.

KOCAMIN EŞİ

Kocamın karısı affetmeyen bir kadın. Kendimden üçüncü şahıs olarak bahsetmek garip gelebilir ama bu, yaşananları kabullenmemi kolaylaştırıyor.

Şelaleye doğru o tepeye koştuğumdan beri tam bir yıl geçti.

Tam bir yıl geçti ve hala kimse gerçeği bilmiyor.

Kocamın bana yaptıkları kalbimi kırdı ve beni değiştirdi. Beni eskiden olduğumdan daha görünmez ve daha tehlikeli birine dönüştürdü.

Evlilik bir sözdür.

Bence sözler tutulmak için verilir, bozulmak için değil ve keşke daha çok insan bunu hatırlamaya çalışsa. Belki de insanlar verdikleri sözleri tutmasaydı, dünyada daha az kırık kalpli insan olurdu. Kocamla evlendiğimde çok gençtim ve hayatımı onun kızına bakmaya adadım. Kendi hırslarımdan vazgeçtim, böylece o kariyerine odaklanabilsin, ben de *kızına* bakayım. Hope Falls'ta yaşamamızı istedi ve ben de burada mutlu olacağımızı düşündüm. Yeni evimizi gerçek bir yuva gibi hissettirdim, ama o bunu gerçekten takdir etmedi.

Beni hiç sevmedi, sadece değerli küçük kızına bakmam için

beni kullandı ve sonra da beni değiştirebileceğini düşündü.

O gün şelaleden atlayacaktım. Çok yorgundum, kafam karışıktı ve olan biten her şeyden dolayı çok üzgündüm,

doğru düzgün düşünemiyordum. Köpeğini gezdiren Yaşlı

Stu'nun yanından koştum, o tepeye çıktım ve yapacaktım.

Ama sonra onu orada dururken gördüm.

Uzun sarı saçlarıyla. "Sanatçı." Lanet olası Eden Fox.

Kocamı baştan çıkaran o sürtük.

Hope Falls'taki insanların benim hakkımda neler

söylediğini duydum.

Herkes benim sıradan bir kız olduğumu düşünüyor.

Onlar benim kolay lokma olduğumu düşünüyorlar; Eden de öyle düşünüyordu, bu yüzden onu uçurumun kenarına

ittim. Aptal değilim. Carter'ın benimle sadece hamile

olduğum için evlendiğini biliyorum, ama bu diğer kadınlara

onu benden çalmaya çalışma hakkı veriyor mu?

Öyle düşünmüyorum.

Carter'a bir gün öğle yemeği hazırlayıp, bebek kızımızla birlikte onu polis karakolunda şaşırtmak için götürdüğümde

hissettiğim o büyük aşağılanmayı ve yıkımı asla

unutmayacağım. Sonunda şaşıran ben oldum, pencereden baktığımda o sarışın sürtüğün kafasının arkasını gördüm. Kocamın masasında, sırtı bana dönük ve dili boğazında oturuyordu. Neyse, şelalede ona rastladığımda o kaltakla hesaplaştım. Onu öptüğünü inkar etme cüretini gösterdi; başka bir kadının onun yerine geçtiğine dair saçma sapan bir hikaye uydurdu. Beni aptal sandığı için ona çok kızdım ve onu uçurumdan aşağı ittim.

Sonra bir de Olivia Bird var. Onunla henüz ilgilenmedim. Carter'ın patronu olarak işe başlar başlamaz istifa etti. Carter artık onunla konuşmadığını söylüyor -nedenini bilmediğimi düşünüyor- ve şimdi mutlu bir aileyiz. Çok mutlu. Ama Carter'ın *bir şey* hakkında yalan söylediğini biliyorum. Sanki aklında gizli bir yük varmış gibi sık sık uyuyamıyor. Ve Carter'ın sabah 4'te eve seks ve başka bir kadının parfümü kokusuyla geldiği geceyi unutmadım. Ertesi gün aynı kokuyla kapıma gelip onu aradığını, kendini yeni patronu olarak tanıttığını söyleme cüretini gösterdi. İyi davrandım. Onlara akşam yemeği pişirdim. Sonra yüzüme, evimde yalan söyledi ve aslında birlikte Spyglass'a gizlice gittikleri halde geçit törenine katılacaklarını söyledi. Ölüler Günü kostümümü giyip oraya gittim ve onu buldum, ama

çoktan ölmüş gibi görünüyordu.

Yoksa onu da öldürürdüm.

Onu hâlâ izliyorum.

Hâlâ düşünebilirim.

Çünkü ben sıradan bir kız değilim.

Ben bir anneyim. Ben bir eşim.

Ve başka bir kadının kocamı çalmasına veya aileme zarar vermesine izin vermeyeceğim.

İnsanlar hep kocanın suçlu olduğunu düşünür, ama bazen

karısı da suçlu olabilir.

TEŞEKKÜRLER

Şehrin en iyi emlakçısı olduğu için Jonny Geller'e teşekkür ederim. Amerika'nın en iyi emlakçısı ve benim kendi Mary Poppins'im olduğu için Kari Stuart'a teşekkür ederim. Viola Hayden, Kate Cooper, Emma Jamison, Sam Loader, Atlanta Hatch, Natalie Beckett, Sophie Storey ve Curtis Brown'daki herkese teşekkür ederim.

Sylvie Rabineau ve Sanjana Seelam'dan oluşan muhteşem ekran ekibine teşekkür ederim. Sizinle tanıştığım için çok minnettarım ve bu karakterlerin hayata geçmesini görmek için çok heyecanlıyım.

Harika ABD editörüm ve en sevdiğim insanlardan biri olan Christine Kopprasch'a teşekkür ederim. Ayrıca Pine & Cedar ve Flatiron Books'taki tüm muhteşem ekibe de teşekkürler. Megan Lynch, Malati Chavali, Katherine Turro, Kate Keating, Marlena Bittner, Claire McLaughlin, Kate Lucas, Elishia Merricks, Maria Snelling, Isabela Narvaez, Emily Walters, Justine Gardner, Jeremy Pink, Jason Reigal, Laywan Kwan ve Donna Noetzel'e özel teşekkürler. Ve yine muhteşem bir

kapak için Will Staehle'ye çok teşekkürler.

Harika İngiltere editörüm Francesca Pathak'a birçok şey için çok teşekkür ederim. Mutfağımda bana bir söz verdin ve

sözünü tuttun. Ayrıca Pan Macmillan'daki muhteşem ekibe

de çok teşekkür ederim; özellikle Lucy Hale, Laura Sherlock,

Chloe Davies, Poppy North, Claire Bush, Stuart Dwyer,

Leanne Williams, Emily Sumner, Kate Bullows, Cormac Kinsella, Julia Finnegan, Gillian Mackay, Andrew Belshaw ve Kieryn Tyler'a özel teşekkürler. Ve romanlarıma çok iyi bakan

tüm yabancı yayıncılarıma da teşekkür ederim.

Kitaplarıma gösterdikleri nezaket için kütüphanecilere, kitapçılara, gazetecilere ve kitap eleştirmenlerine teşekkür

ederim. Okuyucularıma da sonsuza dek minnettarım.

Dünyanın dört bir yanından gelen güzel fotoğraflarınızı

görmek beni çok mutlu ediyor ve desteğiniz benim için çok

şey ifade ediyor. Yazarlar okuyucular olmadan hiçbir şeydir

ve ben en iyi okuyuculara sahibim.

Bu kitabı daha iyi hale getiren mutfağımdaki telefon görüşmesi için Harlan Coben'e teşekkür ederim. Sonunu

yeniden yazmamı sağlayan İskoçya'daki telefon görüşmesi

için Tommy Harper'a teşekkür ederim. Ve erken bir

versiyonu okuyup bu kadar nazik olduğu için Freida

McFadden'e çok teşekkür ederim.

İlk okuyucum ve her şeyim olan Daniel'e teşekkür ederim. Bu, yirminci yıl dönümümüzü kutlamak için sana. Ve

özür dilemek için. Beni tanımayanlar, mutsuz evlilikler

hakkında yazmaya devam ettiğim için mutsuz bir evliliğim

olduğunu düşünüyorlar, ama gerçek hayatta en iyi

arkadaşımla evlendim. Son olarak, dünyanın en iyi yazı

asistanı ve köpeği Boots'a teşekkür ederim.

Alice Feeney'nin diğer eserleri

Güzel Çirkin

İyi Kötü Kız

Daisy Darker

Taş Kağıt Makas

Onun ve Onun

Seni tanıyorum

Bazen Yalan Söylüyorum

YAZAR HAKKINDA

© Brian Grant

Alice Feeney, *Beautiful Ugly* , *Good Bad Girl* , *Daisy Darker* , *Rock Paper Scissors* , *His & Hers* , *I Know Who You Are* ve *Sometimes I Lie gibi New York Times* ve *Sunday Times'ın* milyonlarca satan çok satan romanlarının yazarıdır. Romanları otuz dokuz dile çevrilmiş ve yakında Netflix'te yayınlanacak *His & Hers* dizisi de dahil olmak üzere büyük film uyarlamaları için opsiyonlanmıştır. *My Husband's Wife*, yayınlanmasından neredeyse bir yıl önce büyük bir Hollywood stüdyosu tarafından opsiyonlanmıştır. Alice, on beş yıl boyunca BBC'de gazetecilik yapmış ve şimdi ailesiyle birlikte Devon kırsalında yaşamaktadır. *My Husband's Wife* , onun sekizinci romanıdır.

Alice Feeney'i www.alicefeeney.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edebilir veya buradan e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz.

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Flatiron Books e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler, Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin: us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu eserde yer alan tüm isimler, karakterler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KOCAMIN EŞİ. Telif hakkı © 2025 Diggi Books Ltd. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Flatiron Books, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurunuz.

www.flatironbooks.com

Kapak tasarımı Will Staehle'ye aittir.

Kapak resmi: su ve gökyüzü © Konstantin / Shutterstock; anahtar © Nigel Stripe / Shutterstock

Kongre Kütüphanesi, ciltli baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: İsimler: Feeney, Alice, yazar.

Başlık: Kocamın Karısı: Bir Roman / Alice Feeney.

Açıklama: Birinci baskı. | New York: Pine & Cedar, 2026. Tanımlayıcılar: LCCN 2025026954 | ISBN 9781250337818 (ciltli) | ISBN

9781250442666 (uluslararası, ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine bağlıdır) | ISBN 9781250337825 (e-kitap) Konular: LCGFT: Kurgu | Gerilim (Kurgu) | Romanlar Sınıflandırma: LCC PR6106.E34427 M9 2026 | DDC 823/.92—dc23/

eng/20250626

LC kaydına https://lccn.loc.gov/2025026954 adresinden ulaşılabilir.

eISBN 9781250337825

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, bu kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

E-kitaplarımız, tanıtım, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2026

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Bildirimi

Adanmışlık

1. Eden

2. Eden

3. Eden

4. Birdy

5. Eden

6. Birdy

7. Eden

8. Birdy

9. Eden

10. Birdy

11. Eden

12. Birdy

13. Eden

14. Birdy

15. Eden

16. Birdy

17. Eden

18. Birdy

19. Eden

20. Harrison

21. Birdy

22. Harrison

23. Birdy

24. Carter

25

26. Birdy

27

28. Birdy

29. Carter

30. Harrison

31. Carter

32

33. Carter

34. Harrison

35. Carter

36. Birdy

37. Carter

38. Birdy

39. Carter

40. Harrison

41. Birdy

42. Carter

43. Birdy

44. Carter

45

46. Birdy

47. Carter

48. Harrison

49

50. Birdy

51. Carter

52. Birdy

53. Harrison

54. Carter

55. Birdy

56. Harrison

57. Birdy

58. Carter

59. Birdy

60. Carter

61. Harrison

62. Carter

63. Birdy

64. Birdy

65. Carter

66. Birdy

67. Gabriella

68. Birdy

69. Carter

70. Birdy

Kocamın Karısı

Teşekkürler

Alice Feeney'nin diğer eserleri

Yazar Hakkında

Telif hakkı

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

Kitapların olduğu kanalımız

https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubu

https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRl

Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

https://t.me/kitapterimleri

Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

https://t.me/cevirigilleryorum

Instagram Sayfamız

https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ـ